

Η "ΗΧΩ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ,"

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ECHO OF CEFALONIA

MONTHLY MAGAZINE

ΟΡΓΑΝΟΝ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗΣ ΓΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ
ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ ΤΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΔΡΑΧ. 10

ΑΠΡΙΛΙΟΣ - 1930 - APRIL

Η ΒΟΣΚΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΛΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ

ΚΕΦΑΛΛΗΝΕΣ

ΚΑΙ

ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΙ,

ΟΤΑΝ ΤΑΞΕΙΔΕΥΕΤΕ ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΟΝ

“ΦΑΡΟΝ,”

Πᾶσαν πληροφορίαν διὰ τοὺς εἰσελθόντας ὡς πληρώματα — Δι' ἀδείας
ἐπιστροφῆς. — Πολιτογράφησιν — Δωρεάν.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ “ΦΑΡΟΥ,”

Ἀθήναι: Πλατεία Ὁμονοίας 3. — Πάτραι: Πλατεία Τριῶν Συμμάχων. —
Ἄργοςτόλιον Κεφαλληνίας. — Κέρκυρα καὶ Ζάκυνθος.

Αἱ Ἐτήσια Ἐκδρομαὶ τῶν Συλλόγων τῶν Κεφαλλήνων Ἀθηνῶν — Πει-
ραιῶς — Πατρῶν, γίνονται μέσον τοῦ Πρακτορείου «ΦΑΡΟΣ» ἐν Ἑλλάδι.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ Ο “ΦΑΡΟΣ,”

59 WASHINGTON STREET

NEW YORK N. Y.

Τηλέφωνα: Bowling Green 7059 καὶ 9544.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΙΘΟΥΣΑΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΙΘΟΥΣΑΣ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΔ. Σ. 3. 41. Φ. 4. 0003

Η “ ΗΧΩ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ,, ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΤΗΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗΣ ΓΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ
ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ ΤΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΩΝ ΣΤΑΛΛΟΓΩΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

“ECHO OF CEFALONIA,,

PUBLISHED MONTHLY BY THE CEFALONIAN PUBLISHING CO., OF NEW YORK, N. Y.

THEOTOKES CH. THEOTOKATOS, Editor - Director
ΘΕΟΤΟΚΗΣ Χ. ΘΕΟΤΟΚΑΤΟΣ, Συντάκτης - Διευθυντής
1482 BROADWAY (Suite 413) NEW YORK, N. Y.
Telephone : Bryant 1809

DENNIS D. GIANNAKIS, Business Manager
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Δ. ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, Διαχειριστής
ΓΡΑΦΕΙΑ ΑΘΗΝΩΝ: Δώρου 5
Τηλέφωνον : 56-36

VOL. III. No. 26.

APRIL - 1930 - ΑΠΡΙΛΙΟΣ

ΕΤΟΣ 3ον. ΑΡΙΘ. 26

Η ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ ΜΑΣ ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ

Ο Έορτασμός τῆς Ἐκατονταετηρίδος τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν Ἀνεξαρτησίας ἤρχισεν ἐπισήμως καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῆς 25 Μαρτίου.

Ἀπανταχοῦ τῆς Ἐλευθέρως πλέον πατρίδος λαμβάνουν χώραν ἐκλαμπροὶ ἑορταί, διεξάγονται ἀγῶνες, γίνονται πανηγύρεις εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἔθνοςωτηρίου γεγονότος, τοῦ κοσμοϊστορικοῦ συμβάντος, τοῦ θαύματος τοῦ '21.

Ὑμνοῦνται οἱ τιτάνιοι ἀγῶνες τῆς ἀθανάτου ἐκείνης ἐπιλέκτου τῶν Ἑλλήνων γενεᾶς, εὐλογοῦνται αἱ θυσίαι καὶ τὰ κατορθώματα τῶν ἡμῶν ἡρώων τῆς Ἐπαναστάσεως, ἐγκωμιάζονται αἱ Ἐπαρχίαι ποῦ προσέφερον τὰς περισσοτέρας ὑπηρεσίας καὶ στεφανοῦνται ἀπὸ δάφνας οἱ Τόποι, τοὺς ὁποίους ἡ Ἐλευθερία καὶ Δόξα εἶχον ἐκλέξει ὡς σκηνὰς τοῦ Μεγάλου Δράματος.

Καὶ εἰς τὸν Πανελληνιονοῦτον Συνεορτασμόν ἀμιλλῶνται αἱ διάφοροι Ἐπαρχίαι ποῦ νὰ παρουσιάσῃ καλλιτέρας περγαμηνὰς θυσιῶν καὶ ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἀγῶνος καὶ τίς νὰ διεκδικήσῃ ἐπὶ τῆ βάσει τούτων τὰ Ἀριστεία Τιμῆς καὶ Ἐθνικῆς Εὐγνωμοσύνης.

Ἄγνωστοι λεπτομέρειαι τῆς Ἐπαναστάσεως ἔρχονται εἰς φῶς, νέοι ἤρωες ἀποκαλύπτονται, ἀνέκδοτα τῶν Ἀγωνιστῶν δημοσιεύονται, καὶ κάθε τι ἄλλο σχετικὸν μετὰ τὸν Ἀ-

γῶνα ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων μερῶν, ἵνα ἐπὶ τῆ βάσει τούτων ἐγείρωσι τίτλους συμμετοχῆς εἰς τὴν Ἐπανάστασιν καὶ διεκδικήσωσι τὸ ἔπαθλον.

Εἰς τὴν κίνησιν ταύτην ὑπελείφθη ἡ Κεφαλληνία, ἡ ὁποία μόλις καὶ δειλά-δειλά ἤρχισε νὰ ἐκτυλίσῃ τὰς περγαμηνὰς τῆς, ὡς νὰ μὴ εἶχον αὐταὶ μεγάλην ἀξίαν!

Καὶ ὅμως καὶ πολῦτιμα ἱστορικὰ κειμήλια εἶναι αὐταὶ καὶ οἱ ἐξ αὐτῶν ἀπορρέοντες τίτλοι εἶναι καταφανεῖς καὶ ἀδιαμφισβήτητοι.

Διότι ἡ Κεφαλληνία, καίτοι μὴ διατελοῦσα ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ Τούρκου, ἔδραμεν αὐθορμήτως καὶ ἐθελουσίως πρὸς βοήθειαν τῶν ἀγωνιζομένων ἀδελφῶν, παρὰ τὰς πιέσεις, διωγμούς, ἐξορίας, ποινὰς, θανατώσεις, δημεύσεις τῶν περιουσιῶν καὶ ἄλλα βασανιστήρια ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς διοικήσεως.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία σπανίως ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ λαμπροτέρας σελίδας ἀπὸ τὴν συμμετοχὴν καὶ δράσιν τῶν Κεφαλλήνων, καὶ λοιπῶν Ἐπτανησιῶν, εἰς τὸν ὑπὲρ Ἀνεξαρτησίας Ἀγῶνα Ἡ πολῦτιμος καὶ σωτήριος ἀρωγὴ τῶν εἴτε ὡς Φιλικῶν, εἴτε ὡς Ἀγωνιστῶν, εἴτε ὡς Κυβερνητῶν καὶ Διοργανωτῶν δὲν πρέπει νὰ λησμονηθοῦν.

Τὰτάγματα τῶν Κεφαλλήνων καὶ Ἰονίων ἀπὸ τοῦ Πάλα μέχρι τοῦ Φαλήρου κατήγαγον θριάμ-

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Ἐκατονταετηρίς τῆς Ἀνεξαρτησίας μας ἐν Κεφαλληνίᾳ	Σελ. 1-3
Τοῦ μηνός	3-4
Παναγῆς, Μαρῆς καὶ Ἀνδρέας Βαλλιάνοι	4-5
Ἱστορία τῆς Κεφαλληνίας	6-8
Ὁ Ἰακωβάτος ὡς ρήτωρ καὶ πολιτευόμενος	9-10
Ἀνάγκη Πρακτικῆς Ἀκαδημίας	11-13
Ἀνθρώπινοι χαρακτῆρες τοῦ Α. Λασκαράτου	13-14
Ποιήματα Μικέλη Ἀβλιχοῦ καὶ Κεφαλονίτικες καντάδες	15-17
Ἀναμνήσεις ἀπὸ τὰ Κηπούρια	18-19
Ὁ Ἀντρογιάννης καὶ οἱ Ἅγιοι	20-21
Γεωλογικὰ φαινόμενα ἐν Κεφαλληνίᾳ	21-22
Ἡ Καντάδα	23
Τὸ Νευρολογικὸν Θεραπευτήριον Ἀργυστολίου καὶ ἡ λειτουργία του	24
Ἡ Ἐμπορικὴ Ναυτιλία τῆς Κεφαλληνίας	25-26
Οἱ Κεφαλλῆνες ἀνὰ τὸν Κόσμον	27-31

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΗΚΗ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Δ. ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

βους. Κατὰ τὰς πολιορκίας τοῦ Μεσολογγίου σημαντικὸν μέρος τῆς φρουρᾶς ἀπετελεῖτο ἐκ Κεφαλλήνων, πλοῖα δὲ ἐκ τῆς νήσου μας διασχίζοντα τὴν Τουρκικὴν ἀρμάδα ἐκόμιζον τροφὰς καὶ πολεμοφόδια εἰς τοὺς πολιορκουμένους, προσερχόμενα ἐκ δῶρων καὶ ἐράνων τῶν τέκνων τῆς Εὐάνδρου. Ἐκ τῶν καθαρῶν ἐσόδων τοῦ τότε προϋπολογισμοῦ ἀνερχομένων εἰς 5200 γρόσια, αἱ 3000 προήρχοντο ἐκ φόρων τῶν τρατολόγων Κεφαλλήνων.

Οἱ Κεφαλλῆνες τῶν Μεταξάδων, τοῦ Πανᾶ, τοῦ Φωκᾶ, τοῦ Ἰγγλέση, τοῦ Ποταμιάνου, τοῦ Τυπάλδου Χαριτάτου, τοῦ Βούρβαχη, παρέμειναν πιστοὶ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ Ἀγῶνος, ἀγωνιζόμενοι καὶ πίπτοντες γενναίως παντοῦ. Ὅταν ἐκινδύνευε νὰ σβύσῃ ὁ Ἀγὼν οἱ Κεφαλλῆνες ἦσαν τὸ δεξιὸ χεῖρ τοῦ Καραϊσκάκη, τοῦ Γόρδωνος, τοῦ Φαβιέρου, τοῦ Τζώρτζ, αἱ ἀνδραγαθίαι δὲ τοῦ Πανᾶ καὶ Βούρβαχη, ὁ ἥρωϊκὸς τούτου θάνατος καὶ τὸ δλοκαῦτωμα τῶν Ἰονίων εἰς τὰς πέριξ τῆς Ἀκροπόλεως τελευταίας μάχας ἦσαν τονωτικὸν καὶ ζωηφόρον πῦρ εἰς τὴν σβυνομένην Ἐπανάστασιν.

Αἱ δὲ διπλωματικαὶ ἐνέργειαι καὶ ἀφειδεῖς δαπάναι τοῦ Κοργιαλένιου καὶ τῶν Κεφαλλήνων ἐφοπλιστῶν, ἐμπόρων καὶ ἀνωτέρων ἀξιοματικῶν καὶ ὑπαλλήλων ἐν Ρωσσίᾳ ἐδημιούργησαν φιλελληνικὴν γνώμην ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ, προσεῖλκυσαν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰς λεγεῶνας τῶν Φιλελλήνων καὶ ἔφεραν τὸν Βύρωνα καὶ Καποδίστριαν.

Εἰς τὴν Ἐπτάνησον εὖρον καταφύγιον αἱ οἰκογένειαι τῶν Σουλιωτῶν, ἐν δὲ τῇ νήσῳ μας ἀνεσυνετάσσοντο καὶ ἐξωπλίζοντο τὰ Σουλιώτικα σώματα.

Εἰς Κεφαλληνίαν κατελθὼν ὁ λόρδος Βύρων ἐστήσε τὸ ἀρχηγεῖον του, ἐκεῖ δὲ ὑπὸ τὸν ἦχον τῶν πυροβόλων τοῦ πολιορκουμένου Μεσολογγίου ἐνεπνέετο καὶ ἔκαμνε τὰ Ἐλευθερωτικὰ του ποιήματα καὶ τὰς θερμὰς ἐκκλήσεις του πρὸς τοὺς φιλελευθέρους λαοὺς τῆς γῆς ὑπὲρ τῶν ἀγωνιζομένων σκλάβων.

Ἐκεῖ ὁ Βύρων μετὰ τῶν Κεφαλλήνων Φιλικῶν κατέστρωσε τὰ σχέδιά του καὶ διὰ τῶν συμβουλῶν καὶ ἐνεργειῶν αὐτῶν κατάρθρωσε νὰ μετατρέψῃ τὴν ἕως τότε μισελληνικὴν πολιτικὴν τῆς Ἀγγλίας.

Τόσος ἦτο ὁ ἐνθουσιασμός τῶν Κεφαλλήνων διὰ τὸν Ἀγῶνα καὶ ἡ λαχτάρα των διὰ τὴν μῆτέρα Ἑλλάδα, ὥστε ὅταν ἡ Ἀγγλικὴ διοίκησις

ἐδήμεισε τὰς περιουσίας τῶν ἀγωνιστῶν καὶ ἐκήρυξε πλειστηριασμόν ΟΥΔΕΙΣ Κεφαλλῆν εὐρέθη νὰ κάμῃ προσφορὰν καὶ νὰ ἀγοράσῃ ταύτας, ἂν καὶ πωλουμένας ἀντὶ ἐξευτελιστικῆς τιμῆς.

Τοιαύτην ἱεροσυλίαν ΟΥΔΕΙΣ Κεφαλλῆν διέπραξε, καὶ ὅταν ἐδόθη ἀμνηστία εἰς τοὺς ἀγωνιστὰς ἐπανεῦρον οἱ ἐπιζήσαντες ἢ οἱ κληρονόμοι αὐτῶν τὰ κτήματά των σῶα καὶ ἀκέραια, μολονότι ἠρειπωμένα!

Ποία ἄλλη ἐπαρχία ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ παρομοίας περγαμηνὰς πολυτίμων ὑπηρεσιῶν καὶ ἀνυπολογίστων θυσιῶν; Ἡ δὲ ἀξία των εἶναι ὑπερέτερα παντὸς ὑπολογισμοῦ, διότι ἡ συμμετοχὴ τῶν Κεφαλλήνων ἀγωνιστῶν ἦτο αὐθόρμητος, ἐθελουσία, ἀβίαστος, ἀπὸ πόθον καὶ μόνον πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν καὶ ἐνσυνείδητον ἀγάπην πρὸς τὸ κοινὸν Ἔθνος.

Ἐὰν εὐρέθησαν συγγραφεῖς, Ἕλληνες καὶ ξένοι, διαμφισβητοῦντες τὸν ἀπελευθερωτικὸν σκοπὸν τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ἀποδίδοντες ἰδιοτελεῖ, ὕλιστικὰ καὶ ταπεινὰ ἐλατήρια εἰς τοὺς ἐπαναστάτας, οὐδεὶς εὐρέθη, οὔτε θὰ εὐρεθῇ, νὰ ἰσχυρισθῇ τὰ ἴδια καὶ διὰ τοὺς Κεφαλλῆνας. Διότι καὶ ἔλευθερίαν εἶχον καὶ εὐημερίαν ἔχαιρον καὶ κέρδη μεγάλα θὰ ἀπεκόμιζον διὰ τοῦ ἐμπορίου καὶ ἴδια τοῦ στόλου των ἂν ἔμενον οὐδέτεροι. Καὶ ὅμως ἐδέχθησαν ἐκουσίως τὴν στέρησιν τῆς ἐλευθερίας των, διωγμούς, φυλακίσεις καὶ θανάτωσεις, ἐπέταξαν τὴν εὐημερίαν των προκαλέσαντες δημεύσεις τῆς περιουσίας των καὶ πτωχεύσεις, ἐδίωξαν τὸ συμφέρον των καὶ τὰς εὐκαιρίας εὐκόλου πλουτισμοῦ.

Δὲν εἶναι αἱ ὑπηρεσίαι καὶ θυσίαι αὐταὶ ἀρκεταὶ ὅπως δώσουν εἰς τὴν Κεφαλληνίαν ἐξέχουσαν θέσιν εἰς τὸ Πανελλήνιον Πάνθεον τοῦ Ἀγῶνος;

Ἄλλὰ δὲν εἶναι ἡ Κεφαλληνία, ἡ ὁποία διὰ τῆς Σχολῆς τοῦ Βικεντίου Δαμωδοῦ ἐφώτιζε τὸ χειμαζόμενον τότε Γένος καὶ ἐχάριζεν εἰς αὐτὸ τόσους διανοητικοὺς ἡγέτας, ἐξ ὧν τινὲς ἀνεδείχθησαν εἰς τοὺς μεγάλους τοῦ Γένους διδασκάλους;

Καὶ δὲν ἦτο Κεφαλλῆν ὁ Ἡλίας Μηλιάτης, ὁ ὁποῖος πολὺ πρὶν τῶν Φιλικῶν καὶ τοῦ Ρήγα Φεραίου ἀκόμη, διὰ τῶν ὑψηλῶν του κηρυγμάτων, τῶν ὑπερόχων λόγων του καὶ τῶν συγκινητικῶν δεήσεων ἐρριψε πρῶτος τὸν σπόρον τῆς ἀναστάσεως τοῦ Γένους καὶ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν σκλάβων.

Καὶ πόσαι καὶ πόσαι ἄλλαι ἀκόμη ἐνδοξαί

λεπτομέρειαι τῆς δράσεως τῶν Κεφαλλήνων εἰς τὸν Ἀγῶνα παραμένουν ἄγνωστοι!

Εἶναι καιρὸς ἐπὶ τέλους, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Ἐκατονταετηρίδος, νὰ διακηρύξωμεν μεθ' ὑπερηφανείας τὴν συμμετοχὴν τῆς Κεφαλληνίας εἰς τὴν Ἐπανάστασιν, νὰ φανερώσωμεν τὴν δρᾶσιν αὐτῆς καὶ φέρωμεν εἰς φῶς πᾶσαν σχετικὴν λεπτομέρειαν. Ὅφειλομεν ὅλοι οἱ ἀπανταχοῦ Κεφαλλῆνες νὰ συντρέξωμεν τὸ ἔργον τῆς ἐν Ἀργοστολίῳ κεντρικῆς ἐπὶ τοῦ ἑορτασμοῦ Ἐπιτροπῆς.

Καὶ ὅπως ὑπῆρξε μεγάλη καὶ ἐνδοξος ἡ δρᾶσις τῶν προπατόρων μας ἀγωνιστῶν ἔτσι καὶ ὁ ἑορτασμὸς πρέπει νὰ εἶναι ἐνθουσιώδης, τρανός, ἀνάλογος πρὸς τὰς θυσίας καὶ κατορθώματα ἐκείνων, καθὼς ἄλλως τε ἀρμόζει εἰς Κεφαλλῆνας.

Ἄλλ' ἵνα καὶ ὁ ἑορτασμὸς καὶ τὸ ἀνεγερθὸς ἡρώων γίνουσι ἀντάξια τῶν ἡρώων ἐκείνων καὶ τῆς Κεφαλληνίας εἶναι ἐπιτακτικὸν

καθῆκον ὅπως ὅλοι οἱ Κεφαλλῆνες ἐνισχύσωμεν οἰκονομικῶς τὴν κεντρικὴν ἐπιτροπὴν. Πρέπει ἐντὸς τῆς Κεφαλληνίας νὰ κινήθοῦν ἀμέσως αἱ Κοινότητες, τὰ σχολεῖα, αἱ διάφοροι ὀργανώσεις ὅπως συλλέξουν ὅ,τι δύνανται. Τὸ αὐτὸ πρέπει νὰ πράξουν καὶ οἱ ἔξω τῆς νήσου Κεφαλλῆνες εἴτε ἐν Ἑλλάδι εἴτε ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

Πρέπει νὰ ἀναλάβουν πανταχοῦ τὴν πρωτοβουλίαν αἱ ὑπάρχουσαι ὀργανώσεις ἢ ἐν ἑλλείψει τούτων νὰ γίνουσι ἐπιτροπαὶ ἀπὸ κυρίας καὶ κυρίους, αἵτινες νὰ ζητήσουν ἀπὸ κάθε συμπολίτην μας τὴν συνδρομὴν του, τὴν ὁποῖαν εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οὐδεὶς θέλει ἀρνηθῆναι.

Κάθε προσφορὰ θὰ εἶναι ὁ φόρος εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς ἐνδόξους ἐκείνους προγόνους μας καὶ ἕνα διαμάντι εἰς τὸ διάδημα τῆς Κεφαλληνίας.

Ὅσον γιὰ τὰ γενναῖα καὶ φιλότιμα παιδιὰ τοῦ Ἐξωτερικοῦ εἴμεθα βέβαιοι πῶς θὰ πράξουν τὸ καθῆκον των μετὰ τὸ παραπάνω.

ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἀνασκαφαὶ ἐν Κεφαλληνίᾳ

Τρεῖς καὶ ἐπέκεινα ἤδη παρέδραμον χιλιετηρίδες ἀπ' ὅτου ἡ εὐκλεῆς καὶ πολύφημος τῆς Ἰθάκης πόλις καὶ νῆσος ὡς φωτεινὸν λάμψασα μετέωρον ἐφώτισε καὶ ἐγαλοῦχησε σύμπασαν τὴν Ἑλληνικὴν ἀρχαιότητα διὰ τῶν ποιημάτων τοῦ Ὀμήρου καὶ σύμπαντα ἔπειτα τὸν πεπολιτισμένον κόσμον ἔθελεν ἡ γοητευτικὴ αὐτῆς μυθολογία, ἢ ἐν αὐτῇ καὶ ἐξ αὐτῆς θερμανθεῖσα καὶ ἐμπνευσθεῖσα Μοῦσα τοῦ μεγίστου τῶν τῆς ἀνθρωπότητος ποιητῶν ἡ καλλιτεχνικὴ αὐτῆς λάμψις καὶ ἀνταύγεια ἡ λαμπρόνασσα τὸν ἀρχαῖον καὶ τὸν νεώτερον κόσμον κατέστησεν αὐτὴν ἀθάνατον καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν τὴν περιφημοτέραν νῆσον τοῦ κόσμου "isola il piu famose del mondo," καὶ περιέβαλεν αὐτὴν διὰ γοήτρου ἀμαράντου, ὅπερ ἀναζωπυροῦσιν ἐκάστοτε τὰ ποιητικώτατα αὐτῆς ἐρείπια. Ἀλλὰ ποῦ ἐστὶν ἡ θερμομαργὸς αὐτῆς πηγὴ τοῦ τηλαυγεστάτου τούτου ἀνὰ τὰς χιλιετηρίδας φωτός; ἐπὶ τόσους αἰῶνας πραγματικῶς λάμπει διὰ τῆς ἀπουσίας τῆς. Οἱ ἀρχαιολόγοι καὶ οἱ γεωγράφοι, οἱ ἱστορικοὶ καὶ οἱ φιλόλογοι καὶ πάσης ἐπιστήμης οἱ μύσται ἔτι δὲ σοφοὶ τε καὶ ἄσοφοι ἐπὶ μακρὰ ἔτη εἰργάσθησαν καὶ ἰσχυρῶς διεφώνησαν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο. Ἡ ἑλλειψις καὶ ἡ ἀσυμφωνία ἱστορικῶν καὶ ἀθηντικῶν πηγῶν δὲν ἀποτελεῖ μικρὰν δυσχέρειαν διὰ τὸν ἀρχαιοδίφην, πλανώμενον εἰς τὰ σκότη τῆς πρὸ 30 καὶ πλέον αἰῶνων ἐποχῆς. Τούτου δ' ἕνεκα οὐδὲν ἄλλο ἐνομίσθη ὑπολειπόμενον, ἢ τὸ ἀπὸ τῶν ἀνασκαφῶν φῶς πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῶν ἐπὶ τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἰθάκης πολλαπλῶν

καὶ ποικίλων ὑποθέσεων καὶ ἐργασιῶν τῆς ἐπιστήμης. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ τελευταία προσδοκία δὲν ἀπεδείχθη μέχρι τοῦδε, ὅσον ὑπετέθη κατ' ἀρχὰς ἀσφαλῆς καὶ παρήγορος· διότι ἐν μὲν τῇ σήμερον καλουμένῃ Ἰθάκῃ δὲν εὐρέθησαν ἀντικείμενα ἐπιβεβαιούντα τὴν ταυτότητα αὐτῆς μετὰ τῆς Ὀμηρικῆς, ἐν δὲ τῇ Κεφαλληνίᾳ ἐβεβαιώθη ἀναμφισδητῆτως προμυκηναϊκὸς καὶ μυκηναϊκὸς πολιτισμὸς. Καὶ μένει ἐπομένως ἔτι ἀνεξηγήτηον πῶς ἐξηφανίσθη ἐξ ὀλοκλήρου περίφημος καὶ πλουσιωτάτη πόλις καὶ νῆσος ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, ἐνῶ δὲν ἐτάφη ζῶσα, ὡς ἡ Πομπηῖα, ἣτις ὅμως καὶ πάλιν εὐρέθη καὶ ἀνεκαλύφθη. Ἐκ τῶν λόγων τούτων καθίσταται ἐπιβλητικώτερα, ἢ ἀνάγκη τῆς ἐξακολουθήσεως τῶν ἀνασκαφῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ, συντονωτέρων μάλιστα καὶ εὐρυτέρων διότι ἀφοῦ αἱ γενόμεναι μέχρι τοῦδε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον ἠτύχησαν μεγάλοι ὑπάρχουσιν ἐλπίδες καὶ ἄλλων πολυτίμων ἀνακαλύψεων.

Μουσεῖον ἔργων Κεφαλλήνων καλλιτεχνῶν

Ὁ μεγάλος μας γλύπτης κ. Γεώργιος Μπονᾶνος, μιὰ δύουσα δόξα τῆς Κεφαλληνίας, ἔχει μίαν εὐγενῆ φιλοδοξίαν, ἕνα διακαῆ πόθον ποῦ καίει ἀδιάκοπα τὴν καλλιτεχνικὴν του καρδίαν. Ἐχει πρὸ καιροῦ προτείνει νὰ πωλήσῃ βλα τοῦ τὰ ἔργα, πρωτότυπα καὶ ἀντίγραφα, εἰς τὴν Κεφαλληνίαν· ἀντὶ δὲ πτωχικοῦ φαλής ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως ὅπως ταῦτα ἀποτελέσουν τὸν πυρῆνα ἐνὸς Μουσείου ἐν τῇ νήσῳ ποῦ θὰ περιλάβῃ καθαρῶς

ἔργα Κεφαλλήνων γλυπτῶν (μαρμάρου καὶ ξύλου), ζωγράφων καὶ ἄλλων καλλιτεχνῶν.

Τὰ ἐν τῷ ἀτελιῇ τοῦ κ. Μπονάνου δύο καὶ μόνον ἔργα του, ὁ **Ἕλλην δοῦλος** καὶ ἡ **κυνηγέτις**, βραβευθέντα ἀμφότερα εἰς διεθνεῖς ἐκθέσεις τῶν Παρισίων καὶ αἱ **τέσσαρες ὥραι τοῦ ἔτους** εἶναι ἀρκετὰ ὅπως κοσμήσουν καὶ δοξάσουν κάθε πρώτης τάξεως Μουσείον. Ἐκτὸς δὲ τῶν ἔργων τοῦ κ. Μπονάνου πόσα ἄλλα Κεφαλληνιακὰ ἀριστουργήματα παραμένουν ἀγνωστοὰ ἢ σκορπισμένα καὶ παρημελημένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ἡ φαεινὴ αὕτη ἰδέα τοῦ κ. Μπονάνου πρέπει νὰ ἀπηχῆσθῇ εἰς κάθε εὐγενῆ Κεφαλληνιακὴν ψυχὴν. Ἐὰν πλούσιός τις συμπατριώτης μας ἢ μία ὁμάς ἀπεφάσισον τὴν ἰδρυσιν τοιοῦτου Μουσείου ὄχι μόνον θὰ ἐνίσχουν σημάντικῶς τὴν Κεφαλληνιακὴν τέχνην ἀλλὰ καὶ θὰ ἐλάμπρυνον τὴν γενέτειραν προσδίδοντες εἰς αὐτὴν τὴν αἴγλην ποῦ τῆς ἀξίζει λόγῳ τῆς μακροχρονίου καὶ εὐσυνειδήτου λατρείας αὐτῆς πρὸς τὰς Τέχνας.

Ἡ «Διδῶ» τοῦ κ. Δ. Λαυράγκα

Μία ἄλλη σύγχρονος Κεφαλληνιακὴ δόξα, ὁ κ. Διον. Λαυράγκας, ὁ ἀκάματος οὗτος μύστης τῶν Μουσῶν, εἰς τὰς ὑπερανθρώπους προσπάθειάς τοῦ ὁποίου ὀφείλεται πρὸ παντὸς ἡ δημιουργία χορωδίας ἐν Ἑλλάδι καὶ ἡ ὑπαρξίς τοῦ Ἑλλ. Μελοδράματος, εἶχε κυριολεκτικῶς ἀποθεωθεῖ ὅταν ἐπαίχθη μετὰ τόσης ἐπιτυχίας τὸ ὑπέροχον μελοδράμα τοῦ «Διδῶ» εἰς τὸ θέατρον «Ὀλύμπια.» Ὁ ἐμπνευσμένος μαέστρος ἐπέτα ἀπὸ τῆς χαρᾶς του ποῦ ἔβλεπε, ἔστω καὶ τόσον ἀργά, τοὺς κόπους του ἐκτιμωμένους.

Παρευρεθέντες εἰς τὴν τερψίθυμον μουσικὴν ἐκείνην ἐσπερίδα ἠσθάνθημεν ὑπερηφάνειαν διὰ τὸν θρίαμβον τοῦ σεβασιμίου πρεσβύτου, ἀλλὰ καὶ δόδυνῃ διότι οἱ συμ-

πατριῶται τοῦ κ. Λαυράγκα, οἱ Κεφαλλῆνες Ἀθηναῖοι καὶ Πειραιῶς, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, ἐλαμψαν διὰ τῆς ἀπουσίας των. Τί δὲν θὰ ἔδιδε κάθε ἄλλη ἐλληνικὴ ἐπαρχία καὶ ξένη χώρα διὰ νὰ συγκαταλέγῃ τὸν κ. Λαυράγκαν μετὰ τῶν τέκνων τῆς!

Καὶ ἡμεῖς οἱ Κεφαλλῆνες, οἱ μεγάλθυμοι, ποῦ φημιζόμεθα τέλος πάντων διὰ πνεῦμα τοπικισμοῦ καὶ ἀλληλεγγύης, ἀφήκαμεν τοὺς ἄλλους νὰ ἐπευφημοῦν καὶ ἀποθεῶνουν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τὸν ἀριστοτέχνην μαέστρον, τὸν συνθέτην τῆς «Διδῶς», τὸν Διονυσάκη μας, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ πέσῃ τὸ θέατρο—τὸ ἑποῖον ἄλλως τε εἶναι Κεφαλλονίτικο—ἀπὸ τὰς ζητωκραυγὰς καὶ λαχὰς τῶν Κεφαλλήνων, αἱ ὁποῖαι ἔπρεπε νὰ ἀντηχῆσουν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ Ἰοστεφάνου ἄστεως.

Αἱ πιστώσεις διὰ τὴν συντήρησιν τῶν δρόμων

Ἐπληροφορήθημεν μετὰ λύπης μας ὅτι ἀπὸ τὸν ὑποβληθέντα ὑπὸ τοῦ Νομομηχανικοῦ κ. Φατοῦ προϋπολογισμὸν διὰ τὴν συντήρησιν τῶν δρόμων Κεφαλληνίας ἀφηρέθη τὸ ἥμισυ περίπου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου. Καὶ ἔτσι οἱ δρόμοι μας θὰ ἔχουν καὶ ἐφέτος τὰ ἴδια, ἂν μὴ χειρότερα, χάλια. Καὶ τώρα τίς πταίει;

Ὁ κ. Φατοῦς, καίτοι ξένος, ἔπραξε τελειῶς τὸ καθήκον του ἐνεργήσας ὡς σωστὸς Κεφαλλῆν. Ἄλλ' οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς νήσου, γεροσιασταὶ καὶ βουλευταὶ, ἐφρόντισαν νὰ ἐνεργήσουν ὅσως μὴ περιοποῦν αἱ πιστώσεις; Καὶ αἱ κοινότητες ἐκινήθησαν ἄραγε; Ἡ δὲ φωνὴ τοῦ ἐβδομαδιαίου τύπου τῆς νήσου καὶ ἡμῶν ζητούντων ὅπως αἱ κοινότητες καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς νήσου ζητήσουν μεγαλειτέρας πιστώσεις ἦτο, δυστυχῶς, φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ.

ΔΙΑΠΡΕΠΕΙΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΕΣ

ΠΑΝΑΓΗΣ, ΜΑΡΗΣ ΚΑΙ ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΑΛΛΙΑΝΟΙ

Ἐκ τῶν ἑξ ἀδελφῶν, Μεταξᾶ, Νικολάου, Σπυριδῶνος, Μαρῆ, Παναγῆ καὶ Ἀνδρέου, υἱῶν τοῦ Ἀθανασίου, γεννηθέντων ἐν Κεραμειαῖς-Λειβαθοῦς, οἱ τρεῖς τελευταῖοι ἐτράπησαν νεώτατοι εἰς τὰ ναυτικὰ καὶ τὸ ἐμπόριον.

Ὁ Μαρῆς ἀνεχώρησεν ἐκ Κεφαλληνίας τὸ 1825 εἰς Ἀζοφικὴν. Προστατευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐν Ταϊγανίῳ φιλογενοῦς Κεφαλλῆνος ἐμπόρου Ἀδγερينوῦ ἠγγόρασε μετ' οὐ πολὺ μικρὸν πλοῖον. Τοσαύτην δὲ ἐντύπωσιν ἔκαμεν εἰς τὸν προστάτην του ἡ δεξιότης καὶ ἰκανότης τοῦ νεοκρῦ πλοιάρχου ὥστε διώρισεν μετ' ὀλίγον τοῦτον πλοίαρχον μεγάλου ἰστιοφόρου πλοίου του.

Κατόπιν ἐτράπη εἰς τὸ ἐμπόριον ἐγκατασταθεὶς πλέον ὀριστικῶς εἰς Ταϊγανίον ἔνθα καὶ ἔζησε μέχρι τοῦ θανάτου του.

Ἐν τῇ μακρᾷ καὶ ἐνδόξῳ στοδιοδρομίᾳ του ἀπέδειξεν ἐξαιρετικὴν ὄντως ἐμπορικὴν ἰδιότητα, ἐπιχειρηματικὴν τόλμην, πρακτικὸν πνεῦμα, ἀκαταπόνητον φιλεργίαν, μεγάλην κρίσιν καὶ ἀσφαλῆ τῶν περιστάσεων ἐκτίμησιν.

Εἰς τὸν Μαρῆν Βαλλιᾶνον ὀφείλονται πρωτίστως ἡ δράσις, τὰ κέρδη καὶ τὸ κτηθὲν ὄνομα τοῦ οἴκου εἰς τοὺς τραπεζιτικούς, ἐμπορικούς καὶ ναυτικούς κύκλους.

Μετ' ὀλίγα ἔτη μετέβη καὶ ὁ Παναγῆς εἰς Ταϊγανίον παρὰ τῷ ἀδελφῷ του, ἐκείθεν δὲ μετέβη ἀργότερον εἰς Ζάκυνθον ἔνθα ἰδρυσεν ἐμπορικὸν γραφεῖον ἐπιδοθεὶς κυρίως εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν σιτηρῶν, ἐκεῖ δὲ καὶ ἐνουμφεύθη.

Τὸ 1858 συστήσας ὑποκατάστημα ἐν Λονδίῳ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ. Ἐπὶ 25 ἔτη διὰ τῶν τριῶν καταστημάτων Ταϊγανίου, Μασσαλίας καὶ Λονδίνου καὶ πλείστων τῆς Εὐρώπης ἐμπορικῶν κέντρων, ἔνθα εἶχον ἀνταποκριτὰς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Κεφαλλῆνας, διεξήγετο μέγα ἐμπόριον σιτηρῶν, τὸ ὁποῖον προσεκόμισεν εἰς τοὺς Βαλλιᾶνους καὶ τοὺς μετ' αὐτῶν συναλλασσομένους μετὰ ἀλλοτρίων.

Ὁ Ἀνδρέας, ὁ καὶ νεώτερος τῶν ἀδελφῶν, δεκαπενταετῆς μόλις ἐγκατέλειπε κυρίως τὴν πατρικὴν οἰκίαν καὶ κατελθὼν εἰς Ἀργυσόλιον ἐρρίφθη εἰς τὴν

θάλασσαν φέρων δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων τὰ ἐνδύματά του ἔφθασε κολυμβῶν τὸ εἰς Ῥωσσίαν ἀποπλέον ἰστιοφόρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ ἀνερριχθήθη.

Ὁ πλοίαρχος διεμήνυσε τοῦτο πρὸς τὸν πατέρα του, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπήγγησεν ὅτι ἂν καὶ ἐλυπεῖτο διὰ τὴν στέργησιν προσφιλοῦς τέκνου ἔχαιρεν ἐν τούτοις διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐκδηλωθεῖσαν πρὸς ἀποδημίαν καὶ ἐργασίαν ἀπόφασιν.

Ἀφικθεὶς εἰς Ταϊγάνιον ἐπεδόθη εἰς τὴν ναυτικὴν, μετὰ τινα δὲ χρόνον ἐγένετο πλοίαρχος ἐνὸς τῶν καλλίστων τότε ἰστιοφόρων ναυπηγηθέντος ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ τὸ ὁποῖον οἱ φιλοπάτριδες ἀδελφοὶ ὠνόμασαν Κεφαλληνίαν. Ἐπιδοθεὶς βραδύτερον εἰς τὸ ἐμπόριον ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Μαργῆ ἱδρυσαν τὸ 1849 κατάστημα ἐν Κων(πόλει, ἐνθα ἐπὶ εἰκοσαετίαν ἔδρασαν εἰς μεγάλας καὶ κερδοφόρους ἐπιχειρήσεις. Ἀπὸ τοῦ 1869 ἐγκατεστάθη εἰς Μασσαλίαν διευθύνων τὸ ἐκεῖ μέγα κατάστημα τοῦ ἐμπορίου κυρίως σιτηρῶν.

Τὰ μεγάλα κέρδη τοῦ οἴκου Βαλλιάνων χρονολογούνται κυρίως ἀπὸ τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου, ὅτε, παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἐξαγωγῆς σιτηρῶν, κατώρθωσαν οὗτοι διὰ τῶν πλοίων νὰ ἐξαγάγῃσι μεγάλας ποσότητας καὶ νὰ ἀγοράσωσι ἐπίσης μεγάλας ποσότητας πρὸ τῆς συνομολογήσεως τῆς εἰρήνης, τὰς ὁποίας μετὰ τὴν ἄρσιν τῆς ἀπαγορεύσεως ἐπώλησαν μὲ μεγάλα κέρδη.

Οἱ Βαλλιᾶνοι ὑπῆρξαν σκαπανεῖς καὶ θερμότατοι προστάται τῆς Ἑλληνικῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας, ἰστιοφόρου καὶ βραδύτερον ἀτμήρους, καὶ τῶν συμφερόντων τῶν ὁμογενῶν πρόμαχοι. Εἰς τὰ πλοία ἢ μᾶλλον τὸν στόλον αὐτῶν καὶ εἰς τὴν εὐρείαν ἐργασίαν τοῦ ἐμπορίου των εὗρον πόρους ζωῆς καὶ ἀφეთηρίας προσόδου καὶ πλοῦτου πλείστοι Ἕλληνες, καὶ μάλιστα Κεφαλλῆνες, οἵτινες διεκρίθησαν ὡς ναυτικοί, ἔμποροι, τραπεζῖται, βιομήχανοι, ἐφοπισταὶ κτλ.

Διὰ τῆς φιλοπάτριδος αὐτῶν προστασίας οἱ Βαλλιᾶνοι ἔσωσαν πολλάκις τὴν ἐθνικὴν ναυτιλίαν ἀπὸ ἐπιχειρημαμένων καταστροφῶν ὡς ἐκ τοῦ συναγωνισμοῦ καὶ τῶν πολέμων. Ἐνθαρρύναντες δὲ τὴν ἀτμήρη ναυτιλίαν διὰ προκαταβολῶν καὶ συνεταιρισμῶν, καὶ ποδηγετοῦντες τοὺς εἰς τὰ στάδια ταῦτα ἐπιδοδομένους διὰ πρακτικῶν συμβουλῶν καὶ συστάσεων ἀπέβησαν οἱ πατέρες τοῦ νεωτέρου ἑλληνικοῦ ἐμποροναυτικοῦ κόσμου καὶ ἐκ τῶν σπουδαιότερων παραγόντων τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας. Ἡ τόσον δὲ γοργῶς ἐξελιχθεῖσα καὶ ἀκμάσασα ναυτιλία τῆς Κεφαλληνίας ὀφείλεται πρὸ παντὸς εἰς τὴν ὄθησιν καὶ ὑποστήριξιν τῶν Βαλλιάνων.

Οἱ Βαλλιᾶνοι ἐξ εὐγενοῦς παλαιᾶς οἰκογενείας καταγόμενοι ἂν καὶ ἦσαν ὀλίγων γραμμάτων κάτοχοι ἀπέδειξαν ἐν τούτοις ἔμφυτον φιλομουσίαν καὶ πρὸς κοινωφελῆ ἔργα ροπήν. Ἐμερίμνησαν πάντοτε μετὰ στοργικοῦ ἐνδιαφέροντος διὰ τὴν γενέτειραν αὐτῶν κωμόπολιν ἐνθα ἀνωκοδόμησαν μεγαλοπρεπῆ τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ἱδρυσαν σχολαρχεῖον τὸ ὁποῖον γενναίως ἐπράξισκον, κατεσκεύασαν ὁδοὺς καὶ γεφύρας, ἐπαικοδόμησαν ὄρφανὰς, ἐσπούδασαν νέους καὶ εἰς πολλοὺς ἔδειξαν στάδια ἐργασίας καὶ προσόδου, γενόμενοι οὕτω παράδειγμα εἰς τοὺς ἐπιγενεστέρους ἐκ Δειθαθοῦς καὶ λοιπῆς Κεφαλληνίας ξηνητευμένους, οἵτινες ὡς γνωστὸν τόσα καὶ τόσα ἔχουσι πράξει, καὶ πράττουσι, διὰ τὴν γενέτειραν αὐτῶν. Ἵπὲρ τῶν τότε

ἐν Ἀργοστολίῳ εὐεργετικῶν ἱδρυμάτων προσέφερον πάντοτε γενναία ποσά.

Ἐφάνησαν ἐπίσης οἱ μεγαλείτεροι εὐεργεταὶ καὶ ἄγγελοι σωτηρίας εἰς χαλεπὰς στιγμὰς τῆς Κεφαλληνίας, ὡς κατὰ τοὺς σεισμούς, τὴν θεομημίαν τοῦ περνοσπόρου κ.λ.π.

Ἡ μεγαλειτέρα ὁμως διὰ τὴν νῆσον εὐεργεσία ἦτο ἡ ἡγεμονικὴ ὄντως δωρεὰ τοῦ Παναγῆ Βαλλιάνου κληροδοτήσαντος τὴν Κεφαλληνίαν μὲ 500 χιλιάδας λιρῶν στερλινῶν κατατεθέντων εἰς τὴν London and Westminster Bank, οἱ ἐτήσιοι τόκοι τῶν ὁποίων νὰ διατίθενται πρὸς σκοποὺς ἀγαθοεργῶς, ἱδρύσεις σχολείων, συντηρήσεις ναῶν, βοηθείαι ἀπόρων κ.τ.λ.

Ἐκ τῶν τόκων δὲ τοῦ κληροδοτήματος τούτου τοῦ ἀειμνήστου Παναγῆ Βαλλιάνου ἔχουσιν ἤδη ἀνεγερθῆ κατα καιροῦς καὶ συντηροῦνται τὸ Νοσοκομεῖον, ἡ Γεωργικὴ σχολή, ἡ Ἐπαγγελματικὴ σχολὴ Ληξουρίου, τὸ Γυμνάσιον Κεραμιῶν, κ.τ.λ.

Εἶναι δὲ ὑπὸ κατασκευῆν τὸ Φρενοκομεῖον καὶ ἡ Ἐμποροναυτικὴ σχολή. Ἐκτίσθησαν ὡσαύτως ἡ σχολὴ τῶν ἀπόρων παιδῶν, ὁ ναὸς τῆς μονῆς τοῦ Ἁγ. Γερασίμου, διάφορα δὲ ἐν τῇ νήσῳ σχολεῖα καὶ ἐκκλησιαὶ ἔλαβον ἐπίδομα ὡς καὶ ἄλλα φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα, αἱ ἄποροι οἰκογένειαι τῶν ἐπιστράτων τοῦ 1912-1916, κ.τ.λ.

Ἄλλ' οἱ ἀδελφοὶ Βαλλιᾶνοι, ὡς ἐν τῇ καθόλου ἐμπορικῇ των δράσει δὲν ἐδείχθησαν τρικισταὶ μόνον, ἐμερίμνησαν καὶ ὑπὲρ γενικωτέρων ἐθνικῶν ζητημάτων. Τῇ θερμῇ συστάσει τοῦ ἀειμνήστου μητροπολίτου καὶ φίλου αὐτῶν Γερμανοῦ ἔκαμαν γενναίαν δωρεάν πρὸς ἔγερσιν Ἱερατικῆς σχολῆς πρακτικῆς μορφώσεως τῶν κληρικῶν ἐν Ἀθήναις. Ἄλλ' εὐγλωττότατον δεῖγμα τῆς φιλοπατρίας αὐτῶν καὶ μνημεῖον αἰώνιον τῆς γενναιοδωρίας καὶ φιλομουσίας αὐτῶν εἶναι τὸ μέγαρον τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης θεμελιωθὲν τὸ 1888, διὰ τὸ ὁποῖον ἐδαπάνησαν ὑπὲρ τὰ τρία ἑκατομμύρια δραχμῶν.

Δικαίως δέ, τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης ἔνεκεν, ἐστήθησαν οἱ ἀνδριάντες τῆς διαπρεποῦς ταύτης τριανδρίας, τοῦ μὲν Παναγῆ ἐν τῷ προαυλείῳ τῆς Βιβλιοθήκης, τῶν δὲ Μαργῆ καὶ Ἀνδρέου ἐν τῇ εἰσόδῳ, ἐκλήθη δὲ αὕτη Βαλλιάνειος Βιβλιοθήκη. Πλὴξ ἐντετοιχισμένη ὑπερθεῖν τῆς θύρας τῆς αἰθούσης διαμνημονεῖ τὸ γεγονός.

Οἱ υἱᾶνες οὗτοι τῆς δράσεως τοῦ ἐμπορίου καὶ ναυτιλίας ἀπέθανον ὁ μὲν Μαργῆς εἰς Ταϊγάνιον τὸ 1896, ὁ Ἀνδρέας εἰς Μασσαλίαν τὸ 1887 καὶ ὁ Παναγῆς εἰς Λονδῖνον τὸ 1902. Ἀπέθανον ὅλοι εἰς τὰς ἔδρας τῶν ἐπιχειρησέων των ὡς οἱ γενναῖοι στρατηγοὶ εἰς τοὺς προμαχῶνας των. Οἱ Βαλλιᾶνοι ἀνεδείχθησαν οἱ μεγαλείτεροι εὐεργεταὶ τῆς Κεφαλληνίας, ἡ ὁποία ἔσται θὰ εὐλογῇ τὸ ὄνομά των καὶ γεραίρῃ τὴν μνήμην αὐτῶν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΗΜ. — Οἱ ἀνωτέρω ἀνδριάντες ἐκ πενταετικοῦ μαρμάρου εἶναι ἔργον τοῦ θρασίου Κεφαλλῆνος γλύπτου Γεωργίου Μπονάνου, ἐκ τῶν καλλιτέρων τοῦ δὲ ἀριστοτεχνισμῶν.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

ΥΠΟ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΤΣΙΜΑΡΑΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΤΜΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΕΝΕΤΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ (1483 — (1484 — 1498) — 1797)

Κ Ε Φ Α Λ Λ Ι Ο Ν Χ V

1498 - 1571

Τῷ 1905 ἀπέστειλαν οἱ Κεφαλλῆνες τὴν πρώτην αὐτῶν πρεσβείαν πρὸς τὸν Δούκα τῆς Ἑνετικῆς Κυβερνήσεως, ὅστις ἐπέτρο εἶπεν αὐτοῖς τὴν σύστασιν συμβουλίου τῆς κοινότητος ἐξ εὐγενῶν, ἐπὶ τῷ ὄρω, ὅπως πάντες οἱ βουλόμενοι, ἵνα ἐγγραφῶσιν ἐπὶ τῇ ἀνανεώσει παλαιῶν τίτλων εἰς τὸ χρυσοῦν βιβλίον (libro d'oro) τοῦ σωματείου τούτου ἔπρεπεν ἵνα κατοικῶσιν ἐντὸς τοῦ Φρουρίου, ἢ ἐν τῷ προαστείῳ τοῦ φρουρίου τούτου τῆς Κεφαλληνίας, τοῦ ὀνομαζομένου Κάστρο ἢ Ἅγιος Γεώργιος, ἢ ἐν μίλιον μακρὰν τοῦ κέντρου τούτου τῆς εὐγενείας, ἵνα ὑπάρχωσιν ἀφ' ἐνὸς μὲν εὐπειθέστεροι τοῖς Ἑνετοῖς, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἵνα χρησιμεύωσιν οἱ εὐγενεῖς οὗτοι, ὡς ὁμηροὶ ἡσυχίας καὶ τάξεως. Τότε ἡ Ἑνετία ἐπέτρεψε μὲν καὶ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ παλαιοῦ φρουρίου τῆς Πάλης, τοῦ καλουμένου Παλαιόκαστρο, ἀλλ' ὑπὸ ὄρους ἐπίτηδες ἐπαχθεῖς, οἵτινες διεκώλυσαν βέβαια τὸ ἔργον, ἵνα μὴ διασπασθῇ ἡ ἐνότης τῆς ἰσχύος καὶ τῆς εὐγενείας τοῦ φρουρίου τοῦ Ἁγ. Γεωργίου. Ἐνεγράφησαν δὲ τότε ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν Εὐγενῶν τῆς νήσου, οὐ μόνον οἱ παλαιοὶ εὐγενεῖς τῶν Τόκων, ἀλλὰ καὶ οἱ νεωστὶ μεταναστεύσαντες ἐν Κεφαλληνίᾳ ἐπιφανεῖς στρατιωτικοὶ καὶ προύχοντες Ἕλληνες· διότι καθὼς λέγει ὁ Χιώτης (Τομ. 3. σελ. 58) «Τὰ διατάγματα ὅλων τῶν κυβερνητῶν ὅλων τῶν νήσων τότε προσεκάλλον Ἕλληνας καὶ Ἰταλοὺς ἐπὶ συνοικισμῷ καὶ φυλάξει νήσων. Ἐξ αὐτῶν καθίσταται στρατιὰ ἰππικοῦ καὶ πεζικοῦ ἔτοιμος, ἵνα προστατεύσῃ τὰς νήσους ἐναντίον τῶν ἐπιβουλῶν τῶν πολεμίων καὶ ἵνα βοηθῇ τοὺς Ἑνετοὺς εἰς τοὺς πολέμους αὐτῶν. Θεμελιούνται νέοι συνοικισμοὶ εἰς τὰ διάφορα μέρη ἐκάστης νήσου. Πολυανθρωποῦνται αἱ πόλεις καὶ τὰ φρούρια ἀνοικοδομοῦνται. Περὶ τοὺς λιμένας καὶ τοὺς ὄρους ἐγείρονται οἰκήματα, ναοὶ ἐπὶ λατρείᾳ τοῦ Ὑψίστου καθίδρυνται. Δημόσια καταστήματα ἐπὶ ἀσφαλείᾳ καὶ διαχειρίσει τῶν δημοσίων δημιουργοῦνται: Μεθωναῖοι, Κορωνάιοι, Ναυπλιῶται, Μονεμβασιῶται, Ζόγχιοι (Ναυαριναῖοι), Ἡλείοι καὶ κατὰ τοὺς τελευταίους τῆς Ἑνετικῆς πολιτείας πολέμους πρὸς τοὺς Τούρκους, Ἀθηναῖοι, Ἀχαρνᾶνες, Ἡπειρώται, Χῖοι, Κύπριοι καὶ Κοῦντες εὐρίσκουσιν ἄστυλον εἰς τὰς Ἰονίους νήσους, ἐν ᾧ καταστρέφεται ἐνὸς ἐκάστου ἐξ αὐτῶν ἡ Πατρίς. Ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου τῆς Ἑνετίας λαμβάνουσι πάντες αὐτοὶ οἱ ἄποικοι ἀσφά-

λειαν ζωῆς, ἐπινομήν ἰδιοκτησίας, προνόμια ἰθαγενείας καὶ ἀκόλυτον ἐξάσκησιν τῆς λατρείας τῶν. Ἐπομένως γλοηφόρα πεδία γεωργοῦνται, πολύσταχα λήϊα παράγουσιν ἄφθονα σιτηρά, ὅπως διατρέφονται οἱ ἐγκάτοικοι καὶ προσηδεύηται τὸ δημόσιον. Εὐνοιοὶ ἀμπελῶνες καὶ πλουτοδοταὶ σταφιδῶνες σκεπάζουσι τὰς πεδιάδας Ζακύνθου καὶ Κεφαλληνίας. Ὁ Προβλεπτής Πέτρος Φάσκολος τῷ 1506 ἐπιβάλλει ποινὴν εἰς τοὺς Κεφαλλῆνας, ὅσοι δὲν ἐκαλλιέργουν τὰς ἐκχερσωμένας ἕως τότε γαίτας. Ἡ γεωργία ὄθεν καὶ ἡ δενδροφυτεία, κυρίως ἐλαιῶν καὶ ὀπωροφόρων δένδρων, ἀκμαίνει καὶ ἡ κτηνοτροφία συναναπτύσσεται. Μικραὶ δὲ παροικίαι ἀγορῶν (καζάλια) Ἰταλοφώνως καλούμενα, εἰς μεγάλας καὶ πολυπληθεῖς κώμας μεταβάλλονται. Ἀρχηγὸς δὲ τις μετ' ἀγοροφυλάκων ἀναλαμβάνει τὴν φύλαξιν τῆς ὑπαίθρου χώρας τῶν νήσων καλούμενος (capo delle cernidi della campagna). Οἱ σύνδικοι ἐκάστης κοινότητος τῶν νήσων ἐπηγρύπνου, ὅπως ἐκτελεῖται δικαιοσύνη ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἐτιμῶρον αὐστηρῶς τοὺς ἀδικούντας, ὡς ἔτι καὶ τοὺς ζυγιστὰς (giustizieri) τοὺς παραβλέποντας τὰς ἀδικίας τῶν πωλούντων. Ἐγκρίνουσιν οὗτοι οἱ σύνδικοι φόρον 2 τοῖς 100 ἐπὶ τῶν ἐμπορευμάτων πρὸς ἐπισκευὴν τῶν τότε φρουρίων. Τῷ 1511 ἀπεφασίσθη ὁ καπετάνιος τῆς Πάργας ἵνα τυγχάνῃ Κερκυραῖος, οἱ δὲ διοικηταὶ Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου ὀφείλον ἵνα στέλλωσιν 25 μισθοτούς ἰππεῖς ἐκ τῆς φρουρᾶς ἐκάστης νήσου ἐπὶ ἐνισχύσει τῆς φρουρᾶς τῆς Πάργας. Τιμαριῶται ἐσχηματίσθησαν ἐν Κερκυρᾷ, Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ, ὑποχρεούμενοι, ἵνα ἔχωσιν ἕκαστος ἵππον καὶ ἰππέα ἔνοπλον εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Κυβερνήσεως». Οὗτοι οἱ σύνδικοι οἱ κοινῶς λεγόμενοι σύντυχοι, εἶχον ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ τὰ καθήκοντα τῶν σημειῶν ἀγορονόμων καὶ ἀστυάτρων· διὰ τοῦτο ἐσχηματίσθη ἡ φράσις «σύντυχος καὶ μακελλάρης». Τῷ 1511 ἡ Ἑνετικὴ Γερουσία ἐπέμψεν εἰς τὴν Κεφαλληνίαν ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦ Sindico, Avogatore, Proveditore ἐν τῇ Ἀνατολῇ τὸν Ἰωάννην Ναυαγῆον (Navasier) ὅστις ἐκάνονισε τὰ οἰκονομικὰ τῆς νήσου καὶ ἀπέστειλε τινὰς διωρθώσας.

Τῷ 1537 ἐπολιόνηθη τὸ φρούριον τῆς Κερκυρᾶς τοῦ Ἁγίου Ἀγγέλου ἀπὸ νῆς καὶ θαλάσσης ὑπὸ μεγάλῃς στρατιᾶς πεζῶν καὶ ἰππέων καὶ 300 πλοίων ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ γαμβροῦ τοῦ Λουφτῆ βέη, τοῦ

ἀρησιδωρήσκου πειρατοῦ Βαρβαρόσα, κατὰ διαταγὴν τοῦ Σουλτάνου Σουλεϊμάν, ὅστις μάλιστα ἵνα ἐνθαρρύνῃ τοὺς στρατοὺς του μετέβη ἐν τῇ παρακειμένη Ἠπείρῳ, ἀλλ' ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ του καὶ ἡ τηλικαύτη δύναμις δὲν ἠδυνήθη ἵνα ἐκπορθήσῃ τὸ φρουρίον ἐκεῖνο. Ἐμπλεως ὀργῆς τότε ὁ Βαρβαρόσας ἀπερχόμενος καὶ προσορμίσας εἰς Κεφαλληνίαν τῷ 1538 ἀπεβίβασεν ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ πληρώματα, ἅτινα ἐφθειραν ἀγροῦς, διήρπασαν ποίμνια, ἐζώγησαν ἀνθρώπους καὶ ἵνα ὑδρεύονται ὠρυξαν δύο φρέατα, τὸ μὲν παρὰ τὸ ἀκρωτήριον τῶν Ἀγ. Θεοδώρων, εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος Ἀργοστολίου, τὸ λεγόμενον «Κοντὸ πηγὰδι», ἐν τῷ ὁποίῳ εὗρον ἐξαίρετον ὕδωρ, τὸ δὲ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ νῦν Ἀργοστολίου, τὸ καλούμενον νῦν Φουσατο, διότι ὁ πολὺς στρατὸς ἐκαλεῖτο Ἰταλιστὶ *fussato*. Εἰρήνευσαν δὲ οἱ Ἐνετοὶ πρὸς τοὺς Τούρκους τῷ 1539, ἀλλὰ δὲν ἔπαυσαν αἱ ἐχθροπραξίαι καὶ αἱ πειρατεῖαι τῶν νήσων ὑπὸ τοῦ Τούρκου Δραγούτη. Τὸν Ἰούλιον δὲ τοῦ 1541 ὁ Τουρκικὸς στόλος ὑπὸ τὸν Ἀλουτζαῆ ἐκ 400 πλοίων μὴ δυνηθεὶς ἵνα ὑποτάξῃ τὴν Ζάκυνθον προσορμίσαστο εἰς Κεφαλληνίαν, οἱ δὲ βάρβαροὶ ἀποβιβασθέντες εἰς Ἐρισον καὶ Πύλαρον καὶ Θηναίαν ἐλεηλάτησαν πάντα τὰ ἐντεῦθεν τῆς μικρᾶς Κεφαλληνίας (Ἰθάκης) καλούμενα καὶ ἀπαγάγοντες αἰχμαλώτους πολλοὺς ἔπλεον ἐναντίον τῆς Κερκύρας.

Τῷ 1548 ἔπειμην ἡ Ἐνετικὴ πολιτεία Προβλεπτὴν ἐν Ἀνατολῇ τὸν πατρικιον Βικέντιον Κάλβον, ὅστις ἐκανόνισε τὰ οἰκονομικὰ καὶ διώρθωσε πολλὰς ἐλλείψεις καὶ καταχρήσεις ἐν τῇ διαχειρίσει τῆς δικαιοσύνης. Τῷ δὲ 1558 ἡ Ἐνετικὴ Κυβέρνησις διὰ δουρικῶν ἐπιστολῶν ἐπικυρώσασα τὸ ὑπὸ τοῦ Λεονάρδου τοῦ Τόκου παραχωρηθὲν προνόμιον τῆς ὑπὸ τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ κλήρου ἐκλογῆς ὡς ἐπισκόπου τοῦ Γερασίου Λοβέρδου, παρεχώρησεν αὐτῷ τῷ 1559 καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἀφορίζειν καὶ τοῦ ἐπιτρέπειν τοῦτο ἄλλοις.

Τῷ 1563 τὸ ἐν Κεφαλληνίᾳ Συμβούλιον ἀπέστειλεν εἰς Ἐνετίαν τὸν Ἀλιβίξην Φασόην ἢ Φασιόλην καὶ τὸν Χριστόφορον Κρασαῖν, οἵτινες ἠτήσαντο καὶ ἐπέτυχον τὴν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Κεφαλληνίας ἐκλογὴν τοῦ Κυβερνήτου καὶ καπετάνιου Ἰθάκης, κενωθείσης τῆς θέσεως ταύτης τότε διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Κωνσταντίνου Ρicoliese, τοῦ κατέχοντος αὐτὴν λόγῳ ὕπηρεσιῶν πρὸς τὴν Ἐνετικὴν πολιτείαν. Οἱ Κυβερνήται οὗτοι τῆς Ἰθάκης εἶχον στρατιωτικὴν καὶ δικαστικὴν ἐξουσίαν, ἀλλ' αἱ θανατικαὶ αὐτῶν ἀποφάσεις ἠδύναντο ἵνα ἐκτελῶνται ἐνώπιον τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ ἀρχόντων. Ἐκτοτε ἐξελέγοντο διαρκῶς οἱ Κυβερνήται τῆς Ἰθάκης ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Κεφαλληνίας κατ' ἔτος καὶ εἶχον ὡς μισθὸν τὸ ἥμισυ τῶν τελωνειακῶν προσόδων καὶ τῶν ἄλλων φόρων τῆς νήσου ἐκείνης, ἐνεδύοντο δὲ οἱ Κυβερνήται οὗτοι ὡς καὶ οἱ προβλεπταὶ Κεφαλληνίας καὶ οἱ ἄλλοι καπετάνιοι τὸν ἱματισμὸν ἐγγενούς Ἐνετοῦ καὶ ἔδουρο-φοροῦντο ὑπὸ δύο λογχοφόρων (Ἀλαβαδιέρων). Ἡ πρεσβεία ἐκεῖνη ἐπέτυχε τότε καὶ τὴν ἀποστολὴν ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ ὑπὸ τῆς Ἐνετικῆς Γερουσίας ἐνός ἱατροῦ καὶ ἐνός διδασκάλου, ἔτι δὲ καὶ τὴν εἰς τὴν πόλιν παραχώρησιν τῆς Μονῆς τῆς Παρθένου τῶν Σισίων, τῆς ἀνηκούσης εἰς τὴν οἰκογένειαν Τσιμάρρα κληρονομικῷ δικαίωμάτι (jus patronato). Οἱ κάτοι-

κοὶ τῆς ἀρχαίας Πάλης τότε βλέποντες δύσκολον τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ φρουρίου τῆς καὶ τοῦ προαστείου τῆς διὰ τὰ παρεμβαλλόμενα ἐμπόδια ὑπὸ τῶν Ἐνετῶν καὶ τοὺς παρ' αὐτὴν χειμάρρους τῆς Ὑπαπαντῆς καὶ τοῦ Μεροσιᾶ μεταβαλλομένους εἰς ἐστίας ἐλωδῶν νόσων καὶ ἐξ ἄλλου βλέποντες τὴν πειρατεῖαν ὡς ἡμέραι περιοριζομένην ἀπεφάσισαν ἵνα κατοικήσωσιν εἰς τὰ νότια παράλια αὐτῆς, ὅπου ἀπετελέσθη ἡ νῦν πόλις τοῦ Ληξουρίου, ἐν περίου μίλλιον μακρὰν τῆς ἀρχαίας Πάλης. Τότε ἠκοδομήθη ἐντὸς τοῦ φρουρίου τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τὸ Παλάτιον διὰ τὰς συνεδριάσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς νήσου καὶ τὸ Ἀρχαιοφυλακεῖον, ὡς καὶ εἰς τὸ Βαθὺ τῆς Ἰθάκης τὸ διοικητήριον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἔμεινεν ὁ Κεφαλλῆν ἔκτοτε διοικητῆς τῆς Ἰθάκης. Οἱ προβλεπταὶ Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου κατὰ τὸν Χιώτην (τομ. 3 σελ. 66) «ὑπεβάλλοντο τῇ ἐφορίᾳ τοῦ γενικοῦ Προβλεπτοῦ Κερκύρας, ὅστις χάριν τούτου ἐπιλοφορεῖτο γενικὸς Προβλεπτής τῶν νήσων. Ἐδέχοντο ἀμφοτέροι τὰς ἐπιθεωρήσεις καὶ τὸ κῦρος ἐπὶ πάσης πράξεως παρὰ τῶν διερχομένων γενικῶν ἐφόρων ἢ Ἀνακριτῶν τῆς Ἀνατολῆς (generali inquisitori di Levante) ἢ τῶν θαλασσιῶν στολάρχων (generalì da mar), ἠλληλογράφουν ἀπ' εὐθείας μετὰ τῶν περιστοιχοῦντων τὸν Ἐνετὸν Δόγην (Πρόεδρον τῆς Ἐνετικῆς Δημοκρατίας) Ὑπουργῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐξ μεγάλων σοφῶν καλουμένων (sei savii grandi).

Κατ' ἀρχὰς διεχειρίζοντο οἱ προβλεπταὶ τὰς ἀστικὰς καὶ ἐγκληματικὰς δίκας, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ 1546 κατὰ διαταγὴν τοῦ δόγου Φραγκίσκου Δονάτου συνεχίζοντο τῷ προβλεπτῇ δύο σύμβουλοι (consiglieri), οἵτινες συνεδίκαζον μετὰ τοῦ προβλεπτοῦ. Αἱ δὲ ἀποφάσεις ἐφεσιβάλλοντο πρὸς τὸ ἐν Κερκύρᾳ Ἐνετικὸν δικαστήριον τῶν 15. Ἐφηρομόζοντο δὲ οἱ νόμοι τοῦ καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐνετίας (Statuto Veneto), καθὼς καὶ ὁ περὶ φεουδῶν ἢ τιμαριῶν τῆς Ἀνατολῆς κώδιξ (codice sopra i feudi della serenissima republica di Venezia). Ὁ Προβλεπτής ἐκάστης νήσου ἐξέλεγε δύο Εἰρηνοδίκας καὶ πταισματοδίκας, τοὺς ζυγιστάς. ἐξέδειδε διατάγματα καὶ προκηρῦξεις ἐν ὀνόματι τοῦ δουκὸς τῆς Ἐνετίας, προνοοῖ περὶ ἀσφαλείας ἐναντίον τῶν πολεμίων, ἐπιμελεῖτο τῆς διανομῆς τῶν φόρων, τῆς τε προσλήψεως ζωοτροφῶν καὶ τῆς εἰσπράξεως τῶν ἀγρολογιῶν, ἐρρῦθμιζε τὴν χωροφυλακὴν καὶ τὴν φρουράν, ἐπιμελεῖτο τῆς εὐταξίας καὶ χρηστοηθείας τῶν πολιτῶν καὶ τῆς εὐκοσμίας τοῦ ἱερατείου. Πομπωδέστατα δὲ ἐγκαθιδρύνοντο ἐν τῇ ἀρχῇ καὶ ὁμοίως ἀπήρχοντο ὅτε ἔληγεν ἡ διετία τῆς ἀρχῆς αὐτῶν. Ἐπιστρέφοντες δὲ εἰς Ἐνετίαν παρίσταντο πρὸ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Δόγου, ἢ τῶν Δέκα, ὅπερ ἐξήλεγχε τὰς πράξεις τοῦ Προβλεπτοῦ. Τὸ δὲ Συμβούλιον τῶν εὐγενῶν τῆς Κεφαλληνίας ἐξέλεγε κατ' ἔτος ἐκ τῶν μελῶν του τρεῖς συνδίκους ἔχοντας, ὡς εἵπομεν, ἀγορανομικὴν ἐξουσίαν, τέσσαρας προβλεπτάς ἐπὶ τοῦ ὑγειονομείου, δύο κήσορας (ἐπόπτας), δύο ἀντιλέγοντας (contradittori), τρεῖς δικαστὰς τοῦ μικροτέρου δικαστηρίου, ἔξ Ζυγιστὰς ἢ Ζυγοδίκας (Giustizieri) βοηθοῦ τῶν συνδίκων, ἕνα γραμματεῖα τῆς πόλεως, ὅστις ἦν καὶ ἀρχαιοφυλάξ καὶ πολλοὺς ἄλλους ὑπαλλήλους, τῶν ὁποίων συν τῷ χρόνῳ ἠδυνήθη ἡ δικαιοδοσία. Τὸ Συμβούλιον τῶν εὐγενῶν τῆς νήσου ταύτης δὲν συνέκειτο μόνον ἐκ προ-

κρίτων οικογενειῶν καὶ ἐκ τῶν λαβόντων προνόμια παρὰ τῶν Τόκων, οἵτινες εὐγενεῖς ἀνήρχοντο εἰς δὲ, ἀλλ' ἦτο δημοκρατικώτερον τοῦ Συμβουλίου τῶν Κερκυραίων καὶ Ζακυνθίων καὶ διὰ τοῦτο οἱ εὐγενεῖς Κεφαλλήνες παρεπιδημοῦντες ἐν ταῖς ἄλλαις νήσοις δὲν παρεκάθητο ἐν τοῖς Συμβουλίαις ἐκεῖνων. Οἱ ἀναγεγραμμένοι ὡς εὐγενεῖς δὲν ὑπεχρεοῦντο εἰς ὑγειονομικὰς φρουράς, οὔτε εἰς ἀγγραφαῖς προσωπικὰς καὶ πραγματικὰς. Ἐν τῷ Συμβουλίῳ τούτῳ τῶν εὐγενῶν πλείστα κενὰ ἐσχηματίζοντο καὶ διὰ τοῦτο πολλὰ κῆσι παρίστατο ἀνάγκη ἀνανεώσεως τῶν τίτλων τῆς εὐγενείας καὶ συμπληρώσεως διὰ νέων εὐγενῶν τῶν σχηματιζομένων κενῶν ἐκ τῶν φυσικῶν θανάτων καὶ ἐκ τῶν ἐπιδημιῶν καὶ δὴ τῆς θανατηφόρου εὐλογίας ἀγνώστου ὄντος τότε τοῦ διὰ δαμαλίδος ἐμβολιασμοῦ, προσέτι δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἐθίμου νὰ νυμφεύηται εἰς μόνος, ὁ πρωτότοκος μεταξὺ πολλῶν ἀδελφῶν πρὸς διατήρησιν τοῦ πλουσίου οἴκου. Ἄλλ' ἢ ἀγαμία αὕτη διετήρει μὲν τὸ ἀδιαίρετον τῆς οἰκογενειακῆς περιορισίας, ἐπέφερεν ὁμως τὴν ἐξάλειψιν τῆς οἰκογενείας καὶ ἐπηύξανε τὸν ἀριθμὸν τῶν νόθων τέκνων καὶ τὰ κακουργήματα καὶ τὰ στάσεις πρὸς ἀλλήλους τῶν εὐγενῶν ἐκεῖνων μάλιστα τῶν διατηρούντων μόνον τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα ἄνευ ἄλλου τινὸς ἐξ αὐτοῦ ὠφελήματος.

«Δὲν ὑπῆρχεν, λέγει ὁ Τσιτσέλης ἐν ὑποσημειώσει τῆς σελ. 979, ὁμοίομορφος νομοθεσία καθ' ὅλην τὴν ἐνετικὴν ἐπικράτειαν. Αἱ ἐπαρχίαι καὶ οἱ ὑπερθαλάσσιοι κτήσεις διηκοῦντο δι' ἰδίῳν θεσμῶν ἢ τοπικῶν νόμων, ὅπως οἱ Γενικοὶ Προνοηταὶ τῆς θαλάσσης, οἱ Βαῖλοι, οἱ Ρέκτορες καὶ οἱ Σύνδικοι ἐξέδιδον πρὸς ἐρμηνεῖαν, τροπολογίαν ἢ συμπλήρωμα τῶν κειμένων νόμων ἐν εἰδικοῖς θέμασιν, τῶν Ἐνετικῶν Στατούτων ἐφαρμοζομένων ἐπικουρικῶς. Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3 καὶ ὑπὸ χρονίαν 18 Ἰουνίου 1387 δουκικοῦ Χρυσοβούλου παραδοθείσης τῆς Κερκύρας τοῖς Ἐνετοῖς, ὠρίσθη καὶ ἡ ἐν ταύτῃ ἰσχὺς, τῶν Στατούτων, ἣτις ἐπεξετάθη καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν νήσων τοῦ Ἰονίου πελάγους, ὅταν διαδοχικῶς ὑπετάγησαν τῇ Ἐνετικῇ Δημοκρατίᾳ. Τὸ 1545 ὁμως ὡς προκύπτει δὲν ἐφηροῦντο ἔτι ἐν Κεφαλληνίᾳ, διότι τότε διὰ πρέσβων εἰδικῶν οἱ Κεφαλλήνες ἰκέτευσαν τὴν Ἐνετικὴν Γερουσίαν ὅπως ἐπιτραπῇ τῇ νήσῳ διὰ τὴν ἔλλειψιν ἰδιαίτερου καθεστώτος, νὰ διοικῆται ὡς παλαιότερον, καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ ὡς μέχρι τότε ἐγένετο διὰ Κεφαλαίων (capitale) καὶ διὰ διατάξεων τῆς Ναυπάκτου, καταληφθείσης ὑπὸ τῶν Ἐνετῶν τῷ 1407 καὶ ἐχούσης ἴδια Στατούτα, τῶν Κεφαλλήνων πρέσβων ἀναφερομένων καὶ εἰς ἀπόφασιν τῆς Γερουσίας ἀπὸ 4 Μαΐου 1485, παρακαλούντων ἐπιπροσθέτως ὅτι ἐν ἐλλείψει νόμων τῆς Ναυπάκτου, νὰ ἐφαρμοζῶνται καὶ ἐν Κεφαλληνίᾳ τὰ ἐν Ζακύνθῳ καθεστώτα, ὅπερ παρεδέξατο καὶ ἡ Ἐνετικὴ πολιτεία.

Ἐπὶ Βυζαντινῶν, ἀγνώστον ὁμως ἀπὸ πότες, ἴσχυε βεβαίως τὸ τιμαριωτικὸν σύστημα. Ἐπὶ τῆς Λατινικῆς κατακτήσεως οἱ Φράγκοι, ὡς γνωστόν, εἰσήγαγον ἐν Πελοποννήσῳ τὰ τιμαριωτικὰ ἔθιμα καὶ τὸ δίκαιον, ὅπερ εἰσήγαγον περὶ τὸ 1100 εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ κατόπιν εἰς τὴν λατινικὴν Βυζαντιακὴν Αὐτοκρατορίαν. Τότε καὶ οἱ νῆσοι τοῦ Ἰονίου διοργανώθησαν ὑπὸ τῶν Φράγκων πιθανῶς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Ἀσιζῶν ἐκεῖνων.

Τίνας νόμους εἰσήγαγον οἱ ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν ἐπιδραμόντες τὰς νήσους Παλατινοὶ ἢ Τόκοι ἢ ἄλλοι βάρβαροι δὲν γνωρίζομεν. διότι οὐδένα νόμον γνωρίζομεν. Οἱ ἐφετικοὶ ἀστυκοὶ ὁμως καὶ ποινικοὶ νόμοι ἴσχυον καὶ ἐπὶ πολὺ βραδύτερον ἐπὶ τε τῆς βραχυβίου Ἑπτανησιακῆς πολιτείας καὶ ἐπὶ τῆς τῶν Γάλλων καὶ Ἄγγλων κατοχῆς.

Ἡ Ἐνετία τότε εἶχε συμφέρον νὰ κολακεύῃ οὐ μόνον τοὺς ὑπηκόους τῆς, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων. Οὕτως ὥστε ἐξέδιδε τὸ ψήφισμά τῆς περὶ ἐκτιμήσεως ἄλλοεθνῶν συμπρακτόρων κατὰ τὸς πρὸς τοὺς Τούρκους πολέμους τῆς, ἐξεφράζετο πολὺ κολακευτικῶς ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων γράφουσα. (Τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ σκηπτροῦχον ἔθνος τῶν Ἑλλήνων, ὡς ἀξιόχρεον τῇ Ἐνετικῇ πολιτείᾳ, ἔσεται προτιμητέον. καὶ διὰ τοῦτο οἱ προσήκοντες αὐτῷ συναριθμοῦνται τῇ πολιτείᾳ ἐξ ἴσου τοῖς Γερμανοῖς. Ἑβραῖοι, Τούρκοι καὶ Σαρακηνοὶ ἐξαιροῦνται τοιαύτης βαθμολογίας) Ἀλλὰ καὶ οἱ Κεφαλλήνες καὶ λοιποὶ Ἑπτανήσιοι καὶ Ἑλλήνες ἐν γένει βλέποντες τότε τοὺς Ἐνετοὺς ἀγωνιζομένους ἐσωτερικῶς μὲν ὑπὲρ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τῆς προόδου, ἐξωτερικῶς δὲ ἐναντίον τῆς βαρβαρότητος καὶ τοῦ Μωαμεθανισμοῦ, λίαν προθύμως ἐτάσσοντο ὑπὸ τὰς ἐνετικὰς σημείας καὶ ὑπὸ τὴν ἐνετικὴν διοίκησιν καὶ στρατιωτικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν ἐκπαίδευσιν διότι καὶ αὐτοὶ οὕτοι τοιουτοτρόπως ἐξεπολιτίζοντο καὶ ἐμορφοῦντο καὶ διεκρίνοντο καὶ τῇ Ἐνετίᾳ πλείστας καὶ ἀξιολόγους προσέφερον ὑπηρεσίας καὶ ἐκδουλεύσεις κατὰ τοὺς χερσαίους καὶ μάλιστα κατὰ τοὺς θαλασσίους αὐτῶν ἀγῶνας ἐναντίον τῶν Τούρκων ὡς εἰς τὴν περὶ φημον ναυμαχίαν τῆς Ναυπάκτου (Sepante) ἢ τῶν Ἐχινάδων, ἢ τῶν Κουρτσουλάρων, τὴν γενομένην τῷ 1571, καὶ ἣτις ἐφαμίλλους ἔχει μόνον τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν πρὸ αὐτῆς καὶ τὴν ἐν Ναυσίνῳ ναυμαχίαν μετ' αὐτῆν. (ἔπεται συνέχεια)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΤΗΣΙΑ (προπληρωτέα)

Ἐνωμένων Πολιτειῶν καὶ Καναδά.	.. \$ 5.00
Λοιποῦ ἔξωτερικοῦ	.. £ 1
Ρουμανίας	.. Δεῖ 500
Ἑλλάδος	.. Δραχ. 125

(Τράπεζαι καὶ Ἀνώνυμοι Ἐταιρεῖαι ἐν Ἑλλάδι £ 1)

Ἡ ἐξάμηνος συνδρομὴ ἀνάλογος

Αἱ συνδρομαὶ Ἐνωμ. Πολιτειῶν καὶ Καναδά ἀποστέλλονται εἰς τὰ γραφεῖα Ν. Ὑόρκης, τοῦ δὲ λοιποῦ Ἐξωτερικοῦ καὶ Ἑλλάδος εἰς τὰ γραφεῖα Ἀθηνῶν, Δώρου 5.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Τὰ γραφεῖα μας ἐν Ἀθήναις εἶναι:

Ἐπιτομή Κέντρου Βιβλιοθηκῆς
 Ὁδ. Δώρου 5 — Ἀριθ. Τηλ. 56—36

Ο ΙΑΚΩΒΑΤΟΣ ΩΣ ΡΗΤΩΡ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΟΣ

Ἐκ σημειώσεων Κεφαλλῆνος τακτικοῦ ἀκροατοῦ τῶν λόγων τοῦ Ἰακωβάτου ἤδη ἀπὸ τῆς Ἰονίου Βουλῆς, ἀποσπῶμεν τὰ ἐξῆς :

* *

»Τοσαύτην ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν εἰς τὸν συνάδελφόν του Α. Μουστοξύδην ἡ δύναμις, ἡ σφοδρότης, ἡ καυστικότητα τῶν λόγων του, καὶ ἡ κεραυνοβόλος γλώσσά του, συνάμα δὲ ἡ ψυχρότης καὶ ἡ ἀταραξία του, ὥστε ὅπως τὸν ἐξομοίωσεν κατὰ τι, ἐστοχάσθη νὰ συνδυάσῃ δύο ἀντίθετα μεγαλοπρεπέστατα φαινόμενα τῆς φύσεως, καὶ τὸν ἀπεκάλεσεν ἐπομένως :

Vulcano coperto di neve

Ἡφαίστειον σνεπασμένον ἀπὸ χιόνας.

»Καὶ ὄντως τὰ χεῖλη ἐκεῖνα ἦσαν κρατῆρ ἡφαιστείου ἐξερευγομένου τὰς ἐμπρηστικώτερας ὕλας, ἐνῶ ἡ ὄψις του, ἡ στάσις του, ἦσαν ὡς, χιονοσκεπάστοι Ἄλπεις».

* *

»Κατὰ τὸν Κανονισμόν τῆς Ἰονίου Βουλῆς ὄφειλον οἱ βουλευταὶ νὰ προσέρχωνται εἰς τὰς συνεδριάσεις βελαδοφοροῦντες.

»Ὁ Γεωργαντάρας μόνος προσῆλθε πρῶτος φέρον τὸν συνήθη ἐπενδύτην του πρὸς κοινὴν ἀπάντων ἐκκληξίν».

»Ἐν τῇ Ἰονίῳ Βουλῇ παρευρίσκειτο δικαιωματικῶς εἰς Γραμματεὺς τοῦ Ἀρμοστοῦ, ὅπως λαμβάνη γνώσιν τῶν πραττομένων τοιοῦτος δ' ἦν Ἄγγλος τις, Φρέξερ τ' ὄνομα, μέγας μοχλὸς τῆς ἀγγλοϊονίου Καμαρίλλας. Ὁ Ἰακωβάτος τὸν ἐγνώριζε κατὰ πρόσωπον καὶ ὑπὸ ὄλας αὐτοῦ τὰς ιδιότητας.

»Βλέπων λοιπὸν τὸν Φρέξερ παρακαθήμενον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Βουλευτηρίου στραφεὶς πρὸς συνάδελφόν του βουλευτὴν διὰ φωνῆς ἀρεκτὰ ἀκουστῆς καὶ δακτυλοδεικτῶν αὐτόν, ἐρωτᾷ :

»— Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ ξένος ;

»Τοῦ ἀπαντῶσι μετὰ πάσης περισκέψεως καὶ προφιλάξεως ὅτι εἶνε ὁ Γραμματεὺς τοῦ Ἀρμοστοῦ κ. Φρέξερ.

»Τότε ὁ Γεωργαντάρας ἐγείρεται, ὑψώνει κάτι τι περισσότερον τὸ φυσικόν του ἀνάστημα, προχωρεῖ βήματά τινα ἐν μέσῳ τῆς αἰθούσης, καὶ δεικνύων διὰ τῆς χειρὸς τὸν Φρέξερ, στραφεὶς δὲ πρὸς τοὺς Βουλευτὰς λέγει :

»— Αὐτοῦ τοῦ ξένου νὰ τοῦ δώσουμε μία κλωτσὰ ἐδώθε μέσα.

»Υψώσας δὲ ταυτοχρόνως ὀρίζοντίως τὸ δεξιό του θεοπόδαρον, σχηματίζει δι' αὐτοῦ ἐν ἡμικύκλιον εἰς τὸν ἄερα, ὅπως ἀντιληφθῶσιν ἔτι κάλλιον ὁ Φρέξερ καὶ οἱ λοιποὶ τὴν σημασίαν τῆς λέξεως Κλωτσιὰ.

»Ἐκτοτε ὁ Φρέξερ δὲν ἐξαναπάτησε τὸ κατώφλιον τοῦ Βουλευτηρίου».

* *

»Ἄλλοτε ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἀντίπαλον εἶχεν ἕνα

διαβόητον διὰ τὸ ῥητορικόν του θάρρος καὶ τὴν ἐτοιμότητά τοῦ λόγου του, τὸν Ι. Τυπάλδον Ἀλφονσάτον.

»Ὅλοι ἐπερίμεναν ὅτι θὰ κεραυνοβολήσῃ τὸν Ἰακωβάτον, ὅστις καὶ ἔλαβε πρῶτος τὸν λόγον.

»Ὅταν ἐπρόκειτο ν' ἀπαντήσῃ ὁ φοβερός του ἀντίπαλος, Ἰακωβάτος τοῦ δίδει μία ματιά, λέγων :

»— Θάρρος Ἀλιφούντζο! Ἐμπρὸς Ἀλιφούντζο!

»Ὁ Τυπάλδος ὠχρίῳ, ψελλίζει ἀσυναρτήτους λέξεις, παραπονούμενος εἰς τὸ δικαστήριον ὅτι τὸν ὕβριζει, ἐνῶ ὁ Γεωργαντάρας ἀπαντᾷ.

»— Δὲν εἶναι ἀληθές, μάλιστα τὸν παρακινῶ νὰ λάβῃ θάρρος καὶ νὰ δμιλήσῃ! »

* *

Εὐθύς ἅμα μετὰ τὴν ἔνωσιν, εἰσῆλθον οἱ Ἑπτανήσιοι εἰς τὴν Βουλὴν, τὸ φυσικὸν καὶ ἠθικὸν ἀνάστημα τοῦ Ἰακωβάτου ἐξήρθη ἄνω τῶν συναδέλφων του, ἡ ὄμοια μορφή του συνεκέντρωσε ἐφ' ἑαυτῆς ὅλην τὴν αἴγλην τῆς Ἐνώσεως καὶ ἡ Ἑπτάνησος, ἡ ἰδιόρρυθμος, ἡ ἰδιόγλωσσος, ἡ ἀλλοίαν κεκτημένη προφορὰν καὶ ἀλλοίαν ῥητορικὴν καὶ ἀλλοκότους ἰδέας καὶ θερμοτέραν κεφαλὴν συνεκέντρώθη ὅλη ἐν τῷ Γεωργαντάρῳ. Ἐπεσκίασε τὸν μελωδικὸν καὶ αεικίνητον Λομβάρδον· ἐπεσκίασεν ἀκόμη αὐτὸν τὸν ὄωμαντικὸν τοῦ Διάκου καὶ τῆς Κυρὰ Φροσύνης ποιητὴν Ἀρ. Βαλαωρίτην.

Ἀμέσως κατὰ τὴν ἐξέλεξιν τῶν ἐκλογῶν τῶν Ἰονίων πληρεξουσίων, ὁ Γεωργαντάρας, φέρον μεθ' ἑαυτοῦ τὰ φλογερὰ ἐπτανησιακὰ πάθη καὶ τὰς διαιρέσεις καὶ τὰ μίση καὶ τὰ καίοντα ἔτι. ὡς λάβα, ἀπομεινάρια τοῦ φοβεροῦ ἀγῶνος τῶν Ἐνωτικῶν κατ' Ἀθηνωτικῶν, ἐπετέθη κατὰ πάσης ὑπόπτου ἐκλογῆς καὶ ἐξεσφενδόνισε κυρίως τὸ πῦρ τῆς ἐπιθέσεως ἐναντίον τοῦ Γ. Κοζάκη Τυπάλδου, ὡς μὴ ἔχοντος τὰ προσόντα τῆς ἐγκαταστάσεως. Ἀνεκούφιζεν ἄρᾳ γε ἐπιτιθέμενος μόνον τὰ ἐπαρχιακὰ πολιτικὰ μίση; Ὅχι, διότι δεκαπέντε ἔτη μετὰ τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν τοῦ 1846, θέλομεν τὸν ἐπανάδει ἐπὶ τοῦ βήματος διεξάγοντα ἄλλον ἀγῶνα κατ' ἄλλης ἐκλογῆς, μεθ' ἧς οὐδὲν κοινὸν εἶχεν ἡ ἐπαρχία του, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς ἀμυνόμενος, ἐναντίον τοῦ κ. Δραγοῦμη, βουλευτοῦ Μεγαρίδος καὶ μὴ κεκτημένου προσόντα ἐγκαταστάσεως. Ἦτο ἐκ τῶν συστατικῶν τῆς ἰδιαζούσης φύσεως τοῦ Ἰακωβάτου, τοῦ νὰ ἐμμένῃ ἀκλόνητος μέχρι πείσματος καὶ μέχρι φανατισμοῦ εἰς τε τὰς δημοσίας ἀρχὰς του, ὡς καὶ τὰς ἀτομικὰς του σχέσεις. Τὸ ἄτομον ἦτο ὁ πολιτευτῆς· ὁ πολιτευτῆς ἦν τὸ ἄτομον.

Ὁ ἐναντίον τοῦ Γ. Τυπάλδου Κοζάκη λόγος του εἶχε θαυμασθῆ διὰ τὴν ῥητορικὴν του δύναμιν. Περίεργος σύμπτασις! Καὶ ὅταν μετὰ πέντε καὶ δέκα ἔτη, τὸ 1878, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Βουλὴν ὁ ἐκλεκτὸς τῆς Κεφαλληνίας, ὁ καλλίτερος τῶν λόγος, ὑπὸ καθαρὰν ῥητορικὴν ἐποικινῆται ὁ κατὰ τὴν Κεφαλληνίαν Δραγοῦμη, κατὰ τὴν ἐξέλεξιν τῶν ἐκλογῶν. Καὶ πάλιν, κατὰ τὸ 1868, εἰς τὴν ἐπὶ Βουλγαρῆ συγκροτηθεῖσαν ἐκλογὴν, οἱ ῥητορικὸι θρίαμβοι τοῦ Γεωρ-

γαντάρα ἤχθησαν ἐπανελημμένοι, δυνατοὶ καὶ μονο-
νουχὶ Κρομβελικοί κατὰ τὴν ἐξέλεξιν τῶν ἐκλογῶν,
ὄτε ἀκυρωθεισῶν τινῶν, εἶπε τὸ διαβόητον ἐκεῖνο ὡς
πρόεδρος τῆς ἐπὶ τῶν ἐξελέξεων ἐπιτροπῆς :

— Ὅσους δὲν πῆρε ὁ δόξομπές, θά τοὺς συ-
νεπάρη ἡ βελάδα αὐτῆ.

Ὁ κατὰ Κοζάκη Τυπάλδου λόγος διεπνέετο ὑπὸ
πυρός, ὅπερ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἦτο πῦρ τεχνητόν,
ἀλλ' ἦτο πῦρ ἐσωτερικόν, θερμαῖνον τὸν δῆτορα, τὸν
φιλόσοφον, τὸν θεολόγον, τὸν νομοδιδάσκαλον.
Εἶναι καλόν, πολὺ καλὸν διὰ τὴν ψυχολογικὴν τοῦ
ἀνθρώπου εὐξίαν νὰ εἶναι τις ἀπλοῦς, ἐγκρούπτων
μίαν ἢ δύο ἰδέας, ἢ ἐξετάζων ὑπὸ μίαν καὶ μόνην
ἔσοφιν τὰ πράγματα καὶ τὰ ὄντα. Ἄλλὰ νὰ ἔχη
τόσφ πολυσύνθετον διάνοιαν, ὡς ἡ τοῦ Ἰακωβάτου,
νὰ συντηρῆ ἔν τῷ μεγάλῳ αὐτοῦ πνεύματι δέσμη
λαμπάδων τῆς φιλοσοφίας, τῆς ἱστορίας, τῆς πολιτι-
κῆς, τῆς θεολογίας καὶ νὰ ζητῆ πολιτευόμενος νὰ
συγκεντρῶν ὅλα αὐτὰ τὰ διάφορα φῶτα εἰς τὸ μο-
ναδικὸν λευκὸν φῶς τῆς ἀληθείας, τοῦτο παράγει τὸν
χαρακτῆρα εἰς ἀνωμαλίας, εἰς τόλμην, εἰς πόλεμον,
εἰς πάθος, εἰς φανατισμόν, εἰς ἀλλοφροσύνην. Τὰ τα-
πεινὰ διὰ τοὺς ἄλλους ζητήματα, δι' ἑν τοιοῦτον πνεῦμα,
μεταβάλλονται εἰς δαιμόνια ζητήματα ἱερῶν ἰδεῶν,
μεγάλων ἀληθειῶν, καὶ τὸν παρασύρουν εἰς ἐκρή-
ξεις δητορικῆς δυνάμεως, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκρήξεις πά-
θους καὶ ἐπιθέσεως ἀδιαλλάκτου, μέχρις αὐτῆς τῆς
ἀπανθρωπίας ὠθουμένης πολλάκις.

« Ἐν ὀνόματι », ἔλεγεν ἐγειρόμενος, ὡς ἀρχαϊκὴ
δωρικοῦ θυμῶ ἰστίη ἐπὶ τοῦ βήματος, βαρεῖα,
ἀλλὰ καὶ ἀρμονίαν ἐμφαίνουσα· καὶ ὑψῶν καὶ ὀγκῶν
καὶ δισστέλλων τὴν φωνὴν του, ὥστε νὰ περιλάβῃ
ἐν ἑαυτῇ τὴν ἀτμοσφαῖραν ἅπασαν τοῦ Βουλευτηρίου
καὶ σὺν αὐτῇ τὰς ψυχὰς ὅλας τῶν πληρεξουσίων,
« ἐν ὀνόματι τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ τοῦ δικαίου, ἐν
ὀνόματι τοῦ Δημοσθένους καὶ τοῦ ἁγίου Παύλου,
εἶσθε ὑπόχρεοι νὰ καταψηφίσητε καὶ νὰ ἀκυρώσητε
τὴν ἐκλογὴν αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἐκερδο-
σκόπησαν ἐπὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν συμπολιτῶν μας ».

Καὶ ὅταν ἀνεμνήσθη τὴν ἐπὶ τῆς θαλάσσης συνάν-
τησίν του μετὸν ἀντίπαλον, ὅτε ὁ εἷς ἐπλεεν ἐξόρι-
στος ἐκ τῆς πατρίδος δι' ἐλευθερίαν, καὶ ὁ ἄλλος

ἀντέπλεε μακάριος διὰ καταχθονισμόν, ὁ δῆτορ ἔδωσε
ζωὴν διὰ τῆς μαγικῆς γλώσσης εἰς τὴν ἀρχαίαν δη-
τορείαν τοῦ Κικέρωνος, ἢ τοῦ Δημοσθένους καὶ ὄλοι
οἱ τῆς γενεᾶς ἐκεῖνης ἐνθυμοῦνται ἀκόμη τὸ ἐπόμε-
νον τεμάχιον τοῦ λόγου του, ὅπερ ἀπεσποσμένον,
ἄψυχον, νεκρόν, ὡς βραχίον τις, ἢ κεφαλὴ συντετριμ-
μένου ἀγάλματος τοῦ Πραξιτέλους, κείται ἐνταῦθα
διότι λείπει ἡ πνοὴ ἢ θερμαίνουσα, ἢ φωνὴ ἢ ζωο-
γονοῦσα, ἢ στάσις ἢ ἐνδύουσα, τὸ παράστημα τὸ
ἀνορθοῦν, ἢ ἀπαγγελία ἢ διδοῦσα τὸν τόνον, ἢ ψυχὴ
ἢ διδοῦσα τὸ πῦρ.

Γ. Τ. Ἰακωβάτος. Ἐξελθόντες ἐκ τῆς γιγαντι-
αίας Ἐννάτης Βουλῆς καὶ πλέοντες, διωκόμενοι καὶ
τετραυματισμένοι εἰς Πάτρας, ἠκρωτηριασμένοι ὑπὸ
τῶν Ἄγγλων, συνητηθήμεν μετ' ἑνα τῶν ἐκλελεγμέ-
νων, τοῦ ὁποίου προσβάλλεται ἡ ἐκλογὴ, καὶ ἀντίπα-
ρηγορίας ἤκουσα ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτοῦ, ἀφοῦ ἐβάλα-
μεν τὸν βρόχον τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως πέραξ τοῦ
λαιμοῦ ἡμῶν, τί ἠκούσαμεν ; « αἶ, καυγάδες, καυγάδες ;

Καὶ μετ' ὀλίγον :

« Αὐτὸς δὲν εἶναι ἐγκαταστημένος, δὲν εἶναι δημό-
της, εἰσῆλθεν ὄχι διὰ τῆς θύρας, ἀλλ' ἀλλαχόθεν,
εἶναι κλέπτης, εἶναι μοιχός.

Εἰς πληρεξουσίου. Ὑβρίζει.

Γ. Ἰακωβάτος. Τὸ εὐαγγέλιον δὲν ὑβρίζει. Αἱ
φράσεις εἶναι εὐαγγελικαί.

Ἡ ρητορικὴ του ἦτο πάντοτε κράμα γραφικῆς
μεγαλοπρεπείας καὶ ὀμηρικῆς διαυγείας ἀφ' ἑνὸς καὶ
ἀφ' ἑτέρου πικροτάτης δημοτικῆς σατύρας. Τὴν ἀρι-
στοτεχνικὴν ἀντίθεσιν μετὰ καταναυκτικὴν τῆς ἐξορίας
περιγραφῆν ἢ σαρκαστικὴν ἐκεῖνη κατακλείς : Αἶ, καυ-
γάδες, καυγάδες ;

Ἡ δὲ περὶ τὴν τύχην τῶν λέξεων ἐτοιμότης του,
ὥστε μετ' ἑνὸς λέξιν νὰ παρασύρῃ μετ' ἑαυτοῦ πολυ-
πληθῆ συνέλευσιν, ἦτο μοναδική.

Εἰς τὴν αὐτὴν συνεδρίασιν ἀντηλλάγη ὁ ἐξῆς διά-
λογος μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ποιητοῦ τῶν Μνημο-
σύνων :

Βαλαωρίτης. Ἐγείρομεν λοιπὸν πρότασιν ἀπρο-
χωρήτου.

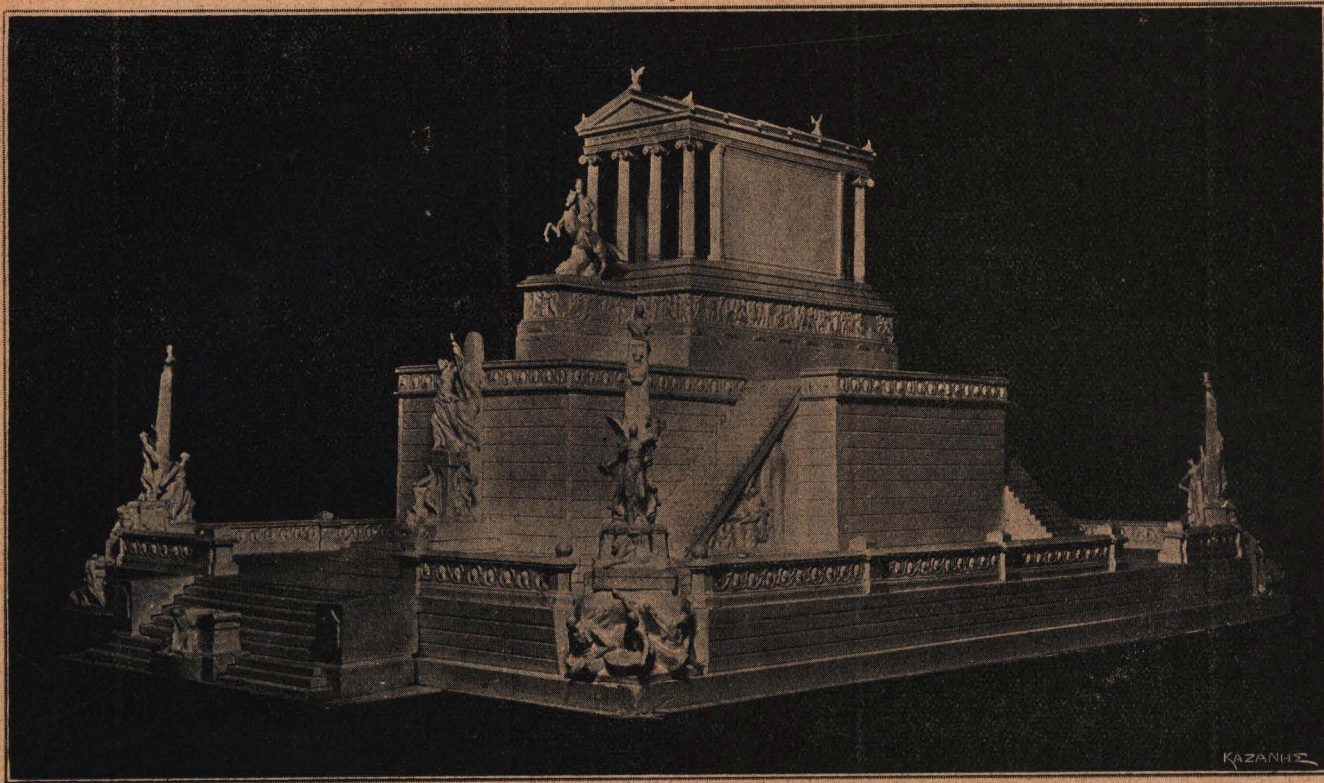
Ἰακωβάτος. Καὶ ἐγὼ προτείνω τὸ ἀπροχώρη-
τον τοῦ ἀπροχωρήτου. (Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Ἴσκιος τῶν Ἰακωβάτων

Τὸ μέγαρον τῶν Ἰακωβάτων μετὰ
τὸν Μικέλη τοῦ Μικελᾶκη ὑπὸ τὴν
σκιὰν τῶν δαφνῶν ποῦ ἐφυτεύθη-
σαν κατὰ τὴν ἐκλογὴν ὡς βουλευ-
τῶν Πάλλης τῶν τριῶν ἀδελφῶν
Ἰακωβάτων.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΟΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΡΟΪΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Σχέδιον ἐκπονηθὲν παρὰ τοῦ γλύπτου κ. Γ. Μπονάνου διὰ τὸ μνημεῖον τῆς Ἀνεξαρχτίας.

ΑΝΑΓΚΗ ΠΡΑΚΤΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Περικοπή τοῦ παρὰ τοῦ προέδρου τῶν μαρμαροεργουσιαρχῶν κ. Γ. ΜΠΟΝΑΝΟΥ ἐκφωνηθέντος λόγου ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἑταιρείας τῶν φίλων τοῦ Λαοῦ].

Ἡ τέχνη ἔχει ρίζαν τὴν οἰκοδομήν, λέγων δὲ καὶ ἐπαναλαμβάνων τέχνην ἐννοῶ νὰ εἶπω τὴν τέχνην τοῦ καλοῦ. Ἡ τέχνη λοιπὸν τοῦ καλοῦ ἀνεπτύχθη ἀπὸ ἐκεῖνον, ὅστις πρῶτος ἐπενόησε νὰ κάμῃ τὴν πρώτην καλύβην. Αἱ ἀνάγκαι δὲ τοῦ βίου καὶ ὁ πολιτισμὸς ἐκάστου ἔθνους προήγαγον τὴν οἰκοδομικὴν εἰς τὸ νὰ ζητῇ διὰ τῆς τέχνης τὰ καλλωπιστικὰ ἔργα, ἅτινα καλοῦσιν ἔργα ἐλευθέρας τέχνης, δηλ. καλλιτεχνίαν.

Καὶ ὅπως ἡ στερεὰ καὶ βραχυῶδης θεμελίωσις, ἔχει σκοπὸν νὰ συγκρατήσῃ τὸ ἀνυψούμενον οἰκοδόμημα, ὅπερ καταλήγει νὰ φέρῃ τὴν προσφεύστατα ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας καλουμένην Κορωνίδα, οὕτω, λέγω, καὶ αἱ διάφοροι τέχναι τῆς οἰκοδομῆς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἔχουν, ὅπως ἀποτελέσουν τὸ λεγόμενον ἀρχιτεκτονικὸν Καλλιτέχνημα, διὰ τὸ ὁποῖον ὅλοι εἰμεθα ἀσυναίσθητως ἐργάται αὐτοῦ.

Καὶ ὅπως οἱ στρατιῶται ἐπιτελοῦσι τυφλῶς τὰ γυμνάσματα, ἅτινα ἔμαθον, εἰς τὰ κελεύσματα τοῦ Στρατηγοῦ των, οὕτω καὶ ἡμεῖς, στρατιῶται τῆς τέχνης, συναντῶμενοι ἐν τῇ οἰκοδομῇ, ὑπακούομεν εἰς

τὸν μηχανικόν, ὡς εἴθισται νὰ καλοῦμεν τοὺς ἀρχιτέκτονας.

Καὶ ἐὰν ὁ μηχανικός, δηλαδὴ ὁ ἀρχιτέκτων, δὲν εἶναι μεθυσμένος ἀπὸ τὸ ὑπερβάλλον σχῆμα ξένων γραμμῶν, ἅς ὁ ἀττικὸς ὀρίζων ὡς ἐκ τοῦ ἀπλέτου φωτὸς δὲν ἀνέχεται, ἐὰν ἔχῃ κάμει σοβαρὰς καὶ κλασικὰς σπουδὰς τῆς τέχνης καὶ ὡς σοφὸς ἀρχιτέκτων ὑπολογίξῃ καὶ οὐρανὸν καὶ ἐν γένει τὸ κλίμα εἰς ὃ κατοικεῖ, καὶ ἔχῃ πρὸ παντὸς ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν διὰ τὴν τέχνην, ἣτις ἀποτελεῖ, ὡς ἡ γλῶσσα ἡμῶν, τὴν ἀληθῆ σημαίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐὰν ταῦτα πάντα, λέγω, ἔχῃ ἐν τῷ νῷ, τὸ οἰκοδόμημα περαιούται καλῶς.

Καὶ ἀπόδειξις τῶν ὅσων λέγω—σὰς ἀναφέρω διὰ νὰ μὲ ἐννοήσητε σαφῶς τὸ νέον ἀρχιτεκτονικὸν ἔργον τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος—εἶναι αὐτὸ τὸ Πολυτεχνεῖον, ὅπερ ἀποτελεῖ ἀληθῆ ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν διὰ τὴν νέαν τέχνην τῆς ἡμετέρας πατρίδος.

Τὰ πάντα διέταξεν ὁ σοφὸς ἀρχιτέκτων ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ. Τὸ κεντρικὸν κτίριον ἔθεσεν εἰς τὴν ἀποστασίαν, ὥστε νὰ ἀποτελῇ μὲ τὰς ἐκατέρωθεν πτέρυγας ἓνα σύνολον.

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΝ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚῆΝ ΣΧΟΛΗΝ

Διὰ τὴν φωτισμὸν τὰς δύο ἐκατέρωθεν προτεινομένας πρὸς τὸ κέντρον πτέρυγας, ἔλαβε τὸ φῶς ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους, ἐπὶ δὲ τῆς προσόψεως ἐτήρησε τὰς στήλας μὲ τὰς στοᾶς, εἰς τὸν τόπον δὲ τῶν παραθύρων ἔκαμε θέσεις διὰ τὰ τοποθετοῦνται ἀγαλμάτια.

Ἄν ἔλειπεν ἡ διάταξις αὕτη, δὲν θὰ ἐπαρουσίαζε τὴν μεγαλοπρέπειαν, ἣν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς προξενεῖ εἰς τὸν θεατὴν.

Ὁ ρυθμὸς εἶνε δωρικός. Δὲν φαίνεται τόσον ξηρὰ ἀντιγραφὴ τὰ εἶναι οὔτε τοῦ Παρθενῶνος, οὔτε τοῦ Θησείου, ὡς ἡ ἐντύπωσις αὕτη προξενεῖται εἰς τὸν θεώμενον τὴν ἐνταῦθα Βαυλιάνειον Βιβλιοθήκην, εἰς ἣν οὐδὲ αἱ πέριξ πτέρυγες ἀρμόζουσιν εἰς τὸ κεντρικὸν κτίριον, οὐδὲ ἡ κλιμαξὶς ἀποτελεῖ ἀρμονίαν τοῦ τόσον σοβαροῦ ρυθμοῦ, οὐδὲ τὰ τρία ἀετώματα ἐκ τῆς γωνίας τοῦ κτιρίου θεώμενα ἀποτελοῦσιν εὐγραμμίαν, ἐνῶ ἐν τῇ Πολυτεχνείῳ, ἐκ τῶν πολλῶν ἀετωμάτων του, μόνον τὸ τοῦ κέντρου ἐπιβάλλεται εἰς τὸν θεώμενον.

Ἡ δὲ μεγαλοπρεπὴς κλιμαξὶς τοῦ κεντρικοῦ κτιρίου, ἣτις μᾶς φέρει ἀκόπως εἰς τὸ κεντρικὸν τοῦ ἄνω μέρους τοῦ οἰκοδομήματος ἔχοντος ρυθμὸν Ἰωνικόν, ποικίλλει τόσον εἰς ἄλλην τὴν διάταξιν, ὥστε ἀποτελεῖ ἀληθῶς μουσικὴν καὶ μαρτυρεῖ ἀρχιτέκτονα ἐμπνευσμένον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης, ἀλλὰ τελειῶς ἐλεύθερον εἰς τὸ νὰ φαίνεται, ὅτι εἶναι δημιουργὸς νέας τέχνης, καὶ τέχνης Νεολληνικῆς. Καὶ τὸ ἔργον ὀφείλεται εἰς τὸν ἀείμνηστον Καυταντζόγλου.

Ἄνεφερα ἄνωτέρω περὶ τοῦ ἀρχιτέκτονος ἐκείνου, ὅστις φαίνεται τί ζητεῖ. Ἄν ὅμως ὁ μηχανικὸς βαρύνεται ἐν πέρνῃ, ὡς λέγομεν ἡμεῖς, τὸ μαυράδι διὰ τὰ σηματοδότησιν τὴν ἀκριβῶς θέλει καὶ τὰ ἀρίστην ἕκαστον ἐκ τῶν διαφόρων τεχνιτῶν νὰ κάμῃ ὅ,τι νομίζει, τότε ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ ἴδωμέν τι, τὸ ὅποιον λέγεται τραγέλαφος. Καὶ μάλιστα ὁπότεν ζητῆ νὰ ἐφαρμόσῃ ρυθμοὺς ξένους διὰ τὸν οὐρανὸν μας, συμπέρασμα, λέγω, θὰ εἶναι πάντοτε ἡ μεγάλη ἀποτυχία τοῦ ἔργου πρὸς αἶσχος ἰδικόν του καὶ ἐκείνων οἵτινες τὸν ἐνεθάρρουν πρὸς τοῦτο.

Καὶ ἐπὶ παραδείγματι σὰς ἀναφέρω τὸν κλεινὸν Δημάδην, ἀρχιτέκτονα τῆς στοᾶς Ριζαρείου καὶ Ἀρσακείου, καθὼς καὶ τοῦ ἐν τῇ Α΄ Νεκροταφείῳ μνημείου Ζωγράφου καὶ ἄλλων, ὅστις ἦλθεν ἐνταῦθα καὶ εὗρεν ἀδαεῖς ἐπιτρόπους, οἵτινες τοῦ ἀνέθεσαν ἰδρύματα, ὡς προανέφερα ἐθνικά. Εὐτυχῶς, μὴ ἀνεχόμενος ὁ Ἀττικὸς οὐρανὸς τοιοῦτου εἴδους ἐξαμβλώματα, ἐκλόνησεν ἐκ τῶν βάθρων τὸ ἐν ἐκ τῶν προαναφερθέντων οἰκοδομημάτων, δηλαδὴ τὸ Ἀρσακίον, χάρις δὲ εἰς τὴν ἑλληνοπρεπῆ τεκτονικὴν τοῦ Ἐρνέστου Τσίλερ, εἰς ἣν ἡ νέα Ἑλληνικὴ τέχνη ὀφείλει μεγάλην εὐγνωμοσύνην—καὶ δύναται νὰ εἶναι εὐχαριστημένος ὅτι ἀπέδωκε καὶ αὐτὸς τὸν φόρον τῆς εὐγνωμοσύνης του εἰς τὴν ἀρχαίαν τέχνην, ἣν τόσον ἐνεκολλώθη—διεσχεδάσθη ὀλίγον τὸ τερατοῦργημα τοῦτο, ὅπερ φωνεῖται καθ' ἑκάστην ὁ Ἑλληνικὸς ἥλιος.

Ὡσαύτως καὶ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ γηραιοῦ καθηγητοῦ Καλινιάτου ἡ τέχνη ἢ Ἑλληνικὴ θέλει ἐπαίρεται. Ὡς ἐπίσης ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ πρέπει νὰ μνησθῶμεν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Κάλκου, τοῦ ὁποῦτο ἔργον εἶναι τὸ Ἐθνικὸν Μουσεῖον.

Τὸ δὲ παραπλευρῶς κεντρικὸν ἴδρυμα τῆς διευ-

θύνσεως τοῦ σχολείου, ὅπερ ἀποτελεῖ καὶ τοῦτο τὸ σέμνωμα τῆς νέας Ἑλληνικῆς τέχνης, εἶναι ἐπίσης ἔργον τοῦ Καυταντζόγλου. Ἡ συνάντησις αὕτη εἶναι διὰ τὴν μᾶς πείσῃ, ὅτι εἰς τὸν τόπον μας τὰ τοιοῦτου εἴδους παρὰ τὸ πλευρόν του καλλιτεχνήματα δὲν ἔχουν καμμίαν θέσιν, διότι μόνον τῶν καταρρίπτονται καὶ καταδικάζονται.

Παρατήρησε τὰ δύο ταῦτα κτίρια ἐκ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου. Νομίζεις ὅτι ἐδῶ ἀκούεις μουσικὴν συμφωνίαν ἐξόχου διδασκάλου· αἱ ἰσχυραὶ ὕμνος τῶν τόσον μεθυσμένων δαιμόνων, αἵτινες ἔρχονται ἐκ τῶν γραμμῶν τοῦ παραπλευρῶς τερατοῦργήματος, δὲν σὲ ἀφίνουν νὰ ἀπολαύσῃς τὸ ἄκουσμα τῆς τόσον λαμπρᾶς συμφωνίας.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους ἔρχομαι νὰ εἶπω ὅτι ἡμεῖς, οἵτινες ἐκτελοῦμεν τὰ διάφορα τερατοῦργήματα, ἢ καλλιτεχνήματα τῶν ἀρχιτεκτόνων, ἔχομεν ἀνάγκη τῆς γνώσεως τῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Καὶ ἐπειδὴ ἡ λέξις αὕτη εἶναι πολὺ ἐκτεταμένη εἰς τὴν ἔννοιάν της, θέλω νὰ εἶπω, ὅτι ἔχομεν ἀνάγκη ὀλίγων πραγμάτων, ἅτινα εἰσὶν ἀναγκαῖα δι' ἕκαστον ἄνθρωπον καὶ πολὺ περισσότερον δι' ἡμᾶς τοὺς τεχνίτας. Δηλαδὴ τὴν γνώσιν τῶν διαφόρων ρυθμῶν καὶ μεγέθυσιν τῶν διαφόρων σχημάτων καὶ κυματίων, ἅτινα παρουσιάζει ἕκαστος ρυθμὸς. Καὶ τοῦτο διότι ἡμεῖς εἰμεθα τὰ διάφορα ὄργανα τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ὀρχήστραν, δηλαδὴ τὴν οἰκοδομήν, ὁ δὲ ἀρχιτέκτων εἶναι ὁ ἀρχιμουσικὸς αὐτῆς. Καὶ ὅπως οἱ ὄργανοπαῖχται πρέπει νὰ εἶναι πρὸς τοῦτο καλῶς ἐξεσηκμένοι, ὥστε εἰς τὰ νεύματα τοῦ δαιμονίου ἀρχιμουσικοῦ, νὰ ἀνταποκρίνονται οἱ ὅλοι τόνοι, ἵνα ἀποτελέσωσι τὴν ἀπαιτουμένην ἀρμονίαν, οὕτω, θέλω νὰ εἶπω, εἶναι ἀνάγκη καὶ οἱ διάφοροι τεχνίται νὰ εἶναι καλῶς κατηρτισμένοι εἰς τὸ μέρος των διὰ τὰ δύναται εὐχερῶς νὰ δίδωσι τὴν ἀναγκαίαν καὶ ἀπαραίτητον βοήθειαν πρὸς τελειοποίησιν ἀρμονικῆν τοῦ ὅλου οἰκοδομήματος. Καὶ εἰς τοῦτο ἔχομεν καθήκον, ὡς τεχνίται ὅπου τυγχάνομεν, καὶ μάλιστα ὡς Ἕλληνες τεχνίται, ἔχομεν διττῶς τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην.

Δηλαδὴ εἶναι καιρὸς νὰ συστήσωμεν διὰ τὰ διάφορα σωματεῖα, πρακτικὴν Ἀκαδημίαν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ἣς σκοπὸς θὰ εἶναι ἡ διαφώτισις τῶν ὑφ' ἡμᾶς ἐργαζομένων ἐργατῶν, ὥστε νὰ δύναται εὐκόλως νὰ ἀντιλαμβάνωνται καὶ καλοῦσης χρείας νὰ βοηθοῦν τὸν ἀρχιτέκτονα. Διότι συνήθως οἱ μηχανικοὶ, ὄντες πολυάσχολοι, δὲν δύναται νὰ δώσωσιν εἰς ἕκαστον τεχνίτην τὰς ἀπαιτουμένας μεγεθύνσεις τῶν διαφόρων κυματίων καὶ σχημάτων καὶ μερῶν τοῦ ὅλου οἰκοδομήματος, τὸ ὅποιον εἶναι ἐνίοτε τόσον πολὺπλοκον ἀληθῶς, ὥστε οὐ δύναται βαστάζειν εἰς ἄνθρωπος, ἐκτός, ἐὰν εἶναι, ὡς οἱ ἀρχαῖοι Μνησικλῆς, Φειδίας, Ἰκτίνος, Ἀνθέμιος, Μιχαὴλ Ἀγγελος, Ραφαῆλος καὶ οἱ ὅμοιοι των.

Καὶ διὰ τοῦτο βλέπομεν συνήθως ἀνὰ τὰς νέας Ἀθήνας τὰ ὑπερμεγέθη σχήματα τῶν ἐξοχῶν τῶν κορωνιδίων, καθὼς καὶ τὸν ἐν γένει ἄνωθεν διάκοσμον, ὃν φέρουσιν τὰ ἀτὰρ εἰς βάρος ἡμῶν τῶν θεωμένων καὶ τοῦ οἰκοδομήματος, ὥστε νὰ φαίνεται πολλάκις ὅτι τοῦτο δὲν συγκατατίθει. Καὶ ἵνα ἡμεῖς μόνον ἀνεκτὸν ἐὰν μεταστρέψωμεν οἱ ὄφθοι, δηλαδὴ οἱ πόδες τοῦ οἰκοδομήματος νὰ ἀποτελέσωσι τὴν κεφαλὴν καὶ ἡ

κεφαλή τούς πόδας, ως ἐπὶ παραδείγματι συμβαίνει εἰς τὸ οἰκοδόμημα, ὅπου εἶναι ἐγκαθιδρυμένον τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Συγκαιωνίας παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, καθὼς καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ.

Καθὼς ἐπίσης βλέπομεν εἰς πολλὰ ἀετώματα νὰ θέτουν εἰς θέσιν ἀγαμάτων ὠρολόγια, ἀλλὰ τὸ φοβερώτερον νὰ πληρώνουν τὰ τύμπανα τῶν ἀετωμάτων μετὰ διάφορα χόρτα, ὥστε νὰ καθιστῶσι περιττὴν τὴν δαπάνην τοῦ τυμπάνου τοῦ ἀετώματος καὶ μάλιστα ἐὰν τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ μαρμάρου· ἐνῶ σκοπὸς τῆς τέχνης, ἦτο νὰ περιβάλῃ ἐν τῇ κενῇ τούτῳ χώρῳ πολυτιμώτερον τι πρᾶγμα καὶ ἐλαφρὸν καὶ πλέον ἐν τῇ κενῇ τῆς ἀτμοσφαιράς τοῦ τυμπάνου (δηλαδὴ ἀγάλματα ἀνάλογα τοῦ κενοῦ). Τὸ δὲ περὶ σχῆμα σκοπὸν ἔχει νὰ πλαισιώσῃ ταῦτα πάντα.

Καὶ διὰ νὰ βεβαιωθῆτε περὶ ὄλων αὐτῶν, σὰς παραπέμπω εἰς τὸ ἀέτωμα τῆς νῦν Ἴονικῆς Τραπεζῆς, ὅπου στενάζει ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ὑπερβολικῶν προεσχῶν τῆς κορνίζας του. Ἔρχεται εἰς ἐπίμετρον καὶ τὸ ὑπερπλήρωμα τοῦ ἀετώματος, τοῦ ὁποῦ ὁ διάκοσμος ἀποτελεῖται ἐξ ἐνὸς μεγάλου θυρεοῦ εἰς τὸ κέντρον καὶ δύο σημαῖων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν καὶ μερικῶν σάκκων, καὶ τοιουτοτρόπως ἐγεμίσθη ὅλος ὁ χώρος καὶ ἐξέλειπεν ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀῆρ καὶ πνίγεται τὸ ἀέτωμα, καθὼς τὸ αὐτὸ παθαίνει καὶ ὁ θεώμενος αὐτὸ. Ἀλλὰ τοῦτο λέγεται κατ' αὐτοὺς καλλιτεχνία καὶ μάλιστα ἀγρουβῶ.

Ἐπίσης, τὰ αὐτὰ θὰ εἶχον νὰ εἶπω καὶ διὰ τὰς ἐξωτερικὰς γραμμάς τῶν τοιχωμάτων τοῦ Σταδίου. Φαίνεται ὅτι ὁ ἐργάτης δὲν εἶχε βαρῦδι καὶ ὁ ἀρχιτέκτων μάτια, διότι ἐὰν καλῶς παρατηρήσετε ἀντὶ ταῦτα νὰ κάμνουν γραμμὴν κωνικὴν, συμβαίνει καὶ ἐδῶ τὸ ἀντίθετον, τὸ ἐπάνω μέρος προεξέχει τῆς βάσεώς του,

εἰς τρόπον ὥστε νὰ νομίζῃς ὅτι τὸ ἄνωθεν ἀττικὸν (ὅπου καὶ τοῦτο δὲν ἔχει τὴν ἀπαιτουμένην ἐσοχὴν) θέλει καταπέσῃ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ κάτωθεν διερχομένου διαβάτου. Καὶ ταῦτα λέγω οὐχὶ διὰ νὰ ἐπικρίνω, ἀλλὰ διότι πρόκειται περὶ ἰδρυμάτων καὶ μνημείων καὶ μάλιστα ἐθνικῶν, περὶ ὧν πρέπει νὰ καταβάλλεται περισσότερα προσπάθεια τοῦ καλοῦ καὶ μεγαλητέρα προσοχῆ.

Περὶ δὲ τῶν προπολαίων τοῦ Σταδίου προτείνω, ὅτι ταῦτα πρέπει νὰ ἀφαιρεθῶν, διότι δὲν συνάδουν ποσῶς εἰς τὸν ὄλον ρυθμὸν. Καὶ ἐὰν μὲν ὁ σκοπὸς αὐτοῦ εἶναι ὅπως δι' αὐτῶν σχηματίζῃ φραγμὸν τῆς εἰσόδου του, τότε ἄς κάμουν μίαν ἀψίδα παρὰ τῆς γεφύρας τοῦ Ἰλισσοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἡρώδου καὶ τοιουτοτρόπως δὲν θέλει καλύπτεται ἡ θέα τοῦ ὄλου Σταδίου, πρὸ δὲ τοῦ Σταδίου ἄς ὑψωθῶν δύο μεγάλα παραστάται, ὡς ἀντικρύσματα τῶν ἐξωτερικῶν τοιχωμάτων, ἅτινα ἀνεφέραμεν, καὶ ἐπ' αὐτῶν ἄς θέσουν δύο ἀγάλματα τῆς Νίκης, τὸ μὲν ἓνα νὰ συμβολίζῃ τὴν νίκην τοῦ 21, τὸ ἕτερον τὴν νίκην τοῦ Βυζαντίου καὶ εἰς τὸ βάθος τοῦ στίβου, ἐπὶ τοῦ κέντρον, ἄς θέσουν βάσιν τριγωνοειδῆ καὶ ἐπ' αὐτῆς ἀγαλμα συμβολίζον τὴν νίκην τῶν προγόνων ἡμῶν.

Τὸ μαρμάρινον κιγκλίδωμα τῆς γεφύρας, καθὼς εἰσερχόμεθα, θέλει ἐπεκτείνεται ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν σχηματίζον πλατεῖαν κυκλικὴν, μάλιστα δύναται νὰ γίνῃ ὑψηλότερον, ὥστε εἰς τοὺς κατὰ διαστήματα στυλίσκους αὐτοῦ νὰ δύνανται νὰ τεθῶσιν ἐπ' αὐτῶν προτομαὶ τῶν νικητῶν. Τὸ δὲ ἀγαλμα τοῦ Ἀβέρωφ νὰ ἀφαιρεθῇ καὶ νὰ τεθῇ ἡ προτομὴ μόνον ἐπὶ τῆς στήλης, ἥτις θὰ κεῖται εἰς τὸ βάθος τοῦ στοῖβου καὶ τοῦτο θὰ τιμᾷ περισσότερο τὸν μεγαλόφρονον καὶ ἐθνικὸν εὐεργέτην. (Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΔΡΕΟΥ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

ΙΔΟΥ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἡ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Ο ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

Ἡ οἰκονομία εἶναι ἡ μόνη ἀρμόζουσα κατάστασις εἰς ἐξευγενισμένον καὶ τίμιον ἄνθρωπον.

Οἰκονομῶ, θὰ πῆ νέμω οἶκον, κυβερνῶ οἶκον. Εἰς δὲ τὴν κυβέρνησιν, τὴν οἰκονομίαν τοῦ οἴκου, ἀνάγονται πολλὰ εἶδη συμφερόντων, τὰ ὁποῖα ὁ οἰκονόμος οἰκονομεῖ.

Ἡ κυβέρνησις τῶν χρημάτων τοῦ οἴκου εἶναι μόνον ἓνα ἀπὸ τὰ οἰκονομήσιμα, καὶ ὁ οἰκονόμος τὰ οἰκονομεῖ καλῶς, ἐξοδεύοντάς τα ἀναλόγως μετὰ τὴν ἠμπορέσιν ὅπου τοῦ δίνει ἡ ποσότης των, καὶ μετὰ τὴν κοινωνικὴν θέσιν τῆς οἰκογενείας. Προσπαθεῖ νὰ κάμῃ ὥστε νὰ μὴ λείπῃ τῆς οἰκογενείας του τίποτε ἀπὸ τὰ ἀναγκαῖα· νὰ ἔχῃ ὅσα περισσότερα ἀπὸ τὰ

ὠφέλιμα· καὶ ν' ἀποφεύγῃ ὅσο μπορεῖ τὰ ἀνωφελῆ καὶ περιττὰ κάθε εἶδους.

Οἰκονομεῖ ἀκολουθῶν τὴν ὑγιάν τῆς οἰκογενείας, πορίζοντας δι' ὅσον τοῦ συγχωροῦν τὰ μέσα του, καλὴν τροφήν, εὐάερον κατοικίαν, ἀνάλογον καλὴν ἐνδυμασίαν, καὶ καθαριότητα εἰς ὅλα.

Οἰκονομεῖ τὴν διανοητικὴν ἀνατροφὴν τῆς οἰκογενείας· ἀρχίζοντας ἐξ ἀπὸ εὐθὺς τὴν διάπλασιν τοῦ μέλλοντος τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας, καὶ φροντίζοντας πῶς νὰ καταστήσῃ τὸ καθένα κατὰ τὸ γένος του, τὴν κλίσιν του καὶ τὴν ἐπιδοχικότητά του, ἵκανὸν νὰ πορίζῃ μὴ μόνον, χρεῖας τυχεύσης, τὰ ἀναγκαῖα πρὸς συντήρησιν του.

Οἰκονομεῖ τὴν ἠθικὴν ἀνατροφὴν τῆς οἰκογενείας ἐνουσιώνοντας εἰς τὸν ἑαυτὸν του τὴν ἠθικὴν, καὶ

δίνοντας ἠθικὰ παραδείγματα. Ὡς ἀκόμη προμηθεύοντας ὠφέλιμες σχέσεις μεῖς ἄλλες ἐντιμες οἰκογένειες· καὶ ἀποφεύγοντας ὅσο τὸ δυνατόν ἄλλες σχέσεις ἀμφίβολες. Διὰ τῆς τιμίας καὶ ἀμέμπτου διαγωγῆς του ὁ οἰκονόμος οἰκογενειάρχης ἀποχτᾶ διὰ τὸν ἑαυτὸν του καὶ οἰκογενειάν του ἠθικὸν κεφάλαιον τὸ καλὸν του ὄνομα. Ἡ ὑπόληψί του θέλει ἀντανακλᾶ καὶ ὠραίξει ὅλην του τὴν οἰκογένειαν, καὶ τὰ παιδιὰ του θέλει ἐχτιμῶνται ὡς ἀναθρέμματα τοῦ πατρὸς ἐκείνου.

Ὁ τοιοῦτος γνωστικὸς οἰκονόμος ξεύρει νὰ παράγῃ, ξεύρει νὰ διατηρῇ, ξεύρει νὰ ἔξοδεύῃ. Διὰ τῆς οἰκονομίας του ἔμπορεῖ στὴν περίστασιν νὰ γένηται καὶ ὁ σαμαριτῆς τῶν ληστευομένων, τῶν ἀδικουμένων, τῶν ἀναξίως πασχόντων, Ἐπειδὴ ὅλα ἔμπορεῖ ὁ οἰκονόμος νὰ τὰ κατορθώσῃ διὰ τῆς οἰκονομίας.

Ὅλα ὅθεν τὰ συμφέροντα, ὕλικά, ὑγιεινά, διανοητικά, ἠθικὰ κ.λ. κ.λ. θὰν τὰ οἰκονομῇ ὁ γνήσιος οἰκονόμος, ἔξοδεύοντας πάντοτε γνωστικὰ ἐπειδὴ, οἰκονομῶ, δὲν θὰ πῆ ἔξοδεύω λίγο, ἀλλὰ ἔξοδεύω καλά.

Ἔτσι, ὁ οἰκονόμος ἀρχίζει τὰς ἡμέρας του φρονίμως, καὶ τὰς τελειώνει εὐτυχῶς.

ΓΝΗΣΙΑ ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑ

Ἄδυναμία χαρακτῆρος. Προσποίηση εὐαισθησίας.

Διὰ τέτοια προκείμενα, θὰν ἦναι ἀρμοδιώτερα νὰ βάλλωμ' ἐμπρός μας πρόσωπα τοῦ ἀδυνατώτερου γένους, γυναῖκες.

Τοὺς τρεῖς δὲ τούτους ὁμοίομορφους, ἀλλὰ διαφορετικὸς χαρακτῆρας, τοὺς βλέπουμε περισσότερο πραγματωμένους εἰς μίαν περίστασιν τὴν σπουδαιότερη τῆς ζωῆς, εἰς τὴν ὑστερὴν ἀσθένειαν τοῦ συζύγου.

Ἡ εὐαίσθητη γυναῖκα νοσηλεύει τὸν ἄντρα της καὶ κάθεται στὸ προσκέφαλό του εἰς τὴν στιγμή τῆς ἀγωνίας του, μετὰ τὴν θλίψιν κρυμμένη μεσ' στὴ ψυχὴ της· χωρὶς νὰ λείψῃ σὲ τίποτε εἰς τὸν ἄντρα της. Ὅταν τὸν ἰδῇ ἀποθαμμένον, τὰ ἔξωτερικὰ σημεῖα τῆς λύπης της εἶναι σχετικῶς μέτρια· ἐνῶ μέσα της ἔχει ὅλον ἐκείνον τὸν σπαρακτικὸν πόνον ὅπου φθείρει τὴν ὑπαρξὴ της.

Ἡ γυναῖκα τούτη λυπεῖται ὅτι χάνει τὸ σύντροφόν της.

Ἡ ἀδυνάτου χαρακτῆρος γυναῖκα, χάνει κάθε ἐνεργητικότητα σὲ περίστασιν χρείας. Ὁ κίνδυνος τοῦ συζύγου της τὴν καταβάλλει, καὶ τὴν κατασταίνει ἀνικανὴ νὰ τὸν βοηθήσῃ. Τραβιέται στὴν ἄλλη ἄκρην τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου ἀγωνιᾷ κ' ἐκείνη μετὰ σπασμούς, ὑστερισμούς, λιποθυμίας, καὶ τὰ παρόμοια· ὥστε νὰ μοιράσῃ τοὺς νοσηλεύοντας ἄλλους, μεταξὺ τοῦ πάσχοντος καὶ τοῦ ἑαυτοῦ της.

Ἡ γυναῖκα τούτη λυπεῖται ὅτι χάνει τὸν προστάτη της.

Ἡ προσποιούμενη εὐαισθησίαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, διαρκούσης τῆς ἀσθενείας τοῦ νοσηλευόμενου ἐδικοῦ της, ἐκατέγινε εἰς τὸ νὰ βάλλῃ καταμέρος καὶ νὰ φῶ ἀξίῃ ὡς ἰδιαιτέρον ἐδικὸν της, ὅσα περισσότερα

ἀπὸ τὰ ἐνυπάρχοντα. Ἐνῶ, ἂν ἡ ἀσθένεια ἦναι κάπως κολλητικὴ, δὲν ἐχθέεται παράπολυ στὴν κοντακιανότητα τοῦ ἀρρώστου. Ἐπιφυλάττεται ὅμως διὰ, ὅταν ἰδῇ ἀποθαμμένον τὸν ἐδικὸν της, νὰ κάμῃ τὸ χρέος της. Τότε οἱ ὑστερισμοί, ἡ λιποθυμία, ἡ φωνὴ καὶ ἡ μάνιτες εἶναι πλήθειες.— «Ἀφήτεμε νὰ πέσω ἀπὸ τὸ παράθυρον» ἐνῶ κανεὶς δὲν τὴν ἐμποδίζει.

Ἡ γυναῖκα τούτη θέλει νὰ κάμῃ νὰν τὴ θαυμάζουνη· καὶ πραγματικῶς τὴ θαυμάζουνη οἱ ἀνόητοι διὰ τὴ νομιζόμενη εὐαισθησίαν της, καὶ οἱ νοήμονες διὰ τὴν ἐπιτυχῆ προσποίησίν της.

Ὁ πρῶτος χαρακτῆρας εἶναι ἀξιότιμος. Ὁ δεῦτερος εὐκαταφρόνητος. Ὁ τρίτος συχαντερός καὶ ἀποτρόπαιος.

Ο ΔΟΚΗΣΙΣΟΦΟΣ

Ὁ δοκησίσοφος ἔλαβε ἀπὸ τὴ φύσιν τὸ χάρισμα τοῦ νὰ ἔχῃ μεγάλην ιδέαν διὰ τὸν ἑαυτὸ του, διὰ τὰς γνώσεις του. Ὁ δὲ τοιοῦτος καὶ ζῆ μεγάλος μετὰ τὴ φαντασίαν του, ἔως ὅτου εἰς τὴν περίστασιν τοῦ ἐπιτρέποντες, ἔως ὅτου ἀπαντήματα μετὰ ἀνυπόμονους δὲν τὸν ἐχθέτουνη σὲ δυσάρεστα ξεγελάσματα.

Καλὰ γεμάτος ἀπὸ τὴν ιδέα του, καὶ συνηθισμένος ἀκολούθως νὰ μιλῇ ὡς ἀπὸ καθέδρας διὰ πράγματα ποῦ κάπως ἐννοεῖ, ξεθαρρεῖ ἀγάλη-γάλη, καὶ ἀπλώνεται νὰ φλυαρῇ μετὰ τὸν ἴδιον διδακτικὸν τρόπον, καὶ διὰ πράγματα εἰς τὰ ὅποια δὲν ἔχει διόλου γνώριση.

Ὅτι δὲ ἡ μεγάλη ιδέα τοῦ ἑαυτοῦ του φυσικῶς τῷ λόγῳ τότε φέρνει στὴ φλυαρία, εὐκόλως ἔμπορεῖ νὰ ἐννοηθῇ, ἐπειδὴ, ἀφοῦ ἔφθασε νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτὸν του ὅτι εἶναι κάτοχος μίας σπάνιας νοημοσύνης, μίας σωστότητος κρίσεως ἀλάνθαστου, ἐνὸς πνεύματος ὅπου ἀπὸ λίγο ἐννοεῖ πολὺ,.... ἀπὸ τότε δὲν ἀμφιβάλλει πλέον ὅτι τὸν φθάνει ν' ἀπαντήθῃ καί ποῦ καὶ νὰ ἀμίλησε μετὰ τὸν Ἀραγῶ, διὰ νὰ ἔμπορῇ νὰ ἐξηγῇ τὰς περιόδους τῶν κομητῶν· νὰ ἐχαιρετήθῃ μετὰ τὸν Βίσμαρκ, διὰ νὰ ἀποφθέγγεται στὰ πολιτικά· νὰ ἐπισκέφθῃ τὸ Παρίσι, διὰ νὰ ἐξευγενίσθῃ· νὰ εἶδε τὴν Σμύρνην, διὰ νὰ γνωρίσῃ τὴν Ἀσίαν· ὅτι ἔχει γνώσεις ἀνώτερες ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὅτι ἀκολούθως εἶναι ἀνθρώπος μετὰ βάρους· καὶ ἔτσι ἐκεῖ κοντὰ σοφὸς καὶ ἀλάνθαστος νὰ νομίσῃ ὅτι ἔμπορεῖ νὰ μιλῇ ἀπὸ καθέδρας διὰ κάθε πρᾶγμα.

Εἰς τὴν διεξαγωγὴν ὅμως τῆς δοκησιοσοφίας του, ἀπαντᾷ κάθε τόσο χάσματα εἰς τὰ ὅποια καὶ αὐτὴ του ἡ οἴση πρέπει νὰ σταματήσῃ. Φιλονεικῶντας τότε μετὰ ἄλλους, καὶ ἀντιπαθῶντας νὰ ὁμολογήσῃ ἀμάθειαν, ριψοκιδνεύει νὰ περάσῃ τὸ χάσμα διὰ πηδήματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐνδέχεται καὶ νὰ πέσῃ μέσα.

«Ναί, Κύριε Χ., ἀλλὰ σεῖς βέβαια θὰ γνωρίζετε μετὰ πόσῃ ἐπιτυχίαν ὁ Dnieper καταπολεμῆ αὐτὰ τὰ ὅποια πρᾶσθευετε».

«Ἄ, τὸν Dnieper ἐγὼ τὸν εἰσάβασα ἀπ' ἀρχῆς ἔως τέλους· ἀλλὰ τὰ ἐπιχειρήματά του εἶναι σαθρά».

«Ἐχετε ὑπομονήν, Κύριε Χ., ἀλλὰ ὁ Dnieper δὲν εἶναι συγγραφεὺς. Εἶναι ποταμὸς εἰς τὴν Ρωσίαν».

Καὶ ἰδοὺ ὁ δοκησίσοφος εἰς τὴν ἐυλόγατα!...

ΚΕΦΑΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΑΣ ΠΟΙΗΤΟΥ ΜΙΚΕΛΗ ΑΒΛΙΧΟΥ

(Από τὰ ανέκδοτα ἀριστουργήματα τοῦ Ἄβλιχου, τὸ ἀφιερώνει δὲ ὁ Μικέλης τοῦ Μικελάνη στὸ Γιάννη Κουταβά ποῦ μένει στὸ Νόρφολκ τῆς Ἀμερικῆς γιὰ τὰ αἰσθήματά του εἶναι λεπτὰ καὶ εὐώδη ὅπως τοῦ Τριαντάφυλλου).

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Πόσες φορές πού οἱ ζέφυροι
τὰ φύλλα σου μαθοῦνε
μὲ τ' ἀλαφρὰ τὰ χὰίδια τους,
σὰ νάταν νὰ φθοιοῦνε
τοῦ ἀνασσαμοῦ σου τὸ ἄρωμα
πῶς πέφτει στὸ φτερό τους
καὶ δὲν εἶνε δικό τους.

Πόσες φορές ὁ ἔρωτας
μικρό, μπουμπουκομένο
σὲ κόβει, κ' ἀφοῦ φίλημα
ἀφίσει φλογισμένο
στὰ μυρουδάτα φύλλα σου
μὲ σὲ φωτιά κολάει
στὴ νειότη καὶ πετάει.

Ἦ ἐρωτικό τριαντάφυλλο
πόσες φορές σὲ εἶδα
στὰ στήθεια τ' ἀφρογάλακτα
νὰ δίνης καὶ σὺ ἐλπίδα
γλυκειά καὶ νὰ μαραίνεσαι
κ' ἀκόμα μαραμένο
νὰ ἦσαι ἀγαπημένο.

Πόσες καρδιὲς ὅπου ἔχουνε
κρυφὰ ἐμπιστεμμένα
τὰ αἰσθήματα στὸν κόρφο σου
καὶ σὺ τάχεις θαμμένα!
Τριαντάφυλλ' ὦ τὰ φύλλα σου
νὰ μπόρεγαν νὰ μιλοῦνε
καθὼς μοσχοβολοῦνε.

Κί ἐνῶ σὲ θεολατρεύουνε
πόσες φορές ὀϊμένα,
ὅπου τ' ἀθῶα φύλλα σου
χάμου εἶδα πατημένα!
Γιατὶ εἶν' ἡ ζήλια **κάποτες**
ποῦ τὲς καρδιὲς κεντάει
καὶ σένα σὲ μαθάει.

Ὅταν μυρίση ἡ ἀνοιξη
τ' ὄραιο καλοκαίρι
ποῦ τὰ πουλιὰ τ' ἀταίριαστα
πετοῦν νὰ βροθνε ταῖρι
μὲς ἀπ' τ' ἀγκάθια φαίνεσαι
ὅπως καθὼς προβαίνεις
μὲς τὴ χαρὰ τους μπαίνεις.

Κ' εἰς τὰ μαλλιά τὰ ὀλόσγουρα
ἔκεινης πού μὲς τὰ στήθεια
σ' ἔσφιγγε καὶ σὲ μάραινε
καὶ σ' εἶχε σὰ βοήθεια
γάμου λαμπάδα ἀφοῦ ἔλαμψε,
σ' ἔκεινα τὰ μαλλιά της
μόνη εἶσαι στολισιά της.

Καὶ τὸ λαμπρό του χάραμα
καὶ τὴ χρυσή του δύση
ὁ ἥλιος ἀπ' τὸ χρώμα σου
θὰ πάρη νὰ στολίση.
Καὶ τῆς ντροπῆς τὸ αἶσθημα
μὲ χάρη ξεφραυλίζεις
καθὼς τὸ χρωματίζεις.

Τὰ δάχτυλα τ' ἀδύνατα
τοῦ ἀρρώστου σὲ κρατοῦνε
καὶ τρέμεις γιὰ τὸ τρέμουνε!
Πόσοι μὲ σὲ ἀναζοῦνε!
Πῶς τὸ γλυκό σου τὸ ἄρωμα
μὲς τὴν καρδιά τους μπαίνει
πού λὲς πῶς τσ' ἀνασταίνει.

Στοῦ φέρετρο τὸ ἕστερο
καὶ θλιβερό κρεββάτι
στὰ στήθεια τ' ἀλαβάστρινα
τὸ δακρυσμένο μάτι
σὲ βλέπει, ἐνῶ δὲν ἐλπίζει
τῆς παρθενιάς νὰ σ' ἴδῃ
νάσαι πικρὸ στολίδι.

Στὴν ἄσπρη πλάκα φαίνεσαι
τὴ νειότη συντροφεύεις
εἰς τὸ στερνὸ λυμάνι της!
Ἦ νειότη μου ζουλεῦεις
τὸ κόκκινο τριαντάφυλλο
γιατὶ κ' ἐκεῖο δὲ μένει
στὴν πλάκα σου πεθαίνει.

Κί ἀπὸ τίς τόσες χάρες σου
ποῖά λὲς τὴν ἡ στερνή σου
τριαντάφυλλο μου ὄμορφο;
Εἶν' τοῦτη πού μαζί σου
ἐπέταξα, ἐπλανήθηκα
καὶ μ' ἀναψες τὴν κρύα
καὶ στεῖρα φαντασία.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΟΥ

Μικρούτσικο σπιτάκι χαμηλό
εἶν' τῆς βασιλισσάς μου τὸ παλάτι,
κι' ἐκεῖ μέσα σὰν γιούλιο ντροπαλὸ
κρυμμένη εἶν' ἀφ' τὸ βλέμμα τοῦ διαβάτη.

Κι' ἐγὼ περνᾶω ἐκεῖθε, καὶ δειλὰ
μὲ τὸν κρυφὸ καῦμό μου τὸ κυττάζω.
Κι' ἀθέλητα ἀπ' ἀγάπη σιγαλὰ
μέσ' ἀπὸ τὴν καρδιά μου ἀναστεναίζω.

Καὶ καμαρόνω τὸ βασιλικὸ
ὅπου τὸ παρεθῆρι τῆς στολιίζει.
Καλότυχο μυροῦδι φτωχικὸ
ποῦ τὸ χρυσὸ τῆς χέρι σὲ ποτίζει.

Κι' ὅταν τὸ χτυπολόημα τοῦ ἀργαλειοῦ
καὶ τὸ γλυκὸ κελάδισμα ἀγροικιέται
τοῦ πολυαγαπημένου μου πουλιοῦ,
κάθε καῦμός ἀφ' τὴν καρδιά μου σβύεται.

Καὶ τοῦ παρεθυριοῦ τῆς τ' ἀχνὸ φῶς
τὰ βράδνα ν' ἀγγναντεύω δὲν χορταίνω.
Ἄστρο γιὰ μὲ δὲν ἔχ' ὁ Οὐρανὸς
τόσο γλυκὸ καὶ τόσ' ἀγαπημένο.

Καὶ λέω: Καλὴ σου ὦρα ἐσὺ ἢ φτωχὴ
ποῦ ἂν ἔχουν μετρημοὺς οἱ κόκκοι τοῦ ἄμμου
ἔχει κι' ὁ πλούτος πᾶχει στὴν ψυχὴ...
Καλὴ σου ὦρα ἐσὺ βασιλισσά μου.

ΜΕΤΑΞΥ ΕΑΡΟΣ ΚΑΙ ΧΕΙΜΩΝΟΣ

Τὸ καλοκαίρι φεύγει πάει
Μὲ τὴ γαλήνη τὴ γλυκειά,
Βοριάς ψυχρὸς τώρα φυσάει,
Πέφτουν τὰ φύλλα ἀφ' τὰ κλαριά.

Ἄστράφτει γύρω καὶ βροντάει,
Τώρα χιονίζουν τὰ βουνά,
Φουσκώνει ἢ θάλασσα, βογγάει
Πέρνει τὸ κύμα τὴ στεριά.

Γλυκὰ πουλάκια δὲν λαλοῦνε
Κράζουν κοράκια, γερανοί,
Μαῦρα τὰ σύγνεφα περνοῦνε
Πλέον δὲν γελοῦνε οἱ οὐρανοί.

Ἄχ! κι' ὅμως ἀγάπη μου κοντά σου
Ἄνοιξιν ἔχω στὴν καρδιά,
Τὰ ρόδι' ἀνθοῦν στὰ μάγουλά σου
Θερμότη ἔχει ἢ ματιά.

Τραγοῦδα ἀγάπη μου, ἢ λαλιά σου
Φτάνει τ' ἀηδόνια τὰ γλυκὰ,
Μεθ' ἀπ' ἀγάπη εἰς τὴ θωριά σου
Τραγοῦδα ἀγάπη μου γλυκειά.

Ἐμελοποιήθη ὑπὸ Δ. Λαυράγκα

ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΛΟΥΪΖΑΝ

Μὲ λέγει ἢ Λουΐζα ἀσεβῆ,
Καὶ τὰ ὄφραιά τῆς μάτια δὲ γυρίζει
Τὸν ἄτυχο νὰ ἰδῇ τὸν ποιητὴ
Γιατὶ ἀπὸ λιβάνι δὲ μυρίζει,
Γιατὶ κεριὰ σ' ἀγίους δὲν ἀνάβει
Καὶ δὲν πηγαίνει, Ἄχ! νὰ μεταλάβῃ.

Κι' ἂν ἦτανε ἢ Λουΐζα μὰ ὠμορφιά
Σὰ μὰ ἀγία ὀρθόδοξη ποῦ νὰ ἔχι
Τὸ χρώμα τῆς ἐληᾶς, χολερικιὰ
Καὶ στραβομοῦρα μὲ κυρτὴ τὴ ράχη
Ἵπομονή! Ὅθι ν' ἄλεγα: Ἄς εἶναι!
Τέτοια φαρμάκια στιχοῦριέ μου πίνε.

Μὰ νὰ ναι ἕνας ἄγγελος σωστός
Μὲ δίχως μόνο τὰ φτερά νὰ φέρῃ
Ὡσὰν ἀπ' τὸν Παράδεισο ἀρπακτὸς
Ἄπ' τοῦ ζωγράφου Ῥαφαήλ τὸ χέρι
Καὶ νὰ μὴ στρέφῃ κἂν νὰ μὲ κυττάξῃ,
Μέσ' τὴ χολὴ μου τὴν ψυχὴ μου βράζει.

Ἄχ! Μὴ Λουΐζα! Μὴ μὲ λέγεις ἀσεβῆ
Μήπως κι' ἐγὼ Θεὸ λὲς δὲν πιστεύω;
Στὴν ὠμορφιά εἰκόνα του πιστὴ

Μήπως τι ἄλλο παρ' αὐτὸν λατρεύω;
Καὶ μήπως ἐμπροστὰ στὴν ὠμορφιάδα
Δὲν καίεται ἢ καρδιά μου ὡς λαμπάδα;

Ἐπειτα τὴν ἀγάπη ἐντολὴ
Μεγάλῃ ὡς τὸν ἴδιο τὸ Θεὸ μας;
Μήπως νὰ πῆς μπορεῖς πᾶσι πειὸ πολὺ
Ἐσὺ τὴν ἐκτελεῖς ἀπὸ τοὺς δύο μας,
Ἄχ! μὴ μὲ λὲς Λουΐζα ἀπιστόνε
Νὰ μὴ πιστέψω τὸ Θεὸ σκληρόνε.

Μὰ ἢ Λουΐζα ὄχι μόνο νὰ μὲ ἰδῇ
Τὰ ὄφραιά τῆς τὰ μάτια δὲ γυρίζει
Μὰ οὔτε κἂν ἀκοῦει τὴν παλαβὴ
Τὴν Μοῦσά μου, ἂν ἴσως μουρμουρίζει
Ἐνα τραγοῦδι τέτοιο δίχως χάρι
Ποῦ ἂν τοῦ ἡλίου ἐκείνου μόνο μία
Ἄχτινα εἶχε, θὰ ἴλαμπ' ὡς φεγγάρι
Μέσα στῶν τραγοῦδιῶν τὴν ἀπειρία.

SUI GENERIS

* Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΙΚΕΛΗ ΤΟΥ ΜΙ-
ΚΕΛΑΚΗ.

Ἡ Λουΐζα διὰ τὴν ὁποῖαν ἐγράφη τὸ ποίημα ἦτο
Καθολικὴ τὸ θρήσκευμα ταύτην δὲ ἐρωτεύετο ὁ ποιητής.
Ὅτε ἡμέραν τινα μετέβησαν μετὰ τῆς οἰκογενείας Λάμ-
πρου εἰς τὸν Ἅγιον Ἰωάννην Ρέντην, ὁ Ἄβλιχος χάριν
ἀστείου λαβὼν ἕνα βιβλίον, ἐξῆλθεν εἰς τὴν μεσαιῶν πύ-
λην τῆς ἐκκλησίας ὅπου ἰδοῦσα ἢ Λουΐζα ἀπεκάλεσεν
αὐτὸν ἀσεβῆ καὶ ὀργισθεῖσα δὲν ἐκνταξεν πλέον αὐτόν.
Ἐπὶ τούτου ἔλαβεν ἀφορμὴν ὁ Ἄβλιχος διὰ τὸ ποίημά
του.

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Μ. ΑΒΛΙΧΟΥ

SONETTO

ΚΕΦΑΛΛΟΝΙΤΙΚΕΣ ΚΑΝΤΙΛΔΕΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΞΕΝΗ

Δέν έχεις τής μοσκάας τήν άμορφάδα
Είτε τοῦ ρόδου, λιγερή μου ξένη,
Στήν ὄψι σου τή ζωηρή τήν κοκκινάδα
Ὅπου σέ τόσεα λάμπει άγορασμένη.

Μάχει τὸ πρόσωπό σου τόση άσπράδα
Σάν νάσουνε άπ' άνθόγαλα πλασμένη,
Καί τόση έχει τὸ γέλοιο σου γλυκάδα
Μέ ζάχαρι σάν νάσουν ζυωμένη.

Καί μοιάζουν, κόρη μου καλή,
Μέ γλύκισμα άπό γάλα αὐτά τὰ κάλλη
Καί τόσο άχ! μ' άρέσουνε πολύ,
Καί τόσο μου ζαλίζουν τὸ κεφάλι,
Ποῦ ὄχι νά σοῦ δώσω ένα φιλί. . .
Ἦθελα νά σέ φάω μέ τὸ κουτάλι.

SI RIDE QUA SI MUORE

Ἐδίφα ἡ γῆ κ' ἡ φύσις γιά νερό
κ' ἦτο ἡ ζωή στη πάλη νικημένη.
Ἦλθ' ἡ βροχή και δένδρο και φυτό
στ' άγκάλιασμα της άναζή, άνασαινει.

Κί ὄμως ἐγώ στη φλόγα πῶχω ἐδῶ,
σέ τούτη τήν καρδιά τή μαραμένη,
μήτε στη γῆ, μηδὲ στὸν οὐρανὸ
βρίσκω δροσιά τὸν πόνο ν' άλαφραίνει.

Κί αν άναπνέω και ἐγώ ζωῆς άέρα,
μοιρολογῶ τήν τύχη μου μονάχος
και βαριαναστενάζω άπελπισμένος,
καθώς βαριά βογγάει ὁ κούφιος θράχος
άπ' άγριωμένα κύματα δαρμένος
ένφ στὸ πλάι ἡχεί γλυκειά φλογέρα!...

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΜΟΥ ΣΤΟΙΧΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἦ χθεσινή μαζί σου τσακομάρα
μ' έκαμε τή ζωή νά βαρεθῶ,
Και μοῦρθε και στὸ νοῦ νά σκοτωθῶ
Χωρίς ν' άκούσω στην καρδιά τρομάρα.
Κ' εἶπα : Στὸν τάφο δέν εἶνε λαχτάρα
Κι' ἐπήρα τὸ ζουράφι νά σφαῶ
Γιά νά τελειῶση κάθε φαομάρα,
Μά δέν ἤξεύρω πῶς και τι και ποιὸ
Κι' άντι νά κάμω τέτοια άνδραγαθία
έθάρθηκα μέ μιάς νά ζουρισθῶ
κι' έκόπασε κι' αὐτή ἡ τρικυμία.

Κι' άντι νά μ' άγροικίσης σκοτωμένονε
θάρθῶ νά μέ φιλήσης ζουρισμένονε.

(Ἄνέκδοτα) † Μ. ΑΒΛΙΧΟΣ

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΗ

(Ποιηθὲν ὑπὸ Ἄγγ. Τακωδάτου και
τονισθὲν ὑπὸ Μίμη Στελλακάτου).

Ἄπριλης εἶνε γύρω μας και ὄστρια φυσάει
μέσ' τ' άνθισμένα λιόκλαρα, τή μυρωμένη αὐγή.
Ἄς άνεβοῦμε ὀλόχαροι στὸ άντικρυνὸ τὸ πλάι,
πολλά τρυγόνια θαῦρουμε τή σημερινή αὐγή.
Γδὲς τα κοπέα πῶς έρχονται άπ' τοῦ γυαλοῦ
[τὰ μέρη,

Τ' άγέρι τὸ ὀλόδροσο γεμάτο άπό χαρά.
Και τ' άτυχα τή μοῖρα τους κανένα δέν ἤξεύρει,
Ἐδῶ πῶς θε ν' άφίσουνε γιά πάντα τὰ φτερά.

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

(Ποιηθὲν ὑπὸ Ἦλ. Τσιτσέλη και το-
νισθὲν ὑπὸ Διον. Δαυράγκα).

Ξυπνάτε, και ὀλόχαρο
τὸν κόσμο άργυρώνει
τὸ πρῶτο γλυκοχάραμα
τοῦ Μάη ποῦ ζημερώνει.

Οἱ κάμποι έχουν σήμερα
τὴ χαρωπή γιορτή τους
ντυμένοι στην άνθόσπαρτη
και μοσχινή στολή τους.

Ξυπνάτε—ζυπνάτε
τριγύρω χαρά,
χαρὲς και τραγούδια
κλαδιά και λουλούδια
παντοῦ δροσερά.

Ἄς πᾶμ' εμπρός νά μάσσουμε
ὦ νιὲς και νιοὶ τὸ Μάη
τώρα ποῦ ἡ νειότη μας χρυσή
σ' έμάς χαμογελάει.

Ἦ γλυκυτάτη άνοιξι
μέ τάνθη στιολισμένη
κάμνει μικρὸν παράδεισο
τὸ χρόνο ποῦ διαβαίνει.

Καιρὸς ἄς χαροῦμε
ὁ χρόνος περνᾷ
κι' ὀπίσω τ' άφίνει
τὴ νειότη νά κλίνη
στὸ μέσο Ἡρόα

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ**

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΑ ΚΗΠΟΥΡΙΑ

Θυμᾶμαι ἦταν Μάρτης τοῦ 1907 καὶ μέρα Κυριακή. Μέρα ἀληθινὰ ἀνοιξιὰτικὴ μὲ ἥλιο χαρὰ Θεοῦ. Μέρα ἀπὸ κείνες ποὺ τὶς χαίρονται τρεῖς τάξεις ἀνθρώπων, οἱ ἐλεύθεροι ἐπαγγελματίες, οἱ πλούσιοι καὶ οἱ χασομέρηδες, στὴν ἐξοχὴ ἢ ξαπλωμένοι στὶς καρέκλες ταῦ καφενείου, γύρω ἀπὸ τὶς ὁποῖες λένε τὶς ὑψηλότερες...! σκέψεις, λυοῦν τὰ πιὸ μεγάλα... προβλήματα, κάνουν τὰ πιὸ μεγάλα στρατηγικὰ σχέδια!, τελειώνοντας κι' αὐτοὶ μὲ τὸ παράπονο στὴν αἰώνια τύχη.

Ἔτσι κι' ἐγώ, χασομέρης βέβαια τότε ξαπλωμένος μὲ μερικὸς φίλους μου σὲ καρέκλες κάτω ἀπὸ τὸν πλάτανο τοῦ Ληξουριοῦ μέσα στὴν πλατεῖα τοῦ μακαρίτη Πετρίτση πέταξα τὴν ἰδέα νὰ πάμε στὰ Κηπούρια. Ἡ γνώμη μου αὐτὴ ἔπιασε τόπο, ὅπως λέμε καὶ ἀφοῦ δὲν ἄργησε ὁ γνωστός Ἀμαραντίνης νὰ μᾶς βρῆ τὰ μουλάρια, ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ὥρες ξεκινούσαμε ὅλοι γιὰ τὸ γνωστὸ Μοναστήρι, ποὺ ἀληθινὰ εἶναι προσκύνημα καὶ καύχημα στὴν Κεφαλληνία.

Ἦλθαμε στὰ Χαυδάτα, ἀνεβήκαμε τὸν ἀνηφορικὸ καὶ κακοτρόχαλο ἀνήφορο, πήραμε τὸ μονοπάτι μέσα ἀπὸ τὰ γνωστὰ δύσβατα μέρη, ξεπεράσαμε τὴν καλύβα τοῦ Ζόϊλα καὶ λιανοτραγουδώντας φθάσαμε σὲ 2 1)2 ὥρες στὸ δυτικώτερο μέρος τῆς Παλλικῆς, στὸς πρόποδας τοῦ μικροῦ βουνοῦ, ὅπου εὐρίσκεται τὸ Μοναστήρι, ἀφιερωμένο στὸν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ξεωτερικεύσω τὴν ἐντύπωσι ποὺ αἰσθάνθηκα, ὅταν ἀγνάντευσα ἀπὸ τὸ λοφίσκο ποὺ εἶναι δίπλα στὸ δάσος τὸ μεγάλο αὐτὸ καὶ ἱστορικὸ Μοναστήρι, χτισμένο, ὅπως ὅλοι ξέροουμε ἐπάνω στὸ μεγαλόπρεπο ἐκεῖνο βράχο. Κρατῶ ἀκόμη ζωηρὴ τὴν ἀνάμνηση τῆς μαγικῆς ἐκείνης τοποθεσίας, ἡ ὁποία γεννᾷ πραγματικὰ ὑπέροχα συναισθήματα καὶ ἐξυψώνει τὸν ἀνθρώπο στὸ Μεγάλο Δημιουργὸ ποὺ τόσο ἄρμονικὰ ἀποδεικνύει παντοῦ τὴν ὑπαρξί του.

Στὴν ἐξώπορτα τοῦ Μοναστηριοῦ μᾶς ὑποδέχονται μὲ θρησκευτικὰ καὶ φιλόφρονα λόγια δύο τρεῖς καλόγηροι καὶ μᾶς ὀδηγοῦν στὴ σάλα γιὰ νὰ μᾶς δώσουν τὸν καφφέ καὶ νὰ μᾶς ἐγκαταστήσουν στὸ δωμάτιό μας κατόπιν. Ἄλλος καλόγηρος εἶχε ἀναλάβει νὰ ὀδηγήσει στὸ στάβλο τὰ μουλάρια καὶ νὰ τοὺς δώσῃ λίγο χορτάρι. Δὲν προφταίνομε νὰ πιοῦμε καλὰ-καλὰ τὸν καφφέ μας ποὺ ὁ κελλάρης μᾶς φέρνει ἕνα μεγάλο δίσκο (ἦταν τὸ δεῖπνο μας) ἕνα μπουκάλι ὠραῖο κρασί καὶ πέντε ἔξι δικονάρια.

Μὰ ἐνῶ ἐκστατικὸς ἀπὸ τὴ μαγευτικὴ φύση καὶ ἐκπληκτος ἀπὸ τὴ μεγάλη περιποίησι βυθίζεται ὁ νοῦς σὲ χίλιους στοχασμοὺς ποὺ διαγείρει ἡ ἐρημικὴ ζωὴ, ἀκούεται ὁ ἀντίλαλος τῆς καμπάνας, ποὺ φωνάζει νὰ μαζεθοῦν στὴν ἐκκλησία ὅλοι γιὰ τὸ ἀπόδειπνο. Ὡ τί ἀληθινὴ ἐκστασις ἦταν ἐκεῖνη ὅταν μπῆκα μέσα στὸ ναό, στὸ μικρὸ ἐκεῖνο ἐκκλησάκι, ποὺ μέρα καὶ νύχτα δοξολογεῖται ὁ Θεός. Παρακολουθῶ τὰ πάντα μὲ ἐνδιαφέρον. Στὰ στασιδία καλόγηροι γηράλειοι καὶ κρατοῦντες τὰ κομποσκοίνια ψυθιρίζουν γιὰ χλιοστή φορὰ τὸ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, υἱὲ καὶ λόγε τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν».

Οἱ καλόγηροι ποὺ ἐκτελοῦν χρῆ τὸ ψάλτη, ψάλλουν μὲ τέτοια κατάνυξι καὶ τόσο σιγαλὰ ποὺ ἄθελα καταλαβαίνεις πῶς βρίσκεσαι σὲ τόπο ἱερό, σὲ τόπο ἅγιο, σὲ τόπο ποὺ τὰ πάντα γίνονται μὲ σεμνότητα καὶ ταπεινώσι. Δίπλα στὸν ἀριστερὸ ψάλτη καὶ κοντὰ στὸ ὑπέροχο κόνισμα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου εἶνε ὁ Γέροντας δηλαδὴ ὁ ἅγιος Ἰγούμενος τοῦ Μοναστηριοῦ, κρατώντας ἕνα μεγάλο κομποσκοῖνι.

Μόλις τελειώνει τὸ «δι' εὐχῶν, οἱ καλόγηροι ἕνας ἕνας, ἄλλος ἑκατό, ἄλλος ἐνενηντα, ἄλλος ὀγδόντα χρόνων κτλ. ἔρχονται μὲ μεγάλη εὐλάβεια καὶ μὲ ἀπεριόριστο σεβασμὸ καὶ κάνουν «μετάνοια» μπροστὰ στὸ **Γέροντα**, ὁ ὁποῖος ἔχοντας σκυμμένο τὸ κεφάλι πρὸς τὸ στήθος τοὺς εὐλογεῖ, καὶ τοὺς δίδει «ἄφεσι ἁμαρτιῶν».

Εἶναι ἡ ὥρα 8 μ.μ. Ἀποσυρόμεθα ὅλοι κατόπιν διαταγῆς στὸ δωμάτιό μας νὰ κοιμηθοῦμε. Ὁ ὕπνος δὲν ἄργησε νὰ μᾶς πάρῃ ἀφοῦ ἄλλως τε εἴμεθα κουρασμένοι ἀπὸ τὴν πορεία τῆς ἡμέρας. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα τὸ βαθὺ ὕπνο μας διαλύει ἡ ἄγγελικὸς, σὰν ὑπερκόσμιος ἄγγελμα ποὺ σκορπίζουν οἱ καμπάνες κι' ἀντιλαλοῦν τὰ βουνα καὶ οἱ βράχοι, ταυτοχρόνως δὲ κτύπος ἀπότομος καὶ δυνατὸς στὴν πόρτα μᾶς ταράσσει τὴν ἡσυχία μας. Εἶναι ὁ **Ἐκκλησιαάρχης** ποὺ μᾶς φωνάζει πῶς εἴμαστε ὑποχρεωμένοι, σὰν βρισκόμαστε στὸ Μοναστήρι, νὰ πάμε στὴν ἐκκλησιὰ καὶ νὰ παρακολουθήσωμε τὴν ἀκολουθία. Θέλοντας καὶ μὴ σηκωνόμαστε καὶ πηγαίνομε στὴν ἐκκλησιὰ, ἡ ὁποία παρουσιάζει θέαμα ἀφάνταστα μεγαλόπρεπο. Στὴν ἐπιβλητικὴ ἐκεῖνη ἡσυχία τῆς φύσεως, ποὺ δὲν ἀκούεται παρὰ τὸ ἀηδόνι στὸ λόγγο νὰ σκορπάῃ τὰ βέρα του, τὸ γάργαρο νερὸ νὰ κελαρύξῃ μέσα ἀπὸ τοὺς σχίνους καὶ τὰ θυμάρια πέφτοντας ἡρεμα καὶ ἄρμονικὰ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ βουνοῦ, ἡ ἐκκλησιὰ, ὡ ἡ μαγευτικὴ ἐκεῖνη ἐκκλησιὰ, πλούσια, φωταγωγημένη, παρουσιάζει θέαμα «μέρας Λαμπρῆς» καὶ οἱ σεβάσμιοι ἐκεῖνοι καλόγηροι ψάλλοντες σὲ δύο χοροὺς τὸ «μεσονυχτικὸ» καὶ ἔπειτα τὸν «ὄρθρο» μὲ πρωτότυπη κατάνυξι, κατάνυξι πλημμυρισμένη ἀπὸ αἴσθημα καὶ λατρεία, δίνουν τὴν ἐντύπωσι μιᾶς ἀνώτερης πνοῆς ποὺ διέπει τὸ ἱστορικὸ Μοναστήρι. Δίνουσι τὴν ἐντύπωσι ἐνὸς ἀνώτερου ἠθικοῦ κανονισμοῦ ποὺ διευθύνει τὰ πάντα στὸν ἁγιασμένο ἐκεῖνο τόπο, κάτω ἀπὸ τὶς διαταγῆς τοῦ Γέροντα ἔστω καὶ ἂν εἶναι αὐτὸς κατὰ πολὺ νεώτερος.

Τὶς 6 τὸ πρωῒ, ἀφοῦ τέλειωσε ἡ λειτουργία μᾶς δίδεται καιρὸς νὰ θαυμάσωμε ἀπὸ κοντὰ ὅλα τὰ μαγευτικὰ μέρη, ποὺ περιζώνουν τὸ ἱερὸ προσκυνητᾶρι. Δυτικὰ τὸ Ἴόνιον πέλαγος, ἀπλώνεται σὰν μιὰ ἀπέραντη πεδιάδα καταπράσινη καὶ τὰ μεγαλόπρεπα κύματα τοῦ ξεσποῦν στὰ κράσπεδα τοῦ Μεγάλου βράχου καὶ ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ μοναστήρι βουτίζουν καὶ πεθαίνουν καμματιασμένα στὴν ἀκρογιαλιὰ ὅπως ἀκριβῶς τελειώνει σὲ μιὰν ἄκρη μ' ἕνα βογγητὸ ἢ τρικυμισμένη ἀνδραπινὴ ζωὴ.

Ἀνατολικά, τὸ «Τάξιον ὄρος» βτέπει ὀρειώματα καὶ μᾶς στέλνει τὸ ἀρωματισμένο ἀεράκι του. Νότια τὸ ὠραῖο δάσος μᾶς χαρίζει μιὰ εἰκόνα, ποὺ μόνον ζωγράφος θὰ μπορούσε νὰ ζωγραφίσῃ τὸ βαθὺ πρᾶ-

σινο χρώμα του και τὰ μυροβόλα δένδρα του, πού στέκονται ἐκεῖ ἀγέρωχα στή μανία τῆς ἄγριας φύσεως.

Τὴ στιγμή ἐκείνη, στεκόμενος ἐπάνω στήν ταράτσα τοῦ Μοναστηριοῦ καὶ μεθυσμένος ἀπὸ τὸ μεγάλο τῆς φύσεως καὶ τὴν ἀπότομη μεταβολὴ πού αἰσθάνθηκε ὁ νοῦς καὶ τὸ σῶμα μου μὲ τὴν πρώτη αὐτὴ ἐπίσκεψη στὸν ἁγιασμένο τόπο σκέπτομαι ἀμερόληπτα καὶ ἀντικειμενικά πόσο ἐγκληματοῦν ἐκεῖνοι πού μποροῦν καὶ δὲν ἐπισκέπτονται συχνὰ τέτοια μέρη, πού κοντὰ στὴ σωματικὴ ὑγεία, δίνουν τὴν εὐκαιρία στὸν καθένα νὰ ἐξυψῶνεται σὲ κάποιο ἀνώτερο πνευματικὸ ἐπίπεδο, σὲ κάποια ἀνώτερη ἠθικὴ ἀπόσφαιρα, σὲ κάποιο ἀνώτερο καὶ ἀφθαστο Ἰδανικό.

Σκέπτομαι πόσο ἐγκληματοῦν οἱ πλούσιοι πού κάθονται μέσα στὶς πολιτεῖες ἀκατάπαντα, ροφούντες τὸ μολυσμένο ἀέρα τοῦ καφενείου καὶ δὲν ἀποφασίζουν συχνὰ νὰ τραβοῦν στὴ μητέρα φύσι, πού χαρίζει τὴν ὑγεία καὶ τὴ ζωὴ.

Σκέπτομαι ἀκόμα, πόσο ὠφέλιμο θὰ ἦταν νὰ ἐπισκέπτονται ὅσο τὸ δυνατόν περισσότεροι τὰ Μοναστήρια τοῦ τόπου μας καὶ μάλιστα σήμερα πού ὁ ψευδοπολιτισμὸς καὶ ἡ κοινωνικὴ ἐξαχρείωσις τείνουν νὰ

καταλύσουν κάθε ἠθικὸ δεσμό, νὰ ἐπισκέπτονται τὰ Μοναστήρια, πού ἀποτελοῦν «πραγματικὴ ὄασι» μέσα στὴν κοινωνικὴν ἔρημο τῆς καταλύσεως κάθε ὑψηλοῦ καὶ ὠραίου καὶ ιδανικοῦ.

Στὶς 9 τὸ πρωὶ ἀκριβῶς σημαίνει ἡ καμπάνα γιὰ γεῖμα.

Παρακολουθῶ καὶ τὸ σημεῖο αὐτὸ μὲ ἐνδιαφέρον. Στὸ κεφάλι τοῦ τραπεζιοῦ μέσα στήν «Τράπεζα» κάθεται ὁ ἡγούμενος ἔπειτα ἀπὸ τὴν προσευχὴ, καὶ γύρω οἱ καλόγηροι ἀκούοντες στὸ διάστημα τοῦ γεύματος τὸν ἀναγνώστη πού διαβάζει διάφορες ἱστορίες ἀπὸ θρησκευτικὰ βιβλία.

Ἡ μνήμη μοῦ φέρνει σήμερα μπροστά μου τὴν εἰκόνα ἐκείνη τὴν πρωιότητη γιὰ μένα καὶ τὴν ἱστορία πού διάβαζε ὁ μικρὸς ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Μεγάλου Θεολόγου καὶ Ἐπισκόπου Κερκίνης καὶ Καλαβρύτων ἀειμνήστου Ἡλία Μηνιάτη, τὴν ἱστορία τοῦ ἐξορισθέντος ἄρχοντος καὶ στρατηγοῦ τῆς παλαιᾶς Ρώμης Κοριοιανοῦ.

Στὶς 12 ἀκριβῶς ἀποφασίζομε ὅλοι νὰ ἀναχωρήσουμε ἀπὸ τὸ Μοναστήρι ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀποκομίσαμε τόσο γοητευτικὲς καὶ ἠθικὲς ἐντυπώσεις.

Ἀργοστόλι.

ΑΝΔΡ. ΚΑΛΟΓΗΡΑΣ

Πᾶσα προσφορὰ διὰ τὴν ἀνάγερσιν τοῦ Ἡρώου τῶν Ἀγωνιστῶν τοῦ '21 πρέπει νὰ ἀποστέλλεται εἰς τὸν κ. Γεωργιάδην, Νομάρχην Κεφαλληνίας ὡς πρόεδρον τῆς ἐπὶ τοῦ ἐορτασμοῦ τῆς Ἐκκτονταετηρίδος Ἐπιτροπῆς.

TELEPHONE WEST 5880

NATIONAL PAPER NAPKIN MFG. CO.
INCORPORATED
Exclusive Manufacturers of
PAPER NAP-O-FOLD NAPKINS

1011-1025 S. California Avenue
 CHICAGO

Η ΜΟΝΗ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΕΙΔΟΥΣ ΤΗΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΛΩΝΗΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΑΝΤΡΟΓΙΑΝΝΗΣ ΚΙ' ΟΙ ΑΓΙΟΙ

Δυὸ μῆνες ὁ Ἀντρογιάννης ὁ Τουρσαῖτος ἔστεκε ξέμπαρκος στὴν Πόλι. Δυὸ μῆνες τριγυρνοῦσε χασομέρης στὰ καλτερίμια τῆς Πόλης καὶ στὸ μῶλο τοῦ Γαλατᾶ. Κανένας καπετάνιος δὲν τὸν ἔπερνε στὸ καίκι του. Ὅχι πῶς δὲν ἦτανε καλὸς θαλασσινός. Ὅχι πῶς δὲν ἦτανε δουλευτῆς καὶ ἀξίος καὶ φιλότιμος. Ἀλλὰ γιὰ τὸ ἐλάττωμα ποῦ εἶχε. Ἦτανε τρομερὰ βλάσφημος. Ἐβλάσφημοῦσε γιὰ τὸ φύλλου πῆδημα.

Τῆς βλαστήμιας τῆς εἶχε ψωμί καὶ τυρί. Σοῦλεγε καλημέρα κι' ἐβλάστημοῦσε. Κι' ὅταν τὸν ἔπιανε ἓνας μικρὸς θυμὸς τότε κατέβαζε τὰ καντύλια ὅσο νὰ πῆς κίμινο. Κανένας ἅγιος δὲν ἐγλύτωνα ἀπὸ τὸ θυμὸ του. Τοὺς ἔβαζε ὄλους ἀράδα. Κι' ὅταν τελείωνε μὲ τοὺς ἁγίους ἔπιανε τὰ ἱερὰ σκεύη τῆς ἐκκλησίας καὶ τὰ ἄμφια τῶν παπάδων, τὰ μανάλια, τὰ ἐξαπτέρυγα, τὰ φελόνια, τὰ πετραχήλια.

Ὅλοι τὸν ξέρανε κι' ὄλοι τὸν ἀποφεύγανε. Πρὸ πάντων οἱ συνάδελφοί του οἱ θαλασσινοὶ ποῦ εἶναι θεοφοβούμενοι ἄνθρωποι. Οἱ παραβοκραῖοι καὶ οἱ ναῦτες ἀλλάζανε δρόμο ὅταν τὸν βλέπανε. Πρὸ πάντων ὅσοι ἦτανε γιὰ ταξεῖδι. Σκεφτόντανε πῶς εἶχανε νὰ περάσουνε θάλασσα κι' ἐφροντίζανε ν' ἀνάψουνε ἓνα κερὶ στὴν ἐκκλησιά γιὰ τὸ καλὸ ταξεῖδι κι' ὄχι νὰ δώσουνε ἀφορμὴ στὸν Ἀντρογιάννη νὰ διαλοστελνῆ τοὺς ἁγίους — ποῦ τὴν κόρυζα νὰ ἐγάλλῃ στὴ γλώσσα ὁ καταραμμένος.

Ὅμως μὲ ὄλο του τὸ φοβερὸ ἐλάττωμα ὁ Ἀντρογιάννης εἶχε καὶ φίλους. Ἰπῆρχαν ἄνθρωποι ποῦ τὸν ἀγαποῦσανε γιὰτὶ ἦτανε καλός, ἀνοιχτόκαρδος καὶ τραγουδιστῆς φίνος. Εἶναι ἀλήθεια πῶς ὅταν τραγουδοῦσε δὲν ἐβλάστημοῦσε. Ἦτανε ἡ μόνη φορὰ ποῦ ἀνοίγε τὸ στόμα του... χωρὶς νὰ βλαστημῆσῃ. Γι' αὐτὸ οἱ φίλοι του τὸν ἔβαναν κάθε στιγμὴ νὰ τραγουδάῃ.

Ἔτσι εἶχανε διπλὸ κέρδος. Ἀκούανε ὠραῖο τραγοῦδι καὶ δὲν ἀκούανε βλαστημῆς.

Τὸν ὕστερο καιρὸ ὅμως ὁ Ἀντρογιάννης ἔχασε τὸ τραγοῦδι του. Ἡ ἀναδουλειὰ καὶ ἡ πενία τοῦ κόψανε τὰ φτερά, δὲν εἶχε καμμιά ὄρεξι διὰ τραγοῦδια. Εἶχε ὄρεξι μονάχα νὰ στείλῃ στὸ διάλογο ὄλους τοὺς ἁγίους ποῦ τοῦ σημαίνανε κάστρα, ὄλους τοὺς συμπατριώτας ποῦ τοῦ γυρίζανε τὴν πλάτη, κι' ὄλους τοὺς παραβοκραῖους ποῦ τὸν ἀφίανε ξέμπαρκο. Ὅπου καὶ νὰ στεκότανε εἶχε νὰ κάμῃ μὲ τὴν κακία τοῦ κόσμου.

— Τοῦρκος θὰ γεινῶ! ἀπειλοῦσε. Θὰ πάω νὰ ἐγάλλω τὸ μῦρο ἀπὸ πάνω μου. Δὲν εἶνε ζωή!

Οἱ φίλοι του τὸν παρηγοροῦσανε.

— Θὰ μπαρκάρης μωρὲ μὴν κάνεις ἔτσι. Μὰ φταις κι' ἐσὺ διάολε. Δὲν κόβης τὸ βλαστημῆδι. Ἐβέρεις πῶς οἱ καπεταναῖοι δὲν σὲ πέρνουνε γιὰτὶ βλαστημάς.
— Τῆς κόβω! Βρέστε μου καίκι νὰ μπαρκάρω καὶ τῆς κόβω.

— Μὰς δίνης τὸ λόγο σου πῶς δὲν θὰ ξαναβλαστημῆσῃς; Τὸν ἐρώτησε ἓνας ἀπὸ τοὺς φίλους.

Δός μου τὸ λόγο σου κι' ἐγὼ σοῦ θρίσκω δουλειά, σὲ μπαρκάρω στὸ μινούτο.

— Νὰ μπῆ ὁ διάολος μέσα μου ἂν ξαναβλαστημῆσω.

— Μὰ νά, μωρὲ νά! πάλι ξαναβλαστημῆσες.

— Ἐγὼ;

— Ἐσὺ ναί! Εἶπες νάμπῃ ὁ διάολος μέσα σου.

— Καλά. Δίνω τὸ λόγο μου, ὀρκίζομαι ὅπου θέλετε νὰ μὴν ξαναβλαστημῆσω.

— Καλά, μείνε ἤσυχος. Ἔλα αὔριο τέτοια ὥρα στὸ καφενεῖο τῶν καπετανέων.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἀντρογιάννης, τὴν ὠρισμένη ὥρα πῆγε στὸ καφενεῖο. Ὁ φίλος του ἦτανε ἐκεῖ. Ὁ Ἀντρογιάννης ἐπλησίασε ἀνυπόμονος καὶ γεμάτος ἐλπίδα.

— Ἐ, ἔκαμες τίποτα;

— Κάτσε. Ὅπου καὶ νάσαι θάρτῃ ἓνας φίλος μου καπετάνιος. Τοῦ μήνυσα γιὰ σέ. Τοῦπα χίλιες παινεσιές. Τέλος δέχτηκε νὰ σὲ μπαρκάρῃ. Πρόσεξε ὅμως κακομοίρη μου. Ἐδῶκα στὸν καπετάνιο τὸ λόγο μου πῶς δὲν θὰ ἐγάλλῃς βλαστήμια μὲς στὸ καίκι.

— Δὲν θὰ ἐγάλλω!

— Κύττα με καλά. Κάθε φορὰ ποῦ σοῦ ἔρχεται ὄρεξι γιὰ βλαστήμια θὰ δαγκώνῃς τὴ γλώσσα σου.

— Θὰ τὴν δαγκάσω, θὰ τὴν κόψω.

Τὸ τραπέζι ποῦ καθόντανε καὶ μιλοῦσαν εἶτανε κοντὰ στὸν πάγκο. Ἀντικρυνά τους εἶτανε ἡ κυρία εἴσοδος τοῦ καφενεῖου καὶ πίσω τους μιὰ ἄλλη πόρτα, δεύτερη. Αὐτοὶ εἶχανε γυρισμένη τὴν πλάτη τους στὴν τελευταία πόρτα κι' εἶτανε στραμμένοι πρὸς τὴν κυρία εἴσοδο, ἀπ' ὅπου ἐπεριμένανε νὰ μπῆ ὁ καπετάνιος. Μὰ ἡ ὥρα περνοῦσε κι' ὁ καπετάνιος δὲν ἐφαινότανε. Ὁ Ἀντρογιάννης ἄρχισε ν' ἀνυπομονῆ.

— Μωρὲ τί ἔγινε ὁ καπετάνιος;

— Ὅπου καὶ νάσαι θάρτῃ.

— Μήπως μὰς γελάσῃ;

— Ὅχι, ὄχι.

Τὸ ρωλόι τοῦ καφενεῖου χτύπησε πέντε. Εἶχανε μιὰ ὥρα στὸ καφενεῖο κι' ὁ καπετάνιος δὲν εἶχε φανῆ. Ὁ Ἀντρογιάννης ἀδημονοῦσε φανερά. Καὶ στὸ τέλος δὲν βάσταξε. Βρῆκε ἀφορμὴ ἀπὸ τὸ γκαρσόνι ποῦ δὲν τοῦφερε καλὸ καφέ κι' ἄρχισε νὰ βλαστημᾷ τὰ γκαρσόνια καὶ τὴν τύχη του καὶ τοὺς καπετανέους.

— Μὰς ἐγέλασε ὁ φίλος σου. Ποῦ νὰ πάρῃ ὁ δεινας νὰ πάρῃ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἓνας ἄνθρωπος μὲ κοῦκο ναυτικὸ ἐπλησίασε τὸ τραπέζι ἀπὸ πίσω. Ἐβαλε τὸ χέρι στὸν ὦμο τοῦ φίλου του κι' ἐγέλασε δυνατὰ.

— Ἡ δουλειά, φίλε μου μένει. Ἀκουσα, ἀκουσα καλά.

Ἦτανε ὁ καπετάνιος. Εἶχε μπῆ ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα χωρὶς νὰ τὸν δῆ κανεὶς κι' ἀκούσε ὄλο τὸ βλαστημῆδι.

— Ἐπειτα ἀπὸ τὸ πάθημα αὐτὸ ὁ Ἀντρογιάννης πῆγε στὴν ἐκκλησιά κι' ὀρκίστηκε μὲ τὸ χέρι στὸ Σταυρὸ μπροστὰ στὸ φίλο του, νὰ μὴ ξαναβλαστημῆσῃ.

— Ζεματιστὸ νερὸ νὰ πέσῃ στὸ χέρι μου δὲν ξαναβλαστημῶ. Δόσε μου πέντε μέρες διορία. Ἄν μ' ἀ-

κούσης αὐτὲς τῆς πέντε μέρες νὰ θγάλω μιὰ βλαστή-
μα, μιὰ μοναχὴ, μὴν ξαναφροντίσης πιά γιὰ μένα.
Σύμφωνοι.

Ἡ πέντε ἡμέρες τῆς δοκιμασίας ἐπεράσανε κι' ὁ
Ἀντρογιάννης ἐθριάμβευσε. Ὁ φίλος δὲν τὸν ἄκουσε
νὰ ξεστομόσῃ οὔτε μιὰ βλαστήμια. Τότε τὸν ἐπῆρε κι'
ἐξαναπῆγαν στὴν ἐκκλησία. Ἐκεῖ τὸν ἔβαλε νὰ ξανα-
ορκιστῇ. Καὶ πρὸς τὸ βραδάκι τοῦ ἔβρισκε καίτι καὶ
τὸν ἐμπαρκάρισε. Ὅλα πῆγαιναν καλά. Τὸ καίτι θ'
ἄφευγε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῖ. Ὁ Ἀντρογιάννης
κουβάλλησε τὰ ρούχα του καὶ ξαναβῆκε ν' ἀποχαιρε-
τήσῃ τὸ φίλο του καὶ νὰ πιῇ μαζύ του ἓνα ποτῆρι
κρασί. Ἐπειτα πῆγε σ' ἓνα ρωμαϊκὸ μαγαζὶ ποῦ που-
λοῦσε εἰκόνας ἁγίων καὶ ἀγόρασε τοὺς κυριωτέρους
ἁγίους τοῦ ἑορτολογίου καὶ τοὺς ἐτοποθέτησε μέσα στὴ
σκούφια του.

Τὸ πρωῖ κάμανε πανιά. Μὰ ὁ ἀέρας δὲν ἐφυσσοῦσε.
Ἀναγκαστήκανε νὰ τραβήξουν τὸ καίτι μὲ τὴ δάρκα.
Ὁ φουκαρᾶς ὁ Ἀντρογιάννης ἐπλήρωσε πρῶτος τὴ
δυστροπία τοῦ ἀέρα. Τὸν ἔβαλαν στὴ βάρκα καὶ τὸν
ξεθέωσαν στὸ κουπί. Ὁ Ἀντρογιάννης κάθε κουπιὰ

ἐκύταε τὸν οὐρανό. Ἐκύταγε γιὰ τὸν ἀέρα ἄραγε ἢ
βλαστημοῦσε νοερῶς τίς ἐπουράνιες δυνάμεις γιὰ τὴν
κακοτυχία του; Ἐαφνικὰ ὁ καπετάνιος τὸν βλέπει νὰ
θγάξῃ τὴ σκούφια του καὶ νὰ φτύνη μέσα μὲ θυμό...
Ἐφτυσε δυὸ-τρὶς φορές, ξεθύμανε κι' ἔπειτα ἐπίασε
μὲ καινούργιο κέφι τὸ κουπί...

— Μωρὲ τι κάνει αὐτός; ἀναρωτήθηκε ὁ καπετά-
νιος. Μὰ δὲν τοῦ εἶπε τίποτα. ἄφισε νὰ ἰδῇ.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸν εἶδε πάλι νὰ φτύνη τὴ σκού-
φια του. Ὁ ἀέρας εἶχε δυναμώσῃ κι' ὁ Ἀντρογιάννης
ἀγκαρεῦθηκε νὰ μαϊνάρῃ τὰ πανιά. Αὐτὸ τὸ πλήρωσε.
Ἡ σκούφια του. Τὴν ὥρα ὅμως ποῦ τὴν ἔβγαξε γιὰ
δεύτερη φορὰ νὰ τὴ φτύσῃ, ὁ ἀέρας πῆρε τοὺς ἁγίους
καὶ τοὺς ἐσχόρπισε σ' ὄλο τὸ καίτι. Τότε πιά ἄρχισε
κι' αὐτὸς τὸ βλαστημῆδι δυνατά...

Ὁ καπετάνιος τὸν ἐφώναξε νὰ κατεβῇ κάτω.

— Κύρ Ἀντρογιάνη τώρα ποῦ θὰ πιάσουμε στὸ
Μαρμαρᾶ ἔβγα ὄξου ν' ἀγοράσης ἄλλους ἁγίους!...

Καὶ τὸν ξεμπαρκάρισε...

ΘΕΜΟΣ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΓΕΩΛΟΓΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ

Ἐπάρχουν ἐν Κεφαλληνίᾳ δύο γεωλογικὰ φαι-
νόμενα, μοναδικὰ εἰς τὸν κόσμον, καὶ τελείως ἀνεξή-
γητα ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην: Οἱ νερόμυλοι τοῦ Ἀργο-
στολίου, ἢ Κουνόπετρα τοῦ Ληξουρίου, αἱ λίμναι τῆς
Σάμης, κτλ.

Οἱ νερόμυλοι κείνται εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἔξω τοῦ
Ἀργοστολίου, πρὸς τὸ Ἀκρωτήριον τῶν Ἁγίων Θεο-
δώρων. Τὸ 1835 διὰ πρώτην φορὰν ἐπεστήθη ἡ προ-
σοχὴ ἐπὶ τοῦ γεγονότος, ὅτι τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, προ-
χωροῦν εἰς τὴν ξηρὰν ὡς μικρὸς ρύαξ, εἰσέρχεται εἰς
διαφόρους ὁπὰς καὶ ἐξηφανίζεται, χωρὶς νὰ γεμίζου
ποτέ. Ἐξεχώθησαν αἱ ὁπαὶ μεταβληθεῖσαι εἰς μικρὰς
λεκάνας καὶ ἐκτίσθησαν δύο νερόμυλοι, κινούμενοι ὑπὸ
τοῦ σχηματιζομένου ρεύματος τοῦ θαλασίου ὕδατος
χυνόμενου εἰς τὰς ὁπὰς. Οἱ νερόμυλοι δὲν ὑπάρχουν
σήμερον, ἀλλ' εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἑνὸς κατεσκευάσθη
τροχὸς παράγων ἠλεκτρικὸν ρεῦμα καὶ κινητήριον δύ-
ναμιν, χρησιμοποιουμένην διαφοροτρόπως ὑπὸ τοῦ ἐπι-
χειρηματίου κ. Ἀγγ. Τρουμπέτα.

Τὸ περίεργον ἐγκείται εἰς τὸ ὅτι ἐνῶ αἱ ὁπαὶ εἶνε
πολὺ πλησίον τῆς θαλάσσης (5 ἕως 10 μέτρα), τὸ εἰ-
σερχόμενον ὕδωρ μένει πάντοτε εἰς ἓνα ἐπίπεδον στα-
θερὸν ἑνὸς καὶ ἡμίσεως μέτρου κατωτέρου τοῦ ἐπιπέ-
δου τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, οὕτως ὥστε ὁ νόμος
τῶν συγκοινωνούντων ἀγγείων δὲν ἐφαρμόζεται. Ἐὰν
ἐμπροσθὴ ἢ εἰσοδος τοῦ θαλασίου ὕδατος, αἱ λεκάναι
αὗται οὐδέποτε ἀποξηραίνονται, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ τῶν
μένει πάντοτε εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον. Τὸ εἰσερχόμενον
ὕδωρ ὑπολογίζεται εἰς 150 χιλιάδας κυβικὰ μέτρα κα-
θημερινῶς.

Καὶ ἐνῶ μένει ἀκατανόητον πῶς τὸ ὕδωρ τῶν λε-
κανῶν αὐτῶν δὲν ἀνέρχεται ποτέ εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς
θαλάσσης, μένει ἐξ ἴσου ἀκατανόητον τί ἀπογίνεται ἡ
τεραστία ποσότης ὕδατος τῶν 150 χιλιάδων κυβικῶν
μέτρων, ἢ ὅποια εἰσέρχεται καθημερινῶς ἐπὶ τῶσας

δεκάδας ἐτῶν; Ἡ πρώτη ἀπάντησις εἶνε ὅτι τοῦτο
θὰ χύνεται ὑπογείως εἰς τὴν θάλασσαν, ἤτις εἶνε τόσον
πλησίον. Ἄλλ' ἂν εἶχε οὕτως, ἢ ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος
τῶν ὁπῶν, θὰ ἀνῆρχετο εἰς τὴν ἰδίαν ἐπιφάνειαν μὲ
τὴν θάλασσαν, δυνάμει τοῦ νόμου τῶν συγκοινωνούν-
των ἀγγείων. Ὁ γερμανὸς γεωλόγος WIEBEL, ὁ Ἑλ-
βετὸς φυσικὸς MOUSSON, ὁ Γάλλος BOULUE, ὁ
ἡμέτερος Μηλιαρέσης, καὶ ἄλλοι ἠσχολήθησαν μὲ τὸ
γεωλογικὸν φαινόμενον τοῦτο ἀλλὰ μόνον ὑποθέσεις
ἔκαμαν, ὁμολογοῦντες τελείαν ἀδυναμίαν ἐξηγήσεως.
Ἴσως τὸ ὕδωρ νὰ πίπτῃ εἰς μεγάλα γήινα κοιλώ-
ματα, ἴσως νὰ πηγαίνει διὰ βαθέων ρηγματίων τοῦ
φλοιοῦ τῆς γῆς εἰς μεγάλα βάθη, καὶ νὰ ἐξατμίζεται
ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν θερμότητα, ἴσως νὰ χύνεται εἰς
τὸ ἐσωτερικὸν τῆς νήσου, ὅπου ὑπάρχουν πηγαὶ μὲ
ὑφάλμυρον ὕδωρ, καὶ πολλὰ ἄλλα ἴσως, μὴ ἀποδει-
κνύμενα ὅμως. Ὁ γερμανὸς καθηγητῆς τῆς γεωλογίας
εἰς τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Μπρεσλάου, J. PARTSCH
ὅστις ἐστάλη νὰ μελετήσῃ τὸ φαινόμενον, ἀφοῦ ἀνα-
φέρει τὰς διαφόρους ὑποθέσεις ἐπιλέγει: «Ἡ πλήρης
ἐξηγήσις τοῦ αἰνίγματος τῶν θαλασσιῶν μύλων, πιθαν-
νῶς ἐκφεύγει διὰ παντὸς τὸν ἐρευνητικὸν ζῆλον τοῦ
ἀνθρώπου. Περισσότερον νὰ εἰκάσωμεν, ἢ νὰ βλέπωμεν
εἶναι πολλάκις ἢ μοῖρα ἡμῶν».

Ἡ Κουνόπετρα τοῦ Ληξουρίου εἶνε τὸ ἄλλο ἀνεξήγη-
τον καὶ μυστηριώδες φαινόμενον, καὶ καθ' ὅσον γνωρίζο-
μεν, οὐδαμοῦ ἄλλοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ὑπάρχει παρόμοιον.
Μία τεραστία πέτρα, ἐντὸς τῆς θαλάσσης, βάρους πολλῶν
ἑκατοντάδων τόνων, (ἢ ἐπιφάνειά της εἶνε πλάτους 5
μέτρων, μήκους 6 μ. τὸ δὲ βάθος της 10—15 μ.) κι-
νεῖται ἀκαταπαύτως μὲ βραδείαν καὶ ὀρθογώνιον κίνη-
σιν. Ἐξέρχεται τῆς θαλάσσης περὶ τὸ ἕμισον μέτρον,
καίται δὲ πλησιέστατα ἄλλων βράχων μὴ κινουμένων.
Ἐκατοντάδες ὀνόματα εἶνε σκαλισμένα ἐπ' αὐτῆς ἐπι-
στημόνων καὶ ἀπλῶν ἐπισκεπτῶν. Ἡ ἐπιστήμη ἀδύ-

νατεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν κίνησιν αὐτήν. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ πρόκειται περὶ ἰσορροπίας, καθότι ἡ βάσις τῆς τῶσον ὀγκώδους πέτρας θὰ εἶχε φθαρῆ καὶ ἡ κίνησις θὰ εἶχε παύσῃ. Ἄλλως τε μένει πάντοτε ἀνεξήγητον τὸ πῶς ἐσχηματίσθη ἐν τῇ θαλάσῃ ἡ ἰσορροπία αὕτη καὶ πῶς ἤρχισεν ἡ κίνησις. Ἐπιπλέον αἱ σφοδραὶ τρικυμῖαι καὶ οἱ συχνότατοι σεισμοὶ δὲν θὰ ἐπέτρεπον τὴν διατήρησιν τῆς ἰσορροπίας. Οἱ ἐπιστήμονες ἀδυνατοῦν νὰ ἐξηγήσουν τὸ φαινόμενον. Ποῖαι δυνάμεις τῆς φύσεως ἐνεργοῦν καὶ ἀναγκάζουν τὸν τεράστιον λίθον νὰ κινεῖται ἀπὸ αἰώνων μὲ τὴν ἰδίαν βραδείαν ρυθμικὴν κίνησιν, μένει ἀγνωστον. Ὅτε ἡμῖν μαθητῆς τοῦ σχολαρχείου Πυλάρου τῆς Κεφαλληνίας, εἰς τῶν διδασκάλων μας ὅστις εἶχε ἀσχοληθῆ νὰ λύσῃ τὸ μυστήριον τῆς κουνόπετρας, μᾶς ἔδιδε τὴν ἐξῆς ἐξήγησιν: Δεδομένου ὅτι ἡ Γῆ εἶνε κεκλιμένη ὡς πρὸς τοὺς πόλους, ἡ Ἑλλάς εὐρίσκεται εἰς τὴν κορυφὴν τῆς Γῆς (παρατηρήσατε μίαν γῆνιν σφαῖραν). Ἡ Κεφαλληνία εἶνε εἰς τὸ ὑψηλότερον σημεῖον. Ἡ κεντρόφυξ δυνάμις τῆς Γῆς τείνει νὰ ἐκτινάξῃ τὴν πέτραν πρὸς τὰ ἄνω, ἡ κεντρομόλος ὅμως δυνάμις τὴν ἔλκει πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐκ τῆς ἰσορροπήσεως τῶν δύο ἀντιθέτων ἐλξεων παράγεται ἡ ρυθμικὴ κίνησις. Ἐξήγησις ἀπίθανος, ἢ τοῦλάχιστον ἀνεξακριβώτος. Διότι πῶς καὶ πότε ἤρχισε ἡ κίνησις, καὶ διατί ἡ πέτρα νὰ μὴ κλίνη πρὸς τὴν μίαν πλευράν, ἢ διὰ τῆς φθορᾶς τῆς βάσεως νὰ καθίσῃ, ὥστε νὰ σταματήσῃ ἡ κίνησις.

Εἰς τὸν δῆμον Σάμης ὑπάρχουν δύο μικραὶ λίμναι ὀνομαζόμεναι, ἡ μία Ἀκωλη καὶ ἡ ἄλλη Ἄθυθος, διαμέτρου 60 καὶ 40 μ. Φαίνονται, ὅμως, πολὺ μικρότεραι, ἕνεκα τῶν καλαμοφυτειῶν ποῦ σκεπάζουν τὰς ὄχθας. Αἱ δύο μικραὶ αὗται λίμναι εἶνε βαθύταται, δίκην φρεάτων, ὡς δὲ αἱ ὀνομασίαι τῶν δεικνύουν, θεωροῦνται ἄνευ βυθοῦ. Φαίνεται, ὅτι ὁ βυθὸς τῶν ἐνῶνε-

ται μὲ ὑπόγεια ρεύματα ὑδάτων ἐξερχόμενα εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς δὲ λέγουν οἱ κάτοικοι τῶν πέριξ, ὅλαι αἱ ἀπόπειραι βυθομετρήσεως ποῦ ἐγίναν, δὲν κατῴρθωσαν νὰ ἐξακριβώσουν τὸ βάθος.

Εἰς τὸν ἴδιον δῆμον ὑπάρχει ἡ Μελισσάνη, χάσμα ἐδάφους 50 μέτρων μήκους καὶ 30 μ. πλάτους. Εἶνε τόσον βαθύ, ὥστε λίθος ριπτόμενος χρειάζεται κατὰ τὸν Partsch, τρία δευτερόλεπτα νὰ φθάσῃ εἰς τὸ βάθος, ὅπου ὑπάρχει λίμνη ἄλμυρά. Ἡ θεὰ τῆς Μελισσάνης εἶνε τρομερά. Αἱ παρειαὶ ὄρθαι, πετρώδεις, πλήρεις ρωγμῶν, μὲ θάμνους κρεμασμένους εἰς τὸ κενόν. Ἐσω φρικτὸν σκότος καὶ μυστήριον. Τὸ ἐσωτερικὸν κατοικεῖται ἀπὸ πλήθη ἀγριοπεριστερῶν, κουκουβαγιῶν καὶ νυκτερίδων, καὶ κατὰ τὸν θρύλλον τῶν περιόικων εἶνε ἐνδιαίτημα νεραϊδῶν.

Εἰς τὰ ὄρη τῆς Κεφαλληνίας ὑπάρχουν πολλὰ τεράστια σπήλαια, γροῦσπες, ὅπως ὀνομάζονται ἀπὸ τοὺς ἐντοπίους, ὀφειλόμενα εἰς ἐγκατακρημνίσεις τοῦ ἐδάφους. Περιφημον εἶναι τὸ σπήλαιον Δρογκαράτη εἰς τὴν Σάμην, τοῦ ὁποῦ ὁ μεγαλοπρεπὴς θόλος κοσμεῖται ἀπὸ σταλαχτίτες.

Ἄλλαι ἐγκατακρημνίσεις εἶνε ἡ Γράδα τοῦ Ζαρεβάτη, χάσμα 30 μέτρων, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ λίθος χρειάζεται 3 δευτερόλεπτα νὰ φθάσῃ εἰς τὸ βάθος, ἡ Ἁγία Ἐλεούσα, χάσμα 15 μέτρων, βάθος: πτώσις λίθου 4 δευτερόλεπτα, ἡ γροῦσπα παρὰ τὰ Ραζῆα, ἡ γροῦσπα τῆς Ἁγίας δυνατῆς κ.λ.π.

Ἡ Κεφαλληνία παρουσιάζει εὐρὸν ἔδαφος μελέτης εἰς τὴν γεωλογικὴν ἐπιστήμην. Ἄλλὰ τὰ φαινόμενα τῶν νερομύλων τοῦ Ἀργοστολίου καὶ τῆς Κουνόπετρας, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν ἐξετασάντων αὐτὰ ἐπιστημόνων, θὰ μείνουν διὰ παντὸς ἀνεξήγητα.

Πόρτ Σαῖτ.

ΑΘ. ΑΘΑΝΑΣΣΟΥΛΗΣ

ΦΩΤΟ-ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

“ΦΩΤΟ-ΙΟΝΙΟΝ,”

Ε. Σ. ΚΑΛΟΓΕΡΑΤΟΣ Διευθυντής - Ἰδιοκτῆτης

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ

ΕΡΓΑ φωτογραφικῆς τέχνης πάσης φύσεως

ΕΙΔΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ εἰς πλουσίαν συλλογὴν

ΤΟΠΕΙΑ ἐξαιρετικῆς καλλιτεχνίας ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ

Eastman Kodak Co Kodak Ltd.

“Agfa Photo,, — “Aliance,, Ἀσφαλιστικαὶ Ἐταιρεῖαι

B. S. A. Motorcycles & Arms Co.

ΣΦΡΑΓΙΔΕΣ ἐκ Καουτσούκ καὶ Μετάλλου — Π. ΝΑΚΙΔΕΣ Διάφοροι κ.τ.λ. κ.τ.λ.

E. Z. KALOGERATOS ARGOSTOLI (GREECE)

CEPHALONIA

Η ΚΑΝΤΑΔΑ

Υπό Δ. Σ. ΛΑΥΡΑΓΚΑ

Ἡ Καντάδα, ἄσχετη καθ' ὅλα πρὸς τὴν ὁμώνυμόν της Cantata (σύνθεμα σοβαρὸν διὰ σόλα καὶ ὀρχήστραν) εἶνε τὸ λαϊκὸν ἑπτανησιακὸν τραγούδι-σμα, τὸ ὁποῖον ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ καλλιτεχνικὰ ὁρμέφυτα τοῦ ἑπτανησιακοῦ λαοῦ, ἐπηρεασμένον ἀπὸ τὴν ἰταλικὴν μελωδίαν καὶ τὸν βενετσιάνικον πολιτισμόν. Εἶνε συγκεκριμένη ἐκδήλωσις τῆς μουσικῆς ἀντιλήψεως τῆς μερίδος ταύτης τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, τῆς ὁποίας τὸ φυσικὸν καλλιτεχνικὸν ἔνστικτον ἔχει μορφώσει καὶ ἀπολεπτύνει ὁ συνεχὴς καὶ πολυχρόνιος συγχρωτισμὸς μὲ τὴν γειτονικὴν Ἰταλίαν. Ἡ καντάδα, ἀντιθέτως πρὸς τὰ μονόφωνα ἄσματα τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος εἶνε τρίφωνος μελωδία μεῖζονος τρόπου καὶ εἰς χρόνον ἄργον, ἣ ὁποία βγαίνει ἀπὸ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀγνώστου λαϊκοῦ συνθέτου ἐνδυμαίει αὐθορμήτως μὲ πρωτογενῆ τινα ἀντίστιξιν καὶ ἑναρμόνισιν τὴν ὁποίαν ποικίλλουν οἱ αὐτοσχέδιοι τραγουδισταί, συνθέται ἅμα καὶ ἐκτελεσταί, συμφώνως μὲ κάποιους ἀγράφους κανόνας ὑπαγορευομένους μόνον ἀπὸ τὸ μουσικὸν τῶν ἔνστικτων. Σχηματίζονται οὕτω χορφαῖα πρωτότυποι λίαν εὐάρεστοι εἰς τὸ ἄκουσμα αἰτίνες ἔρχονται εἰς τὴν αἴσθησίν μας ὡς ἕνα ἤρεμον σύνολον ἁρμονίου μὴ ἀμοιροῦντος μελαγχολικοῦ τινος λυρισμοῦ, κάποιας ἠδυπαθοῦς νωχελείας. Τὰ *κοράλε* αὐτὰ ἀποτελοῦντα σχεδὸν κατὰ κανόνα τὴν κατακλειδαπάσης λαϊκῆς ἑπτανησιακῆς διασκεδάσεως ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν βαρβαρόφωνον καὶ πολλάκις αἱματοβαφῆ *ἀμανέ*, ὅστις ἄγριος βασιλεύει εἰς κάθε ρωμαϊκὸ γλέντι, θεωροῦνται ὡς κατακόρυφον μουσικῆς ἀπολαύσεως ἀπὸ τὸν λαόν. Οἱ τραγουδισταί, τὸ πρῖμο, τὸ σεκόντο, ἢ *σουλτάνα*, τὸ μπάσο, ἴστανται συνήθως ὄρθιοι καὶ ἐν κύκλῳ, ψάλλουσιν δὲ τὰ ἄσματά των μετὰ θρησκευτικῆς προσηλώσεως καὶ πλὴν τῶν αὐτοσχεδίων ἁσμάτων τῶν ὁποίων, ὡς ἀνωτέρω εἶπα, συνθέται εἶνε αὐτοὶ οὔτοι οἱ τραγου-

δισταὶ πολλὰ μελωδία τῶν ἑπτανησίων μουσουργῶν Καρέρη, Εἰνδα, Ἀλβάνα, Λαμπίρη, πολλὰ ρομάνται ἰταλικῶν μελοδραμάτων ἔχουν τοιουτοτρόπως ἐκλαϊκευθῆ ὑποστᾶσαι τὰς σχετικὰς παραλλαγὰς καὶ μεταβληθεῖσαι εἰς καντάδας. Τὴν τάσιν αὐτὴν τοῦ μεταβάλλειν εἰς ἁρμονικὸν *κοράλε* κάθε εἶδος μελωδίας, ἀνευρίσκει τις καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἄσματα τῶν ἑπτανησίων τὰ ὁποῖα ἄλλως αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ διαφέρουν κατὰ πολὺ τῆς βυζαντινῆς μελοποιίας.

Συνήθως ἡ καντάδα ἐκτελεῖται *καπέλλα* (ἄνευ ἐνοργάνου συνοδείας). Εἰς τὴν Ζάκυνθον ὁμως μοῦ ἔτυχε συχνάκις ν' ἀκούσω τὴν ἀπαραίτητον κιθάραν συνωδεύουσαν μὲ χαμηλὰς συγχορδίας τοὺς τραγουδιστὰς ὄχι μόνον, ἀλλὰ καὶ παύσαντος τοῦ ἄσματος νὰ παρακολουθῆται τὸ ἀκομπανιαμέντο ἀπὸ τοὺς ἰδίους μὲ ρυθμικὸν τινα τονθορισμόν λίαν χαρακτηριστικόν.

Μὲ τὰς ἀλλεπαλλήλους ἐπιστρατεύσεις ἡ Καντάδα μετεφέρθη εἰς τὴν ἠπειρωτικὴν Ἑλλάδα ὑπὸ τῶν ἑπτανησίων στρατιωτῶν καὶ ἀπετέλεσεν ἴσως τὴν μόνην ψυχαγωγίαν τῶν φαντάρων μας μέσα εἰς τὴν ἀνίαν τῶν μακρῶν καταυλισμῶν.

Εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν εἶνε καθόλου ἀγνωστος. Εἰς παλαιότερας μάλιστα ἐποχὰς ἤκουε κανεὶς πολὺ συχνὰ τοιαῦτα *κοράλε* ἐκτελούμενα ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς τότε τραγουδιστὰς Στρουμπούλην, Ἀποστόλου, Θεανόπουλον καὶ λοιποὺς. Καὶ τώρα ἀκόμα ποῦ καὶ ποῦ μέσα ἀπὸ τὰ ἰδιαίτερα μερικῶν Κεφαλλονίτικων μαγαζιῶν τῆς ὁδοῦ Προαστείου ἐξέρχονται οἱ μελωδικοὶ φθόγγοι ἁρμονικῆς καντάδας καὶ φθάνουν εἰς τὰ ὦτα τοῦ διαβάτου ὡς νοσταλγικοὶ στεναγμοὶ ψυχῶν ξενητευμένων.

Δ. Σ. ΛΑΥΡΑΓΚΑΣ

Τὸ «Τραπεζάκι» μὲ τὸν Αἶνον χιονοσκεπῆ ὑπερθεν.

ΤΟ ΝΕΥΡΟΛΟΓΙΚΟΝ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ ΚΑΙ Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ

Στὴν Ἑλλάδα τὴν ἀστοργίαν τοῦ Κράτους ἐπιτυχῶς ἀναπληρῶνει ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία. Μεγάλοι ἐθνικοὶ εὐεργεταὶ πολλάκις διὰ τῶν δωρεῶν τῶν ἐκάλυψαν τὴν κρατικὴν ἀστοργίαν καὶ ἐπλήρωσαν ταύτην. Τὸ Κράτος ὅμως καὶ ἐδῶ ἐγκληματικῶς ἠδηφόρησε καὶ δὲν ἐφρόντισεν ἀκόμη ὅπως ἡ ἐκτέλεσις τῶν δωρεῶν γίνῃ συμφώνως μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ διαθέτου. Τὰς δωρεὰς διαχειρίζονται ὠρισμένα ἄτομα τὰ ὁποῖα ὁσονδήποτε ἀγαθῆς θελήσεως καὶ ἂν εἶναι δὲν βοηθοῦνται ποσῶς καὶ οὐδέποτε καθοδηγοῦνται ἀπὸ τοὺς κρατικοὺς ἀντιπροσώπους.

Καὶ δι' αὐτὸ βλέπομεν πολλάκις τόσα ἰδρύματα ἀνεγερθέντα ἐκ δωρεῶν νὰ μὴ ἐκτελοῦν τὸν προορισμὸν τῶν. Οἱ κρατικοὶ λειτουργοὶ οὔτε ἐκεῖ ἐφάνησαν ἱκανοὶ νὰ ἀρπάξουν τὴν εὐκαιρίαν ἀπὸ τὸν λαϊμὸ καὶ νὰ δημοιοργήσουν κατὰ τέλειον ἀφοῦ τὸ Κράτος δὲν δαπανᾷ.

Καὶ φοβοῦμαι ὅτι ἡ ἐκδοχὴ αὐτὴ θὰ κατισχύσῃ καὶ διὰ τὸ ἐν Ἀργοστολίῳ ἀνεγερθὲν νευρολογικὸν θεραπευτήριον ἢ Βέγειον Φρενοκομεῖον, μολοντί ὑπάρχουν λόγοι νὰ ἔχη τις ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς ἐκεῖ εὕρισκομένους κρατικούς λειτουργοὺς καὶ ἰδίως εἰς τὸν κ. Νομάρχην.

Ἐν ὀλίγοις ἂς ἐξετάσωμεν τί εἶναι τὸ ἴδρυμα τοῦτο διὰ τὸ ὁποῖον ἐδαπανήθη τὸ σεβαστὸν ποσὸν τῶν 17.000 λιρῶν στερλινῶν.

Θεραπευτήριον ἀνθυγιεινόν.

Μέσα ἀπὸ μιὰ κεντρικὴ χθαμαλὴ συνοικία τοῦ Ἀργοστολίου ξεπροβάλλει ἀπὸ τὴν λόχημιν του ἕνα ἐπιβλητικὸν κτίριον σὰν αἰνιγματικὸ διαρκὲς ἐρωτηματικὸ ποῦ ζητεῖ νὰ μάθῃ ποῖα τέλος πάντων σκοπιμότης ἐπέβαλλε νὰ ἐγερθῇ ἕνα τέτοιο ἀριστούργημα ἐπιστημονικῆς ἀρχιτεκτονικῆς σ' ἕνα τέτοιο ἄθλιο περιβάλλον, ἐλονοσιακόν. Διότι ἡ ἐκδοχὴ τοῦ ἔμβολιασμοῦ τῆς ἐλονοσίας καὶ ἡ διὰ ταύτης θεραπεία εἰς ὠρισμένας νευρολογικὰς παθήσεις τὴν ὁποίαν πολλοὶ ἐπιστήμονες ἀποκρούουν ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ ἀποτελέσῃ αἷτιον τοῦ νὰ ἀνεγερθῇ ἐκεῖ ἕνα θεραπευτήριον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐστηρίχθησαν ἐλπίδες ἀνάλογοι τῶν μεγάλων δαπανῶν του.

Καὶ ἂν εἰς ὠρισμένους ἀσθενεῖς πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ τεχνικὴ ἐλονοσία ἥτις εἵπομεν ἀποκρούεται πάντως αὐτὸ δύναται νὰ γίνῃ δι' ἐμβολιασμοῦ καὶ ὄχι νὰ χαντακωθῇ τὸ ἴδρυμα καὶ νὰ μαραινῶνται καὶ οἱ λοιποὶ ἀσθενεῖς.

Βέβαια εἰς ἕνα ἐπαρχιακὸν ἐπιστημονικὸν καὶ περιορισμένον περιβάλλον κατίσχυσαν αἱ στεναὶ καὶ προφανῶς ἰδιοτελεῖς ἀντιλήψεις. Ἀλλὰ ἐδῶ ἀκριβῶς πρέπει νὰ δοθῇ τέρμα καὶ τὸ ὠραῖον αὐτὸ θεραπευτήριον, ὅμοιον τοῦ ὁποῖου μόνον ἡ Βιέννη ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ, πρέπει νὰ ἐκτελέσῃ τὸν προορισμὸν του καὶ νὰ ἀναφανῇ ἕνα φιλανθρωπικὸν σῴτερον ἴδρυμα, συμφώνον μὲ τὸ πνεῦμα τῶν εὐεργετῶν του, ποῦ νὰ σῶσῃ πολλὰς ἀνθρώπινες ὑπάρξεις καὶ νὰ φημίον

ὄχι μόνον τὸν τόπον ἀλλὰ καὶ γενικῶς τὴν ἑλληνικὴν ἐπιστήμην ἀφοῦ ὑπάρχουν αἱ πρὸς τοῦτο πρόσοδοι ἐκ τοῦ *Βαλλειανείου Κληροδοτήματος* καὶ ὑπάρχουν τόσαι ἐπιστημονικαὶ κορυφαὶ ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ Ἴδρυμα καὶ ἡ διαίρεσις αὐτοῦ.

Τὸ ὅλον ἴδρυμα ἀρχιτεκτονικὸν ἀριστούργημα τοῦ εἴδους του εἵπομεν διαιρεῖται εἰς δύο πτέρυγας μίαν διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ ἄλλην διὰ τὰς γυναῖκας. Ἐκαστὴ πτέρυξ ἔχει δύο ἀκτίνας μίαν διὰ τοὺς μανιακοὺς καὶ ἄλλην διὰ τοὺς ἐλαφρότερον προσβεβλημένους.

Διὰ τοὺς μανιακοὺς ὑπάρχουν ὠραῖα ἀπομονωτήρια τῶν ὁποίων οἱ τοῖχοι θὰ καλυφθοῦν διὰ καουτσούκ,

Ἐπὶ τῶν ἐγκαταστάσεων ἰδιοθεραπείας, ἠλεκτροθεραπείας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἀποτελεῖ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς ἐπιστήμης μὲ παράθυρα μεγάλα κλεινόμενα διὰ σιδηρῶν φύλλων.

Πλυντήρια, μαγειρεῖον τέλειον, ἐγκαταστάσεις καλοριφέρ, διαμερίσματα προσωπικοῦ καὶ Διευθύνσεως ἰδεώδη ἀποτελοῦν τὸ ἅπαντον τοῦ θεραπευτηρίου τοῦτου διὰ τὸ ὁποῖον ἐγράψαμεν καὶ ἄλλοτε καὶ πρόκειται ἐκ νέου νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ.

Ἀλλὰ πρὸ παντὸς εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς αὐτὸ κτίριον πρέπει νὰ ἰδρυθοῦν τὰ ἀνάλογα ἐργαστήρια, νὰ στεγασθῇ δηλαδὴ ἡ Ἐπιστήμη. Εὐτυχῶς τόσον ἡ Κεφαλληνία ὅσον καὶ ἡ Ἑλλάς δὲν στερεῖται μεγάλων καὶ καλῶν ἐπιστημόνων, ἀλλὰ εἰς τὸν μοιραῖον αὐτὸν τόπον ποῦ ὅλα διακωμωδοῦνται, οἱ δὲ κρατικοὶ λειτουργοὶ ναρκισσεύονται δὲν εἶναι δύσκολον καὶ ἐκεῖ νὰ παρεισφύσουν οἱ διάφοροι ἐπιτήδευοι τῶν ὁποίων ἡ γνώμη κατίσχυσε καὶ διὰ τὴν εἰς τόπον ἀκατάλληλον ἀνεγερσὶν τοῦ ἰδρύματος.

Μολοντί δὲν ἔχομεν σκοπὸν νὰ παρῶμεν πλέον τὰ ζωτικὰ ζητήματά μας ἐκμεταλλεόμενα παρ' ἀνικάνων, ἐν τούτοις κρούομεν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου ἀπὸ τώρα. Θέλομεν ὅπως εἰς τὴν ἐσχάτην ἐκείνην τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος καὶ ἀπὸ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο θεραπευτήριον ἐκτοξευθοῦν ἐπιστημονικαὶ λάμπεις τιμῶσαι τὴν Ἑλλάδα. Τὰ πάντα εἶναι ἔτοιμα. Ἡ διαχειριστικὴ ἐπιτροπὴ ἔχει καθῆκον ἐπιτακτικὸν νὰ διορίσῃ ἱκανὸν καὶ κατάλληλον προσωπικὸν ἀπὸ τοῦ Διευθυντοῦ μέχρι τοῦ τελευταίου φύλακος, προσωπικὸν ποῦ νὰ κάμῃ τὸ ἴδρυμα τοῦτο νὰ ἐκπληρώσῃ τελειῶς τὸν προορισμὸν του. Ἄλλοίμονο ἂν ἐπαναληφθῇ καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ αὐτὴ θλιβερὰ ἱστορία τῶν λοιπῶν φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων τῆς Κεφαλληνίας τὰ ὁποῖα ἔχουσι μὲν τέλεια οἰκοδομήματα ἀλλὰ μετρίως διευθύνσεις. Ἐπειτα ἀπὸ τὴν πικρὰν πείραν ἐκείνων ἂν ἐπιτρέψωμεν οἱ Κεφαλλῆνες — μᾶς ἐνδιαφέρει διὰ τοῦτο — νὰ λάβῃ κῶδων ἕνα τόσον ἐγκληματικὸν ἄστονον, τότε θὰ εἴμεθα ὄλοι γιὰ δέσιμο.

Η ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΝΑΥΤΙΛΙΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

« Ἀγγελικὴ »—Βρατσέρα 74 κάρων ὀλικῆς χωρητικότητος ναυπηγηθεῖσα ἐν Σύρῳ τῷ 1918 τῶν κ.κ. Δημοσθ. Πιλάλη καὶ Π. Μικρηΐ. « Ἀγ. Εἰρήνη »—Βρατσέρα 45 κάρων ναυπηγηθεῖσα τῷ 1918 ἐν Πειραιεὶ τοῦ κ. Α. Πυλιαρινοῦ. « Ἀγ. Νικόλαος »—Καΐκιον 43 κάρων ναυπηγηθὲν ἐν Καλάμαις τῷ 1921 τοῦ κ. Νικ. Βαλλιάνου « Ἀγ. Σπυρίδων »—Γολέττα 50 κάρων ναυπηγηθεῖσα ἐν Γαλλίᾳ τοῦ κ. Παναγ. Βούλγαρη. « Ἀγ. Σπυρίδων »—Τροχαντήρ 62 κάρων ναυπηγηθὲν τῷ 1909 ἐν Πειραιεὶ τῶν κ.κ. Μιχ. Κονταρίνη καὶ Μιχ. Μαρκέττου « Εὐαγγελία »—78 κάρων ναυπηγηθὲν τῷ 1908 ἐν Τύνιδι τοῦ κ. Ἄντ. Γιανουλάτου. « Εὐαγγελίστρια »—Ἡμιολία 51 κάρων τοῦ κ. Σ. Ποτχμιάνου. « Εὐαγγελίστρια »—Βρατσέρα 60 κάρων ναυπηγηθεῖσα ἐν Ἰθάκῃ τῷ 1872 τοῦ κ. Γ. Θεοδωράτου. « Εὐαγγελίστρια »—Βριβιζάρδα 42 κάρων ναυπηγηθεῖσα τῷ 1885 ἐν Σάμῃ τοῦ κ. Ι. Σκλάβου. « Θεολόγος »—Ἡμιολία 97 κάρων ναυπηγηθεῖσα ἐν Σύρῳ τῷ 1904 τοῦ κ. Δημ. Φωκᾶ. « Μχρία »—Μυσοδρόμων 489 κάρων τοῦ κ. Γ. Βαλλιάνου. « Ππρασκευοῦλα »—Βρατσέρα 67 κάρων τοῦ κ. Μιχ. Βασιλάτου. « Παρνασσός »—Ἡμιολία 58 κάρων τῶν κ.κ. Ρ. Μιράτου καὶ Π. Ποτχμιάνου. « Ταξιάρχης »—Βρατσέρα 46 κάρων ναυπηγηθεῖσα τῷ 1922 ἐν Κορώνῃ τοῦ κ. Ἄλεξ. Ζακυνθινοῦ. « Φισχάρδος »—Καΐκιον 43 κάρων ναυπηγηθὲν τῷ 1923 ἐν Κερκύρᾳ τῶν κ.κ. Χ. Τσελέντη καὶ Σία. « Χριστόφορος »—Δόβερ 65 κάρων ναυπηγηθὲν τῷ 1861 ἐν Σένια τῶν κ.κ. Βατ., Σπ. καὶ Ἄνδρ. Βαλλιανάτου. « Ἀργὼ »—Κραβότσκαρον 49 κάρων μὲ βενζινομηχανὴν 45 ἴππων ναυπηγηθὲν τῷ 1910 ἐν Τουρκίᾳ τοῦ κ. Γρηγ. Λαμπάτου.

Πλὴν τῆς ὑπὸ τῶν ἐν Ἑλλάδι μονίμως διαμενοντων ὡς οἱ ἀνωτέρω πλοιοκτῆται, καὶ οἱ ἐν τῇ ξένη ἐγκατεστημένοι Κεφαλλῆνες ἰδίᾳ ἐν Ρουμανίᾳ διακρίνονται διὰ τὴν περὶ τὴν ναυτιλίαν ἐπιχειρηματικότητά των οὕτως ὥστε νὰ φέρεται μεθ' ὑπερηφανίας τὸ ὄνομα Κεφαλληνίαι ἐπὶ πλείστων πλοίων καὶ δὴ ρυμουλκῶν καὶ ποταμοπλοίων.

Οὕτως προστίθενται εἰς τὸν Ἐμπορικὸν στόλον τῆς Κεφαλληνίας καὶ τὰ κάτωθι :

Ὁ ἐπίλεκτος συνεργάτης μας
κ. Κ. Ο. ΔΑΝΑΛΗΣ

Ὄνομα πλοίου	Χωρητικὸς εἰς κάρους	Χρόνος Ναυπηγήσεως καὶ τόπος	Ὄνομα πλοιοκτῆτου
« Τίτος »	1073		Ἄρ. Σβορώνος
« Κρόνος »	1838		Ι. Ματσούκης
« Ἀγλαΐα »	850	Βουδαπέστη 1880	Σπ. Βεντούρας
« Ἀργοστόλιον »	1000	» 1888	Α. Παγουλάτος
« Βαρὺ »	1000	» 1889	Μ. Τσελέντης
« Βυζάντιον »	1300	» 1892	Γ. Ἀθανασούλης
« Γεράσιμος »	1300	Regensburg 1911	Γερ. Δάλης
« Θεοδωρίτσα »	1300	» 1908	»
« Ερμῆς »	600	Βουδαπέστη 1890	Γ. Β. Γαρμπῆς
« Ἐρνεστίνα »	350	Γαλάσιον 1879	Γ. Νεόφυτος
« Ἐρνεστίνα »	1100	Βουδαπέστη 1889	Α. Κοντογούρης
« Εὐαγγελίστρια »	180	»	Ν. Κουταβάς
« Εὐτυχία »	928	»	Διον. Μεσσάρης
« Ἥλιος »	1350	Regensburg 1912	Ἰωάν. Ἀννίνου
« Θεσσαλονίκη »	250	Linz 1871	Θ. Ἀενδρινός
« Θέτις »	1450	»	Ι. Ματσούκης

« Καλυφὼ »	1609	Linz	Ι. Ματσούκης
« Κεφαλληνία »	416	Regensburg	Δ. Μεσσάρης
« Κλειὼ »	1814	»	Ι. Ματσούκης
« Κραναία »	850	Βουδαπέστη	Ι. Πατρίκιος & Σία
« Λειβαθὼ »	850	»	1890 Ν. Βρεττός
« Μακεδονία »	1050	»	1913 Π. Ἀντύπας
« Μαργέτα »	500	»	1879 Δ. Μεσσάρης
« Μαρία »	500	»	1878 Ι. Κουταβάς
« Μινέρβα »	1000	»	1905 Ἦρ. Σπυράτος
« Μ. Γάγαλης »	1400	»	1893 Αἰν. Κοντογούρη
« Νίκος »	220	Linz	Δ. Μεσσάρης
« Νίκος »	1500	Βουδαπέστη 1912	Γερ. Ἀννίνος
« Νίνα »	1500	» 1911	Β. Βεντούρας
« Παλλική »	1200	»	1893 Π. Σταθάτος
« Πηνελόπη »	700	»	1881 Σ. & Ι. Βεντούρας
« Πλάτων »	1300	Regensburg 1912	Ἄδ. Τρωϊάννου
« Σμύρνη »	1000	Linz 1878	Μ. & Π. Σταθάτου
« Σπ. Μηλιαρέση »	1200	»	Ν. Μηλιαρέση

ΕΠΙΚΩΒΛΗΤΕΣ
ΔΕΛΤΑ ΕΙΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ
ΜΕΣΣΑΡΗΣ

Όνομα πλοίου	Χωρητικότης εις κάρους	Χρόνος Ναυπηγήσεως και τόπος	Όνομα πλοιοκτήτου
«Τηλέμαχος»	800	Linz	Γ. Αντύπας & Σία
«Υδρα»	650	Βουδαπέστη	1891 Ν. Μηλιαρέση
«Υπαπαντή»	950	»	1888 Α. Παγουλάτου
«Φισκάρδο»	325	Linz	1880 Κ. Καβαδίας
«Αγ. Νικόλαος»	350	Γαλάζιον	1903 Γ. Αθανασούλης
«Δημοσθένης»	740	Βουδανέστη	1895 Η. Σπυράτος & Σία
«Ευαγγελιστρια»	200	Γαλάζιον	1885 Κ. Κ. Πατρίκιος
«Κιόνη»	180	»	Παν. Δάλης
«Μπιζάνι»	250	Γαλάζιον	1895 Σπ. Καρηλάτος
«Πιέρρος»	400	»	Θρ. Γαρμπή
«Ποσειδών»	800	Βουδαπέστη	1875 Παν. Σταθάτος
«Χριστόδουλος»	500	»	1905 Ι. Κουταβάς

Πάντα τὰ ἀνωτέρω πλοία εἶναι τύπου σλεπιού ἐνῶ τὰ ἐπόμενα εἶναι βενζινόπλοια ἢ ρυμουλκά.

«Αναστασοῦλα»	Regensburg	1908	Χρ. Ἀβλιχος
«Αντ. Ματσούκη»	Βουδοπέστη	1912	Ἀντ. Ματσούκη
«Ἄρης»	Ἀμστερνταμ	1875	Κ. Π. Βαλιανάτου
«Αρχάγγελος»	Glosgow	1889	Ν. Αθανασούλης
«Γλάστων»	Βράζιλια	1881	Σπ. Βαλεριάνος
«Διονύσιος Β.»	Ἄγγλια	1890	Γρ. Βαλεριάνος
«Ἑλλησποντος»	S. Shields	1892	Παν. Ἀντύπας
«Cap Negro»	»	»	Κων. Αθγγρινός
«Λεάνδρος»	»	»	Παν. Ἀντύπας
«Μάκης»	Βουδαπέστη	1921	Ι. Ματσούκης
«Μαρίνα»	Ἄγγλια	1914	Παν. Ἀντύπας
«Μέλισσα Δ.»	Linz	1875	Γερ. Ἄννινος
«Πετροῦλα»	»	1880	Σπ. Δενδρινός
«Ρόδω»	»	»	Γερ. Δάλης
«Φωτεινός»	Βουδαπέστη	1890	Ἄρτ. Βασιλάτου
«Χαράλαμπος»	»	1921	Χ. Ματσούκης
«Χελιδών»	»	1880	Γερ. Ἄννινος
«Ἄγγελος»	»	»	Ν. Ἀλεξανδράτος

Ἀκόμη ὀλίγα μικρὰ πλοίαρια πιθανόν νὰ ἀνήκωσιν εἰς Κεφαλλήνας ἰδικτήτας τὰ ὅποια διαφεύγουσι τὰς ἐρεῦνας ἡμῶν.

Μόλον ὅτι καὶ ποσοτικῶς, ἀλλὰ καὶ ποιοτικῶς ὁ στόλος οὗτος συνιστᾷ τιμὴν εἰς μίαν μικρὰν νῆσον, ἐν τούτοις ἔχομεν τὴν πεποιθῆσιν καὶ τρέφομεν τὴν ἐλπίδα ὅτι εἶναι δυνατόν ν' αὐξηθῇ οὗτος σημαντικῶς καὶ νὰ ὑπερέχῃ μίαν ἡμέραν τῶν στόλων πάσης ἄλλης Ἑλληνικῆς Νήσου.

Διότι καὶ οικονομικῶς ἡ Κεφαλλήνη εἶναι ἀνθη ροτάτη καὶ ἐπιχειρηματικὰ στελέχη ἔχει τὰ ἄριστα ἐν τῇ Ναυτικῇ Ἑλλάδι.

Πρὸς διενέργειαν τῶν διὰ τοῦ ἐμπορικοῦ ἡμῶν στόλου Ναυτικῶν συναλλαγῶν ὑπάρχουσιν εἰς διαφόρους ἡμεδαποὺς καὶ ἀλλοδαποὺς λιμένας πλεῖσται ναυτικαὶ ἐγκαταστάσεις ὑπὸ Κεφαλλήνων, ἐξ ὧν κυριώτεραι εἶναι αἱ ἐν Δονδίνῳ

Τὰ ἐν Δονδίνῳ γραφεῖα τοῦ κ. Λυκιαρδοπούλου περὶ ὧν ἐγένετο λόγος, ἐπίσης τὰ γραφεῖα τῶν ἀδελφῶν Βεργωτῆ, καὶ τοῦ κ. Α. Φραγκοπούλου. Πλὴν τούτων ἐξαιρετικὴν τιμὴν περιποιεῖ εἰς τὴν ναυτικὴν Κεφαλληνίαν ἡ ἀνάθεσις τῆς διευθύνσεως τῶν ἐφοπλιστικῶν γραφείων τοῦ κ. W. P. Richardson εἰς τὸν ἐκλεκτὸν ἡμῶν συμπολίτην κ. Ἄγγελον Δούλην. Ὁμοίως ἐν Δονδίνῳ ἀριστὰ κατηρητισμένον λειτουργεῖ τὸ γραφεῖον τῶν κ.κ. Ἀδελφῶν Μεταξᾶ.

Ἐκτιμῶντες τὸ δημιουργικὸν καὶ ρηξικέλευστον πνεῦμα τοῦ Κεφαλλήνος ὀφείλομεν νὰ μνημονεύσωμεν

τὴν ἐξοχον σταδιοδρομίαν καὶ πρόδοον τοῦ κ. Παν. Σβορώνου ἢ Στρατιώτου, ὅστις ἐν Rosario τῆς Ἀργεντινῆς ὅπου ἐγκατεστάθη ἐσταθεροποίησε κύκλον ναυτικῶν ἐργασιῶν ἐπίζηλον, προσιωνίζοντα δι' αὐτὸν εὐρὸ καὶ λαμπρὸν μέλλον, ἐνῶ συγχρόνως ὁ πρεσβύτερος αὐτοῦ ἀδελφὸς κ. Στ. Στρατιώτης εἶναι ἐγκατεστημένος εἰς Βουένος ἈἼρες. Χωρὶς νὰ ἀναφέρωμεν ἕνα ἕκαστον χωριστὰ τοὺς τε πλοιοκτήτας καὶ πλοίαρχους Κεφαλλήνας οἵτινες εἶναι τὸ ἀγλαῖσμα τῆς Ἑλληνικῆς Ναυτικῆς καὶ νὰ ἀποδώσωμεν ἐνὶ ἑκάστῳ κεραιωμένους τὸν ὀφειλόμενον τίτλον τιμῆς, χαιρετίζομεν αὐτοὺς ὅλους ὁμοῦ καὶ τὸ περιλαμπρὸν ἔργον των καὶ εὐχόμεθα ὅπως ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ εὐοδοῦται πᾶσα προσπάθειά των πρὸς ἴδιον ὄφελος καὶ πρὸς τιμὴν τῆς εὐγενοῦς γενετέρας των, τῆς ἐνδόξου Κεφαλληνίας μας.

Γ. Γ. Εἰς τὸν Κεφαλληνικὸν στόλον προσετέθη καὶ τὸ Α)Π «Ἐὐτυχία» τῶν υἱῶν Ρόκου Βεργωτῆ ἀγορασθὲν τελευταίως, ὄλ. χωρητικότητος 9600 τόννων.

Κ. ΟΔ. ΔΑΝΑΛΗΣ

Δικηγόρος ἐν Πειραιεῖ

Πρόεδρος τῆς Πανελληνίου Ἐνώσεως τῶν Πλοίαρχων Ε. Ν.

ΑΔΕΙΑΙ ΓΑΜΩΝ

Κοσμ. Φραγκόπουλος (Κλεισμάτα)—Μαρ. Βαλλιανάτου (Βαλοσαμάτα). Πέτρ. Βαγγελάτος (Ἀργοστόλιον)—Ρεντζινα Παγουλάτου (Σβορωνάτα). Εθαγ. Χριστοδουλάτος (Καμηναράτα)—Ἐδτ. Βαγγελάτου (Ἀσπρογέρακας). Νικ. Προκόπης—Φωτίκια Περλικού (Ἀργοστόλιον). Κωνστ. Παπαδάτος (Θεοδωρίτση)—Οὐρανία Κουτροκῆ (Κουτροκῆ). Νικ. Καγκάδης (Καπανδρίτι)—Μαρ. Μολφέτα (Μαρκουλάτα). Διον. Κουρκουμέλης (Σκάλα)—Χαριτωμένη Κουλοῦρη (Δημητσανάτα). Παν. Λυκούδης—Ἐλένη Λυκούδη (Κοντογουράτα).

ΤΙΝΑΕ

Ἐμφαίνων τὰς ἐνεργηθείσας εἰσπράξεις ἐκ Δημοσίων ἐσόδων καὶ Εἰδικῶν Ταμείων τοῦ Τελωνείου Κεφαλληνίας.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ 1929—30.

Ἀπρίλιος	871.474.00	Ἐκ μεταφοράς	5.311.418.60
Μάιος	869.499.00	Ὀκτώβριος	848.491.40
Ἰούνιος	752.255.00	Νοέμβριος	741.840.40
Ἰούλιος	771.410.00	Δεκέμβριος	957.240.20
Αὐγούστος	1.044.734.30	Ἰανουάριος	669.771.30
Σεπτέμβριος	1.002.046.30	Φεβρουάριος	513.398.50
Εἰς Μεταφορ.	5.311.418.60	Μάρτιος	797.829.10
		Ἐν ὄλφ Δραχ.	9.899.989.50

ΑΘ. ΜΑΝΤΕΛΗΣ

Ζητεῖται

Ἡ διεύθυνσις τοῦ κ. Διονυσίου Στ. Παπαστεφανάτου

Ἀκρίμενε οὔτις πρὸ δεκαεσσάρων ἐτῶν εἰς ΑΚΡΟΝ OHIO ὅπου διετήρει Ζαχαροπλαστεῖον.

Ἐκτοτε οὐδὲν ἔδωκε σημεῖον ζωῆς καὶ διὰ τούτου, παρακαλεῖται ὁ γνωρίζων τι περὶ αὐτοῦ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἐνδιαφερόμενον υἱὸν αὐτοῦ Στέφανον Παπαστεφανάτου Κομιτάτα — Κεφαλληνίας ἢ τὰ γραφεῖα τῆς «Ἡχῶς».

ΟΙ ΚΕΦΑΛΛΗΝΕΣ ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

NEW YORK N. Y.,

—Κατὰ τὸν διαγωνισμόν τῶν Καλλιστείων μεταξὺ τῶν Ἑλληνίδων τῆς Νέας Ὑόρκης ἀνεδείχθη ὡς Μις Ἑλλάς τῆς Ν. Ὑόρκης ἡ χαριτόβουτος Δις Ἀγγέλα Λάμπρου Μουλίνου. Ἀπαντες οἱ Κεφαλλῆνες τῆς Ἀμερικανικῆς μητροπόλεως ἐχαίρεισαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ ὑπερηφανείας τὴν ἐκλογὴν τῆς ἐπιλέκτου ταύτης Κεφαλληνίδος ὡς βασιλίσσης τῆς καλλονῆς. Ἡ ἐκλεγείσα εἶναι κόρη τοῦ κ. Λάμπρου καὶ τῆς Κας Μουλίνου, τὸ γένος Χοιδᾶ, ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων Ἑλλήνων τοῦ νέου κόσμου.

Συγχαίροντες ἐγκαρδίως τὴν Δαδ Μουλίνου, τὴν τόσον τιμήσασαν τὴν Κεφαλληνίαν, εὐχόμεθα αὐτῇ νέους θριάμβους.

—Ἀνεχώρησαν διὰ Κεφαλληνίαν μετὸς ἐκδρομεῖς «Γκάπανς» οἱ κ. κ. Νικ. Βαλλιᾶνος, Γεώρ. Μαλιαγρός καὶ Ἰωάν. Μαλιαγρός, Νικ. Σακκάτος καὶ Τηλέμ. Τσαγγαράτος.

—Ἀνεχώρησε μετὸς ἐκδρομεῖς «Ἀχέπανς» ὁ κ. Ἰάσων Κοκκινᾶτος.

Ὁ κ. Κοκκινᾶτος εἶναι ὁ ταμίας τοῦ ἐνταῦθα Ὑποτοῦ τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν καὶ τοῦ «Κεφάλου» τῆς Ν. Ὑόρκης, ἦτο δὲ μέλος τῆς ἀνωτάτης ἐπιτροπῆς τῆς ἐκδρομῆς. Ὁ κ. Κοκκινᾶτος παραιτηθεὶς πρὸ δεκαετίας καὶ πλέον τῆς ἐπιζήλου θέσεως, ἦν κατεῖχεν ἐν Οὐασινγκτῶν ὡς τμηματάρχης ἐν τῷ Γραφείῳ Ἀπομάχων Πολέμου κατῆλθεν εἰς Ν. Ὑόρκην ὡς εἰς ἐκ τῶν πρωτεργατῶν, ἰδρυτῶν καὶ διοργανωτῶν τοῦ Ὑποτοῦ τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν. Εἰς τὴν φιλεργίαν, τὸ μελίχιον τοῦ χαρακτῆρος καὶ ἰκανότητα αὐτοῦ ὀφείλονται κατὰ πολὺ αἱ πρῶται ἐπιτυχίαι τοῦ Ἰδρυμάτος τούτου ἐν Ν. Ὑόρκη. Ὡς διευθυντῆς δὲ ἀργότερον τοῦ ἰδρυθέντος ὑπ' αὐτοῦ Γραφείου ἐν Σικάγῳ ἀπέδειξε σπάνια διοικητικὰ καὶ διοργανωτικὰ προσόντα. Βραδύτερον ὅταν ἡ Τράπεζα ἐξελίχθη εἰς τὸ σημερινὸν ἴδρυμα, τὴν Bank of Athens Trust Co., ὁ κ. Κοκκινᾶτος ἦτο ὁ ἐνδεικνυμένως ταμίας αὐτῆς καὶ λόγῳ προσόντων καὶ γνωριμιῶν καὶ διότι ἦτο εἰς ἐκ τῶν πρωτεργατῶν τῆς ἐξελιξεως καὶ προόδου τῆς Τραπεζῆς. Ὁ κ. Κοκκινᾶτος εἶναι τὸ δεξιὸν χερὶ τοῦ δραστηρίου καὶ ἰκανοτάτου προέδρου τῆς Τραπεζῆς κ. Θεοδ. Ἡλιάσκου, ἡ ψυχὴ δύναται τις νὰ εἴπῃ τοῦ ἰδρυμάτος, τὸ ὁποῖον τόσον ἐποφελῶς ἐξυπηρετεῖ καὶ καθοδηγεῖ τὸν Ἑλληνισμόν τῆς Ἀμερικῆς, ὁ ὁποῖος τόσῃν ἀνάγκην εἶχε τοιούτων ἰδρυμάτων καὶ ὅστις ἐν τῷ προσώπῳ τραπέζιτικῶν ὡς ὁ κ. Κοκκινᾶτος εὗρε τοὺς ἰδεώδεις οἰκονομικοὺς αὐτοῦ συμβούλους.

Οἱ κ. κ. Νικ. Βαλλιᾶνος καὶ Γεώρ. Φλωράτος ἐπώλησαν τὸ ἐστιατόριον αὐτῶν εἰς καλὴν τιμὴν.

CHARLESTON S. C.,

—Κατὰ τὰς ἐξετάσεις τοῦ ἐνταῦθα Γυμνασίου ἠγλέων ἡ τελειόφοιτος αὐτοῦ Δις Μαργαρίτα Χρ. Γαζῆ ἀριστεύασα καὶ κέρθεισα ἡ πρώτη μαθήτρια ἀπήγγειλε τὸν ἀποχαιρετιστήριον λόγον τῆς Σχολῆς—θαυμάσιον δὲ—ἐνώπιον πυκνοτάτου ἀκοατηρίου κατα-

χειροκροτηθεῖσα καὶ δεχθεῖσα τὰ συγχαρητήρια τῶν ἐπισήμων.

Ἡ Δις Γαζῆ εἶναι ἡ συμπαθὴς κόρη τοῦ κ. Χρήστου Γαζῆ, ἐκ Δειληνάτων, ἀντιπροέδρου τοῦ ἐνταῦθα «Κεφάλου», καθ' ὅλην δὲ τὴν μαθητείαν αὐτῆς ἐπρώτετε πάντοτε ἐπιδείξασα πρὸς τοὺς ἄλλοις σπανίαν ἐπίδοσιν εἰς τὴν μουσικὴν, (πιάνο καὶ φωνητικὴν) καὶ τὴν ἀπαγγελίαν. Κατὰ τὰς διαφόρους κοινοτικὰς ἐορτὰς καὶ παραστάσεις ἔλαβε πάντοτε πρωτεῦον μέρος. Εἶνε ἡ λατρευτὴ τῆς ἐδῶ ὁμογενοῦς παροικίας καὶ τὸ καμὰρι τῶν Κεφαλλῆνων. Ὅμιλεῖ δὲ καὶ γράφει ἀπταιστώσως τὴν ἑλληνικὴν μολονδία γεννηθεῖσα ἐδῶ, καὶ μάλιστα μετὰ καθαρὰν Κεφαλληνιακὴν προφορὰν.

Τὴν ἐκλεκτὴν μας ταύτην Κεφαλονιτοποῦλαν ποῦ τόσον ἐτίμησε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν νῆσον μας συγχαίρομεν ἐγκαρδίως, εὐχόμενοι λίαν εὐδόκιμον σταδιοδρομίαν.

—Ὁ πρό τιнос ἐγκατασταθεὶς ἐνταῦθα καὶ ἀποθανὼν ἐσχάτως Παναγῆς Μακρῆς ἐκηδεύθη σεμνοπρεπῶς ὑπὸ τοῦ «Κεφάλου», τὴν κηδεῖαν τοῦ δὲ παρηκολούθησεν ἅπασα σχεδὸν ἡ παροικία μας. Θεματοφύλαξ καὶ διαχειριστὴς τῆς περιουσίας τοῦ ἔχει διορισθῆ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ὁ πρόεδρος τοῦ «Κεφάλου» κ. Σπ. Σκιαδαρέσης μέχρις ὅτου διεκδικήσωσι ταύτην οἱ κληρονόμοι του.

—Μετὰ τὴν ἐκδρομὴν τῆς «Ἀχέπανς» ἀνεχώρησε διὰ Κεφαλληνίαν ἐπιλεκτὸν μέλος τῆς παροικίας μας ὁ κ. Ἀλκιβιάδης Μαγουλάς, εἰς ὃν εὐχόμεθα καλὴν ἐπάνοδον.

“ΠΕΤΡΗΣ,”

CHICAGO, ILL.,

Τὴν Κεφαλληνιακὴν παροικίαν Σικάγου ἐβύθισεν εἰς ἄφατον λύπην θλιβερὸν γεγονός λαβὼν χώραν τὴν 12ην Μαρτίου.

Τὸ μικρὸν τριετὲς ἀγγελουδάκι τοῦ καλῶς ἀποκατεστημένου ἐνθέριμου πατριώτου Γερασίου Τρίτση, υἱὸς πολὺκλανστος καὶ λατρευτὸς τοῖς πᾶσι Σπυριδῶν, ἐξέλειπε μεταστὰς ἵνα συμπληρώσῃ κενὸν τῶν λεγεῶνων τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ ἐν οὐρανοῖς.

Ὁ θάνατός του ὅλως αἰφνιδίως προελθὼν ἐξέπληξε καὶ κατελύπησε πάντας.

Ἡ ἀσθένειά του, ἡ διαρκέσασα μόλις ὀκτὼ ὥρας, δὲν ἔδωκεν καιρὸν εἰς τὴν ἐπιστήμην ἵνα παράσχῃ εἰς αὐτὸ βοήθειαν.

Προσεκλήθησαν οἱ διασημότεροι ἰατροὶ τῆς κοσμοπόλεως τοῦ Σικάγου καὶ παρ' ὄλον τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν ἀνελθόντων εἰς ἑπτὰ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διασώσουν τὸ ἀγγελουδάκι, διότι ἡ μηνιγγίτις ἐφάνη ἀμείλικτος.

Τῇ διαταγῇ τοῦ Ὑγειονομείου ἡ κηδεῖα του ἐγένετο ἀμέσως καὶ δὲν ἔδωκεν καιρὸν οὔτε εἰς τοὺς γονεῖς νὰ κάμουν τὸ καθήκον των ὡς αὐτοὶ ἠθέλον οὔτε καὶ εἰς τοὺς πλείους τῶν συμπατριωτῶν μας νὰ γνωρίσωσι τοῦτο ἐγκαίρως.

Πλὴν ὅμως ἡ κηδεῖα του ἐγένετο συμνοπρεπιστατὴ ἀκολουθησάντων αὐτὴν ἀρκειῶν ὁμογενῶν, ἰδίως Κεφαλλῆνων.

Ἡ νεκρική πομπὴ ἐκκινήσασα ἐκ τῆς οἰκίας τῶν γονέων ἐπορεύθη εἰς τὸ Νοσοκομεῖον καὶ παραλαβούσα τὸ νεκρὸν τοῦ μικροῦ Σπυριδῶνος κατηδύνηθη εἰς τὸ νεκροταφεῖον ἀκολουθούτων ὑπερτεσσαράκοντα πλήρων κόσμου αὐτοκινήτων.

Ἐπὶ τῆς σοροῦ κατετέθησαν πολλοὶ βαρύτεροι ἐκ φυσικῶν ἀνθέων στέφανοι μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνοντο πλὴν τῶν γονέων, τῶν κ. κ. Ἀλεξάνδρου Παγουλάτου, ἀναδόχου τοῦ μικροῦ Σπυριδῶνος, Οἰκογενεῖας Γερασίου Ζησιμάτου προγόνου. Νικολάου Τρίτση, ἀδελφοῦ τοῦ πατρός, Δημητρίου Τρίτση, Παναγιώτου Ζησιμάτου, οἰκογενεῖας Χρήστου Κωστοπούλου, Διονυσίου Καραντινοῦ, Ἀδελφῶν Χαλιώτη, Σοφοκλέους Μουστάκη, Δημητρίου Ἀντωνάτου, Ζ. Σωτηριάδου καὶ ἄλλων.

Εἰς τοὺς παραινετικούς λόγους τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἀβερικοῦ Δημακοπούλου ἀπήντησαν οἰμωγαὶ καὶ λιποθυμίαι τῶν συγγενῶν καὶ φίλων ἰδίως τῶν γονέων οἵτινες ἦσαν ἀπαρηγόρητοι.

Ἐῖθε ὁ Ὑψιστος νὰ χύσῃ βάλαμον παρηγορίας εἰς τοὺς τόσον δεινῶς τρωθέντας τὴν καρδίαν γονεῖς καὶ οἰκειούς.

—Ὁ συμπαθὴς καὶ ἐνθουσιώδης νέος κ. Ἡρακλῆς Ζερβὸς ὑπέστη κάταγμα εἰς τὸν δεξιὸν πόδα ἐνὸς περικλάττει, τῇ ἐπεμβάσει ὅμως τῶν ἰατρῶν μετὰ χαρᾶς οἱ πολυπληθεῖς φίλοι τοῦ εἶδον αὐτὸν ἀναρρώσαντα.

—Ἀντήλλαξαν δακτύλιον ἀρραβῶνος δύο εὐγενεῖς ὑπάρξεις, ὁ κ. Διονύσιος Γιαννάκης, διαχειριστὴς τῆς «Ἡχοῦς τῆς Κεφαλλήνιας» μετὰ τῆς εὐήγηνης καὶ διὰ πολλῶν προτερημάτων πεπρωτισμένης Δος Θεσσαλονίκης Α. Φλάμπουρα, ἐκ Φιλιατρῶν.

Εἰς τὸ εὐάμοστον ζεύγος εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέφιν καὶ τὸν μετέπειτα βίον ἀνέφελον καὶ τρισόλιθον.

A. Π.

—Ἡ ἐρίτιμος Κα Ἀντιγόνη Γεωρ. Κολομπάτοβιτς, σύζυγος τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Γαυγκοσλαβίας ἐν Σικάγῳ, τὸ γένος Κεφαλά, ἔχει κατακτήσει τὰς συμπαιδείας τῆς ἐνταῦθα ὁμογενοῦς παροικίας. Μὴ λησμονοῦσα τὴν ἐθνικότητα αὐτῆς ἐνδιαφέρεται ἐνεργῶς διὰ τὴν πρόοδον καὶ εὐημερίαν τῶν Ἑλλήνων, διὰ τοῦ καλάμου τῆς δέ, τὸν ὁποῖον χειρίζεται ἀριστοτεχνικῶς, συμβουλεύει αὐτοὺς νὰ μὴ λησμονοῦν τὴν γενέτειραν. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ ἐπιλεκτος αὕτη Κεφαλλήνις ὑπερφηανεύεται διὰ τὴν καταγωγὴν τῆς ἐκ τῆς ὥραίας μας νήσου μολοντί γεννηθεῖσα εἰς Ὀδησόν.

NORFOLK, VA.,

—Ἀνεχώρησε μεταβαίνουσα μετὰ τῶν τέκνων τῆς εἰς Κεφαλλήνιαν ἡ κ. Κάτε Φερδινάλη. Εὐχόμεθα καλὸ ταξεῖδι.

—Εἰς τὸν λαμπρὸν πατριώτην κ. Διον. Κουταβαν εὐχόμεθα νὰ τοῦ ζήσῃ ἡ ἀναδεχτή του.

E. ANNINOV

VERONA, PA.,

Κατὰ τὴν βάπτισιν τοῦ δευτεροτόκου υἱοῦ τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Πέτρου Γκούδη παρευρέθησαν ἑκατὸν περίπου προσκεκλημένοι πρὸς τοὺς ὁποίους παρετέθη μετὰ τὸ μυστήριον πλουσιωτάτων δαίπνων, τὸ ὁποῖον ἐπιηκολούθησεν ὥραία διασκέδασις. Ἀνάδοχος παρέ-

στη ὁ κ. Σπυριδῶν Κωνσταντάτος, ὁ δὲ νεοφώτιστος ὀνομάσθη Γεράσιμος. Εὐχόμεθα εἰς τοὺς εὐτυχεῖς γονεῖς καὶ ἀνάδοχον νὰ τοῖς ζήσῃ.

ΤΑ ΠΛΟΙΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ & ΙΘΑΚΗΣ ΕΝ ΤΗ ΞΕΝΗ

Εὐτυχία, 9600 τόνων Νεαγορασθὲν εἰς Νιούκαλα. Μάκης διήλθε Πουάντε Γκράβ 2 Ἀπριλίου. Μαρία Σταθάτου, ἀνεχώρησε δι' Ὀκτάνς 2 Ἀπριλίου. Τηλέμαχος, διήλθε Κωνηπολιν 31 Μαρτίου. Καλυψὼ Βεργωτῆ, ἀνεχώρησεν εἰς Ρίον Ἰανέρον δι' Ἐδρώπην 1 Ἀπριλίου. Στυλιανός, ἐφθασεν εἰς Χουέλιαν 6 Ἀπριλίου. Χλόη, ἐφθασεν εἰς Ροζάριο 1 Ἀπριλίου. Φώτης, ἐφθασεν εἰς Σάντα φέ 31 Μαρτίου. Ἀντώνιος Σταθάτος, ἐφθασεν εἰς Φάλμουθ 5 Ἀπριλίου. Ἅγιος Γεώργιος ἀνεχώρησε 28 Μαρτίου διὰ Βενετιαν. Μεμᾶς ἀνεχώρησε εἰς Ρίον Ἰανέρον 28 Μαρτίου διὰ Φιλαδέλφειαν Ἀμερική. Βασίλειος Δεστούνης, κατευθύνεται εἰς Νεάπολιν. Ἐλισάβετ ἐφθασεν εἰς Λίβερπουλ 4 Ἀπριλίου. Ζαχαρίσσα διήλθε Λαντίς ἐντ 31 Μαρτίου διὰ Βράντισαν. Καπετὰν Ρόκος, διήλθε Γιβρατὰρ 29 Μαρτίου. Χαράλαμπος, ἐφθασε εἰς Καζαμλάκα. Ἀγγελῆς Καμπίτσης, ἐν Πειραιεὶ παρωπλισμένον. Εὐάγγελος Νεόφυτος φορτώνει ἐν Τάϊν δι' Ἀλεξάνδρειαν. Παναγῆς Βαλλιάνος, ἐν Πειραιεὶ παρωπλισμένον. Ἀνουῖλα, ἐν Ἀδόνουτ ἀναμένον.

Διονύσιος Σταθάτος, ἐφθασε Λὰς Πάλμας 12 Ἀπριλίου, Εὐάγγελος Νεόφυτος, ἀνεχώρησε ἐκ Τάϊν 13 Ἀπριλίου διὰ Πόρτ-σάϊν. Μεμᾶς, κατευθύνεται εἰς Φιλαδέλφειαν. Μαρία Σταθάτου ἐφθασεν εἰς Τάϊν 12 Ἀπριλίου. Πόντος (Γράτσου) ἀνεχώρησε ἐκ Βουένος Ἀἶρες διὰ Πειραιᾶ 10 Ἀπριλίου. Πολύκτωρ, διήλθε Γιβρατὰρ 13 Ἀπριλίου διὰ Δυτικὴν Ἐδρώπην. Ρόκος Βεργωτῆς, ἀνεχώρησε ἐκ Ρότερταμ διὰ Βουένος Ἀἶρες 1 Ἀπριλίου. Τρίτων, ἐφθασεν εἰς Βραϊλιαν τὴν 7 Ἀπριλίου. Ἀντών. Σταθάτος, ἐφθασεν εἰς Ἀμβούργον 9 Ἀπριλίου. Ἀλάφια, ἐφθασεν εἰς Port Natal 11 Ἀπριλίου. Ἀγ. Σπυριδῶν, ἐφθασεν εἰς Βουένος Ἀἶρες 9 Ἀπριλίου. Δάφνη, ἐξεφόρτωσεν εἰς Londonderry. Νικόλας ἐφθασεν εἰς Τενερίφαν 10 Ἀπριλίου. Στυλιανός, ἀνεχώρησε ἐκ Χουέλιαν 9 Ἀπριλίου διὰ Γάνδη. Χαράλαμπος κατευθύνεται εἰς Ὀδησόν. Διονύσιος, ἐφθασεν εἰς Κοπεγγάγην 7 Ἀπριλίου. Ἐλισάβετ, ἐφθασεν εἰς Newport 9 Ἀπριλίου. Εὐτυχία, ἐφθασεν εἰς Ἀμβέρσα 7 Ἀπριλίου. Καπετὰν Ρόκος, κατευθύνεται εἰς Τορεδίζαν. Πολύμνια, ἐξφόρτωσεν εἰς Ἴκιχ δι' Ἐδρώπην, Κάτε (Πανᾶ) ἐφθασεν εἰς Τάραντον δι' ἐκφόρτωσιν. Ἄννα, εἰς Avon Mouth ἀναμένον ναύλωσιν. Ἀνονῖλα, εἰς Avon Mouth ἀναμένον ναύλωσιν. Παναγῆς εἰς Ρότερταμ ἀναμένον ναύλωσιν. Παναγῆς Βαλλιάνος, ἐν Πειραιεὶ ἀναμένον ναύλωσιν. Ἀγγελῆς Καμπίτσης, ἐν Πειραιεὶ ἀναμένον ναύλωσιν.

Ἰάσων, φορτώνει ἐν Μαριουπόλει τῆς Ρωσίας. Οὐρανία, διήλθε Ντόντζενες 14 Ἀπριλίου διὰ Ἰταλίαν. Μάκης, διήλθε Λίζαρντ 21 Ἀπριλίου διὰ Μπάρυ. Νικόλας, ἐφθασεν εἰς Βέζερ 25 Ἀπριλίου. Στυλιανός, ἐφθασεν Γάνδην 18 Ἀπριλίου. Βασίλ. Δεστούνης, ἐκφορτώνει εἰς Γένοβαν καὶ κατευθύνεται εἰς Κωνηπολιν. Ἐλισάβετ, διήλθε Γιβρατὰρ κατευθύνεται εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἰθακος, ἐκφορτώνει εἰς Ραβέναν καὶ κατευθύνεται εἰς Σουλινᾶν. Μέντωρ, ἐλλυμενισμένον ἐν Σὰν Λορένζο. Πολύκτωρ, ἐκφορτώνει ἐν Ἀδόν Μούτ. Φώτης ἀνεχώρησε ἐκ Σάντα φέ 15 Ἀπριλίου δι' Ἐδρώπην. Αἰγὴ διήλθε Ντάκαρ 15 Ἀπριλίου. Διονύσιος Σταθάτος ἐφθασεν εἰς Καλιάρ.

Εὐτυχία, (νεαγορασθὲν) φορτώνει ἐν Ἀνβέρσῳ. Ζαχαρίσσα ἐφθασεν εἰς Βραγκίτζα 14 Ἀπριλίου. Μονίτωρ (νεαγορασθὲν) μετὰ πλοίαρχον Κύρ. Πρίαμον Κανάλην ἐν Γενουῇ. Ἀντώνιος Σταθάτος παραμένει ἐν Τάϊν. Ρόκος Βεργωτῆς, κατευθύνεται εἰς Βουένος Ἀἶρες. Ὑπὸ τῶν υἱῶν Ρόκου Βεργωτῆ ἐπιθεωρεῖται πρὸς ἀγορὰν Δεξαμενοπλοίων τι ἐν Ὀσλερ, εἰς ὃ διαορίσθη πλοίαρχος ὁ φιλιτατος κ. Παν. Μακρής.

Ἀγ. Γεώργιος, ἐφθασεν εἰς Βενετιαν τὴν 18 Ἀπριλίου. Βασίλ. Παντελῆς, ἀνεχώρησε ἀπὸ Ροζάριο δι' Ἐδρώπην τὴν 17 Ἀπριλίου. Καλυψὼ Βεργωτῆ, ἐφθασεν εἰς Λὰς Πάλμας 21 Ἀπριλίου. Τηλέμαχος, κατευθύνεται εἰς Βέζερ.

K. O. A.

ΙΛΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ, Ἀπρίλιος 1930.—Καθ' ὅλον τὸν μῆνα σχεδὸν ἐπεκρατήσαν νοτιοὶ ἐλαφροὶ ἀνεμοὶ ὅχι καὶ τόσον εὐνοϊκοὶ διὰ τὰ κτήματα, διότι ὡς γνωστόν, οἱ καιροὶ οὗτοι εὐνοοῦν τὴν ἀναπτύξιν τοῦ περαιοσοποῦ, ὅστις ἔκαμε κατὰ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς τὴν ἐμφανισίν του, ἂν καὶ ἀραιῶς, εἰς

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ TRUST COMPANY

205 WEST 33rd STREET

NEW YORK CITY

(Ακριβώς έναντι του Σταθμού Πενσυλβανίας)

Telephone: CHICKERING 6721-6

Η ΠΡΩΤΗ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Είναι Ἀμερικανικὸν ἴδρυμα, λειτουργοῦν συμφώνως πρὸς τοὺς Ἀμερικανικοὺς νόμους καὶ ἰδρύθη ὑπὸ τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν διὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς Ἕλληνας εἰς τὴν πρόοδόν των.

ATHENS BANKERS' CORPORATION
19 KNEELAND STREET,
BOSTON, MASS,

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΕΝ ΣΙΚΑΓΩ
23 SO. CLARK STREET,
Suite 620, CHICAGO, ILL,

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Ταχίστη διεκπεραίωσις
τῶν συναλλαγῶν σας
Συμφέρουτες ὁροι
Ἀσφάλεια χρημάτων

ΓΡΕΥΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΛΗΜΜΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΠΟΣΤΡΟΦΗΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τακτική και σύντομος συγκοινωνία μεταξύ Ελλάδος και Ἀμερικῆς διὰ τῶν ταχυπλόων ὑπερωκεανείων «ΕΔΙΣΩΝ» καὶ «ΒΥΡΩΝ», τὰ ὅποια ἔχουσι ἀνακαινισθῆ τελείως καὶ παρέχουσι ὅλας τὰς ἀναπαύσεις εἰς τοὺς ἐπιβάτας.

ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:

“ΕΔΙΣΩΝ,,

ΜΑΪΟΥ 31

ΕΚ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

“ΒΥΡΩΝ,,

ΜΑΪΟΥ 29

ΕΚ ΠΑΤΡΩΝ

“ΕΔΙΣΩΝ,,

ΙΟΥΝΙΟΥ 2

National Steam Navigation Co L^{td} of Greece

44 WHITEHALL STREET

NEW YORK, N. Y.

Θ. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ Σ. ΛΑΛΗΣ

ΚΤΗΜΑΤΙΚΑΙ & ΕΜΠΟΡΙΚΑΙ ΣΥΝΑΛΛΑΓΑΙ

“Ο ΚΕΦΑΛΟΣ,,

5 ΟΔΟΣ ΔΩΡΟΥ 5-(ΟΜΟΝΟΙΑ)-ΑΘΗΝΑΙ

Ἄριθ. Τηλ. 56-36

ΑΓΟΡΑΙ-ΠΩΛΗΣΕΙΣ-ΕΝΥΠΟΘΗΚΑ-ΔΑΝΕΙΑ

ΕΝΟΙΚΙΑΣΕΙΣ-ΠΡΟΜΗΘΕΙΑΙ-ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ-ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΟΙΚΙΑΙ ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΟΔΟΦΟΡΟΙ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΑΛΗΘΟΥΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

51 MAIDEN LANE

NEW YORK CITY

- Έμβάσματα εις ὅλας τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία τῆς Ἑλλάδος ταχυδρομικῶς καὶ τηλεγραφικῶς.
- Ἐκδόσεις ἐπιταγῶν πάσης φύσεως εις δραχμὰς καὶ δολλάρια.
- Ἐκδόσεις Special Travellers Checks εις αὐτοῦσια Δολλ. καὶ Δραχμὰς χωρὶς χαρτόσημον ἐν Ἑλλάδι.
- Πιστωτικαὶ ταξειδιωτικαὶ ἐπιστολαὶ σπουδαίως ἐξυπηρετοῦσαι τοὺς εις Ἑλλάδα μεταβαίνοντας Ἑλληνας τῆς Ἀμερικῆς.
- Πώλησις Ἑλληνικῶν χαρτονομισμάτων μετὰ καλλιτέρας τρεχούσας τιμὰς τῆς ἡμέρας.
- Πώλησις ὁμολογιῶν ἐθνικῶν δανείων, μετοχῶν καὶ χρεογράφων, μετὰ καλλιτέρας τιμὰς καὶ μετὰ εὐνοικωτάτους ὅρους πληρωμῆς.
- Καταθέσεις εις δραχμὰς καὶ εις δολλάρια: 1ον) Ἐν ὄψει ἢ εις πρώτην ζήτησιν. 2ον) Εἰς ταμειυτήριον. 3ον) Με δεκαπενθήμερον προειδοποίησιν. 4ον) Ἐπὶ προθεσίμῃ καὶ 5ον) Διαρκεῖς καταθέσεις.
- Καταθέσεις διὰ λογαριασμὸν τρίτων. — Δάνεια πρὸς καταθέτας.
- Φύλαξις χρεογράφων. — Εἰσπραξις καταθέσεων παρὰ ξέναις Τραπεζαῖς.
- Νομικαὶ διατυπώσεις καὶ νομιμοποιήσεις κληρονόμων. — Καὶ πάσης ἄλλης φύσεως τραπεζικαὶ ἐργασίαι.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἔχετε καθήκον τὰς τραπεζικὰς ἐργασίας σας νὰ διενεργήτε διὰ τοῦ Μοναδικοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος

ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

- ΔΙΟΤΙ ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος εἶναι συνυφασμένη μετὰ τὴν ἐξέλιξιν καὶ τὸν ἀνδρισμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους.
- ΔΙΟΤΙ εις ὅλας τὰς χαλεπὰς καὶ κρίσιμους ἡμέρας τῆς Ἐθνικῆς μας ζωῆς, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ Τουρκικοῦ ζυγοῦ, ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα ἐκηδεμόνευσε χρηματικῶς τὴν Πατρίδα καὶ συνεκράτησε τὴν οικονομικὴν πίστιν τῆς χώρας μας.
- ΔΙΟΤΙ ὁ μέγας αὐτὸς οικονομικὸς ὀργανισμὸς τῆς Ἑλλάδος κατέστη ἴδρυμα διεθνούς κύρους καὶ τιμᾶ καὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ ὅλους τοὺς Ἑλληνας, διότι:
- ΕΑΝ ὑπάρχη σήμερον εις τὴν Ἑλλάδα Ἐμπόριον, Βιομηχανία, Γεωργία, ὑπαρξίς Ἐταιρειῶν, Ἔργα Δημοτικά καὶ Λιμενικά καὶ ὅ,τι ἄλλο ποῦ καταδεικνύει τὸν Ἑλληνικὸν Πολιτισμὸν, ὅλα αὐτὰ ὀφείλονται εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος κατὰ μέγα μέρος.

NATIONAL BANK OF GREECE

51 MAIDEN LANE

Telephone: John 5763

NEW YORK N. Y.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ